

Giới thiệu Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường

Bạn đang đọc truyện Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường thuộc thể loại dị giới nữ cường. Truyện online xoay quanh về nàng là nữ vương lĩnh đánh thuê đến từ dị thế, lãnh huyết ngang nhiên, người người kính sợ. Nàng là xấu nữ Phụng gia cha mẹ chết sớm, trời sinh củi mục, bị bắt nạt khắp nơi. Trước có vị hôn phu tối ngày đuổi giết, sau có gia tộc vứt bỏ như cỏ rác, trên có trời xanh cắt đứt thiên phú, dưới có dung nhan xấu xí trời sinh. Đây là số phận của ai? Khi nàng xuyên không thay thế nàng, bàn tay trắng nõn lật mây, nghịch thiên cáimệnh! Đầu tiên ghi hưu thư cắt đứt quan hệ với nam nhân cận kề, sau lập tức cùng gia tộc nhất đao lưỡng đoạn! Trên thức tỉnh thiên phú linh mạch, dưới có dung nhan tuyệt sắc khuynh thành chân thực. Ma thú rừng rậm thân bí khó lường, sa mạc gai góc rộng lớn vô ngần, minh u hải lãnh như băng thấu xương. . . Một khi nàng tỉnh lại, thoát thai hoán cốt, khế ước thân thú, luyện chế đan dược, chưa từng có từ trước đến nay! Gặp thân giết thân, gặp phật giết phật! Khiến mỹ nam càng ngày càng nhiều tiến đến, hy vọng lấy được một cái nhìn của nàng, lại có lời đồn nổi lên bốn phía. Nghe nói thiên tài nọ, là một kẻ luyến đồng! Nàng rất thích bé trai bên người kia! Mang thêm tính tiết ngôn tinh sắc, tựa truyện hứa hẹn sẽ chinh phục những độc giả khó tính nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Sống Lại Nơi Dị Thế

Núi non liên miên, chập trùng, tà dương sắp hạ xuống, ánh chiều tà đem rừng cây um tùm soi sáng càng thêm thần bí, to lớn đồ sộ.

Mà dưới chân núi, có một bóng người màu xanh, bước chân ngổn ngang chập vật đang chạy nhanh về phía trước, đôi lúc quay đầu lại nhìn xung quanh, tựa như vô cùng sợ sệt. Mà cách đó không xa phía sau thiếu nữ, đang có một đám người truy đuổi nàng, vừa chạy còn vừa lớn tiếng hô hoán điều gì đó.

“Nhanh! Bắt lấy nàng! Hôm nay nhất định phải lấy được mạng sống của nàng ta!”

“Vâng!”

Trong không khí ngột ngạt căng thẳng, vang lên đầy tiếng la hét chết chóc.

Cách chỗ bọn hắn phía trước không xa, có một bóng người gầy gò, đang hấp tấp liều mạng chạy về phía trước mà không có mục đích, chỉ hy vọng có thể chạy thoát khỏi đám người truy sát này.

Nhưng mà tư chất nàng vô dụng như vậy, đối mặt với một đám linh giả tám sao, thậm chí còn có một linh sư một sao, muốn sống sót chạy trốn, đây quả thật là một chuyện viễn vông.

Thiếu nữ không dám quay đầu lại, mặt trắng bệch, trái tim trong lồng ngực dường như muốn nhảy ra ngoài.

Hiện tại các nàng đã ra khỏi thành Tây Tác, bởi vì dãy núi này gần rừng rậm ma thú, vì thế mà ngoại trừ lính đánh thuê bình thường cùng người đi thí luyện tu hành ra, hầu như chẳng ai lại tới gần nơi này. Coi như là gia chủ lợi hại nhất nhà họ Phụng, Phụng Thiên, cũng tuyệt đối không dám tiến vào, chỉ dám hoạt động ở khu vực biên giới mà thôi.

Mà hiện tại, nàng đã không còn lựa chọn nào khác.

Nàng cắn răng một cái, bỗng nhiên thân thủ xoay người, chạy về phía rừng rậm ma thú.

Nhìn thấy tình cảnh này, một đám hầu như không chút do dự, lập tức đuổi theo.

Bọn họ vốn cho là lấy thực lực của mình, giết nàng chỉ là việc nhỏ như con thỏ, nhưng mà khi tiến vào bên trong rừng rậm mới phát hiện, càng đi vào bên trong, cây cối càng sum xuê, con đường càng cằn cỗi gồ ghề hơn, chẳng qua trong nháy mắt, bọn họ không tìm thấy bóng dáng Phụng Trường Duyệt đâu nữa.

“Mẹ nó! Để con nhóc xấu xí kia chạy thoát rồi.”

“Thật là kì quái! Một phệ vật như nàng, làm sao bỗng nhiên có thể biến mất được?”

Giọng nói hỗn loạn của một đám người, trong khu rừng rậm yên tĩnh dị thường lại có vẻ vô cùng quỷ dị. Dần dần trong lòng từng người bắt đầu có cảm giác sợ sệt, cảm thấy nơi khác thường này chắc hẳn có yêu quái, nên ra ngoài sớm một chút sẽ tốt hơn.

Có một người ngừng đầu lên nghi ngờ hỏi: “Lão đại, cứ tiến vào trong như vậy rất nguy hiểm, chúng ta... vẫn đi vào tìm hay sao?”

Nam nhân dẫn đầu mạnh mẽ trừng mắt người kia một chút, mắng: “Ngu xuẩn! Tất nhiên phải tìm rồi! Thiếu gia đã sớm dặn dò, ngày hôm nay nàng không chết thì chúng ta sẽ chết! Nếu như các ngươi sợ thì không bằng bây giờ để lão tử ta giết các ngươi trước!”

Một đám người lập tức nhìn nhau, nhớ tới giọng nói lãnh khốc của thiếu gia, bất chợt rung mình, nhanh nhẩu nói:

“Đứng! Mệnh lệnh của thiếu gia, chúng ta phải hoàn thành dù có liều cái mạng này! Phụng Trùng Duyệt kia, vốn xấu xí như vậy, còn là một phế vật không có linh mạch, làm sao có thể kết duyên cùng thiếu gia chúng ta. Có thể chết dưới tay thủ hạ của thiếu gia cũng là phúc phận của nàng rồi.”

...

Mặt sau một cây đại thụ cách đó không xa, Phụng Trùng Duyệt hết sức che miệng mình lại, chỉ sợ khi phát ra âm thanh sẽ bị bọn họ phát hiện mà chết oan chết uổng.

Nhưng trong đôi mắt màu đen kia lại đọng đầy nước mắt.

Thuở nhỏ nàng mất đi phụ mẫu, thân là nữ nhi dòng chính của Phụng gia, nhưng nàng trời sinh không có linh mạch, không cách nào tụ tập được linh lực, từ đầu đến chân đều là một phế vật.

Những tên này tuy rằng che mặt, nhưng giọng nói của nam nhân vừa phát ra, nàng nhận ra được đó chính là thuộc hạ của Quý Minh Thành. Mấy năm trước nàng có từng nghe qua.

Thiếu gia trong miệng bọn họ là ai, nàng rõ hơn ai hết.

Quý Minh Thành! Hôn phu của nàng!

Vậy mà lúc này, nam nhân kia lại mang theo giọng điệu tôn sùng ái mộ nói: “Có thể kết duyên cùng thiếu gia chúng ta, chỉ có Phụng Tinh Vũ – Phụng tứ tiểu thư mà thôi. Nghe nói thiếu gia đã chuẩn bị kỹ càng sinh lễ rồi, chỉ đợi lúc Phụng Trùng Duyệt chết là liền...”

“Ca”

Ngập tràn sự bi thương, Phụng Trùng Duyệt rút cuộc không cẩn thận giẫm phải một cành cây, nàng vội vàng hướng về chỗ sâu chạy đi. Nhưng mà lần này, lúc nàng chạy đến một cái hồ cách đó không xa, thân thể bỗng nhiên liền cứng lại rồi một tia sáng trắng xuyên qua chân nhỏ của nàng.

Nàng suy sụp ngã xuống. Hồ hấp dần dần biến mất.

Cách đó không xa, một hồ nước trong veo bỗng nhiên nhẹ rung động, tạo nên sóng lớn.

Toàn bộ ma thú trong rừng rậm càng thêm tĩnh lặng.

Hết thảy mọi âm thanh đều biến mất, tựa như đang nín lặng chờ đợi điều gì đó.

Hồ nước ngày càng rung mạnh hơn.

Đột nhiên, một tiếng vỗ nước vang lên, một bóng người mơ hồ hiện ra.

Đó là...

Một nam hài?

Mất hải tử tóc ngắn màu đen, thân hình chắc khoảng bốn đến năm tuổi, dung mạo đáng yêu trắng nõn, vô cùng tinh xảo, nhưng mà mười phần quý khí, khí chất hồn nhiên, mặt mày thanh tú cao quý khiến người ta không thể xâm phạm. Thân mặc một bộ cẩm y màu đen, bên hông đai lưng vắt một viên ngọc màu đen.

Bóng người hần từ hồ bay lên, quanh thân thể nhưng sạch sẽ, hần chấp tay sau lưng, bước chân nhẹ nhàng.

Roi vào trên mặt hồ.

Hần bước đi từ phía hồ trong suốt từ từ đi qua.

Phía sau mặt hồ, yên bình đến nỗi không có một con gợn sóng nhỏ. Ngay cả lá cây cũng bất động.

Hần cứ như vậy từng bước một đi lên bờ.

Đứng vào lúc này, một đám nam nhân từ phía sau rừng cây đi tới, liếc một cái liền thấy Phụng Trùng Duyệt ngã trên mặt đất, sau đó lại nhìn nam hài kia, bọn họ nhìn họ không lộ ra vẻ gì.

Hần nhìn thấy tất cả! Nhất định phải diệt trừ!

“Giết hắn!”

Một bên vừa hô, nam nhân dẫn đầu đã đến gần Phụng Trùng Duyệt, muốn chém một nhát nữa, những người còn lại phát tay hướng về nam hài kia,

chường linh lực dao động.

Khuôn mặt Hiên Viên Dạ bất động, trong nháy mắt khí tức nghiêm nghị toát ra: Rất lâu rồi, chưa từng có kẻ nào dám động thủ với hắn như thế!

Hắn đứng bất động, mơ mơ hồ hồ, vô tri chờ chết.

Nắm đấm mang theo linh lực hùng hậu vung lên về phía đầu của hắn.

Mà hầu như cũng trong lúc đó, chương phong của nam nhân dẫn đầu cũng quất tới mặt Phụng Trường Duyệt, ngay lập tức sẽ tung tóe huyết nhục.

Phụng Trường Duyệt nằm dưới đất bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt cực kỳ ác độc tựa như tử thần ai ai cũng phải né tránh! Đồng thời đùi phải dùng hết sức đá một cái, mượn lực hướng về phía bên trái ngay tại chỗ lăn một vòng, nhanh chóng chạy đến chỗ nam hài.

Mắt Hiên Viên Dạ lóe lên, ngón tay nhẹ giương...

“Àm!”

Một bóng người màu xanh bỗng nhiên che trước người hắn, đối đầu trực diện với nam nhân đầu đàn.

“Một đứa nhỏ cũng không buông tha, đúng là chó ngoan mà.”

Giọng nói lạnh lẽo mà an tĩnh bỗng nhiên vang lên.

Hắn thu tay về không chút biến sắc, bỗng dưng nổi lên một chút hứng thú.

Một thiếu nữ sao nhanh như thế linh giả đã lên tới hai sao rồi?

Còn che trước mặt hắn nữa?

Nàng không biết như thế là lấy trộm chọi đá sao?

Phụng Trường Duyệt ngăn chặn một chương công kích, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của một đám người, chân trái mạnh mẽ đá ra, hướng về phía hạ bộ của nam nhân cho một đập.

“Muốn chết...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đau Thương

“A...”

Tiếng la hét thê thảm vang lên, nam nhân bị một cước này trực tiếp đá bay, rớt xuống phía xa, tay che hạ bộ kêu rên thống khổ.

Ánh mắt sắc như đao của Phụng Trường Duyệt từ từ quét qua những người còn lại.

Những kẻ còn lại đột nhiên cảm thấy cả người rét run.

Phụng Trường Duyệt, vừa nãy không phải nàng ta đã chết rồi sao? Hiện tại sao lại sống lại rồi? Tựa như có điều gì không giống nhau?

Phụng Trường Duyệt chịu đựng sự đau đớn trong đầu, đại não điên cuồng chuyển động, bầu không khí nghiêm nghị trang nghiêm, dùng sát khí xa lạ phân tán đối thủ, rừng rậm xanh um yên tĩnh...

Tất cả mọi thứ này đều đang nhắc nhở rằng nơi đây không phải là căn cứ của nàng.

Ký ức xa lạ điên cuồng tràn vào đầu, kích thích thần kinh của nàng, khiến đầu óc nàng như muốn vỡ tung.

Đúng, nơi đây không phải là căn cứ của nàng.

Tất cả mọi thứ trong tay nàng đã bị huynh đệ đáng tin cậy nhất hủy đi rồi.

Thanh danh đệ nhất thủ lĩnh đánh thuê hiển hách thế giới, Phụng Trường Duyệt, lại chết trong tay người của mình. Căn cứ bị nổ tung, tâm phúc bị giam

lông, thủ hạ bị mua chuộc...

Nàng còn nhớ rõ hình ảnh mình bị nổ chết, tựa như mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi.

...

Nàng đã chết rồi.

Nhưng mà, nàng nắm chặt nắm đấm, cảm thụ gió nhẹ trong rừng, còn cảm giác được sự đau đớn trong người, hết thảy đều chân thực như vậy.

Nàng nhanh chóng dung hợp ký ức lại, một bên lại sắp xếp lại tin tức có lợi với mình, rất nhanh liền biết được tình cảnh hiện giờ của mình.

Tên thiếu nữ này giống hệt tên nàng, bị hạ nhân phản bội, bị người truy sát đến đây, rốt cuộc bỏ mình. Mà người muốn giết nàng, lại là vị hôn phu thâm lắng chân thành, Quý Minh Thành.

Đáy lòng Phượng Trường Duyệt cười lạnh, quả nhiên vẫn là tiết mục như vậy.

Đôi này người nàng căm hận nhất chính là kẻ phản bội cùng lừa dối.

Những kẻ này toàn bộ đều phải chết!

Nghĩ tới đây, nàng từ từ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt mồ hôi cùng tro bụi trộn lẫn vào nhau, đáng vẻ vô cùng chật vật. Nhưng mà đôi mắt của nàng lại cực kỳ thâm trầm, khuôn mặt lạnh lùng, những kẻ kia bỗng dưng sinh ra nỗi bất an trong lòng.

Nhưng nam nhân bị nàng đá một cước lại thống hận, hét lên: “Còn đứng đó làm gì hả? Lên cho ta! Giết chết nàng!”

Một đám người không dám cãi lại, liều mạng tiến lên, vài cỗ linh lực mạnh mẽ công kích về phía Phượng Trường Duyệt.

Khuôn mặt Phượng Trường Duyệt bất động, xoay người ôm lấy bé trai, không hề chú ý đến ánh mắt đen thui cùng sát ý lóe lên của bé.

Hắn khẽ nhíu mày, dâng lên sự tức giận.

Chưa có kẻ nào dám can rời động chạm hắn như thế. Hiện tại hắn không thể vận dụng linh lực tùy ý nhưng bọn giun đé này cũng không thể động chạm tùy tiện vào hắn như thế.

Phượng Trường Duyệt không hề để ý tới, ôm hắn, xoay người nhìn người vừa vọt tới, giọng nói lạnh lẽo.

“Hôm nay ta sẽ là người bảo vệ tiểu tử này.”

Động tác nam hài cứng đờ, trái tim tức giận bỗng dưng tiêu tan mà không hay. Hắn quay đầu nhìn nàng một cái, đúng lúc thấy cái bốt xấu xí trên khuôn mặt nàng mà giật mình.

Nhưng hắn cũng không vì thế mà chán ghét.

Loại cảm giác được người bảo vệ như vậy, thật sự tốt đẹp chẳng?

Phượng Trường Duyệt tuy không phải là người tốt lành gì, nhưng vẫn có nguyên tắc của chính mình. Bé trai này nhìn chắc chỉ mới có bốn tuổi, nhưng lại vì nàng mà liên lụy bị người khác giết người diệt khẩu, nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Nam hài yên tĩnh nằm trong ngực nàng, có chút hiếu kỳ, nàng chỉ là một linh giả hai sao, làm sao để chiến thắng được bọn linh giả bốn sao kia đây? Thậm chí gã nằm dưới đất kia cũng là linh giả năm sao đấy?

Nhưng mà hắn vừa mới suy nghĩ đến thì Phượng Trường Duyệt đã hành động rồi.

Tiếp đến hắn liền tròn to đôi mắt đen linh động.

Làm sao?

Làm sao có thể?

Chỉ thấy bóng dáng khẽ nhúc nhích, nhanh chóng nhảy xuyên qua bức tường người, chẳng qua trong nháy mắt, người vốn đang đứng đều ngã hết xuống đất.

Hắn chăm chú nhìn lại liền thấy mấy người kia đã ngòm củ tỏi từ lúc nào.

Cổ của bọn họ nơi nào cũng đều xuất hiện một sợi chỉ đỏ, từ từ có dòng máu tràn ra.

Linh giả bốn sao, tuy vẫn chưa thể tu luyện áo giáp thể nhưng sức mạnh thân thể cũng tốt hơn so với người bình thường nhiều, căn bản không thể dễ dàng

bị người khác giết chết.

Tốc độ nhanh như vậy.

Thân thủ quý dị như thế.

Tuy rằng trong mắt hắn, những người này ngay cả một cái liếc mắt của hắn cũng không có tư cách, thế nhưng, lấy yếu thắng mạnh, lấy ít địch nhiều, đủ để thấy được thiếu nữ này... không đơn giản.

Hắn hơi cúi đầu, vừa lúc thấy Phụng Trường Duyệt không thèm để ý ném vũ khí trong tay xuống.

Một cành cây.

Đó là cành cây nằm trên người nàng trước khi xuyên qua.

Hắn hơi nhíu mày.

Phụng Trường Duyệt ôm hắn, một thân rách rưới, tro bụi đầy mặt, khiến nam nhân duy nhất còn sống kia cả người run rẩy.

Con mắt hắn hầu như đã muốn lồi hết cả ra, cả người run rẩy, không thể kìm nén sợ hãi, thậm chí còn không dám nhìn Phụng Trường Duyệt.

Đáng sợ quá.

Khí tức tựa như tử thần giáng xuống như vậy. Đây tuyệt đối chỉ có trên người cường giả tuyệt thế mà thôi.

Hắn gần như hồi hận muốn chết. Tại sao? Tại sao lại tới đây?

Phụng Trường Duyệt không phải vô dụng sao? Không phải rõ ràng nàng đã chết sao?

Trong không khí bỗng tản ra hương vị người gặp nạn. Nhưng là hắn không không chế được.

Phụng Trường Duyệt khinh bỉ xì một cái.

“Van cầu ngài... Cầu ngài buông tha cho ta. Ta, ta chỉ là phụng mệnh làm việc thôi. Phụng Tam tiểu thư, ngài đại nhân đại lượng... Ta, ta chuyện gì cũng sẽ nói hết. Lân truy sát này... A!”

Hắn bỗng dừng kêu một tiếng thảm thiết, hai mắt trợn trừng, máu trong miệng chảy ra, đầu lệch đi.

Chết rồi.

Chỗ mi tâm của hắn, bị một cục đá xuyên thủng.

Phụng Trường Duyệt hồ hững xoay người.

Trong mắt Hiên Viên Dạ hiện lên tia tán thưởng.

Đối xử với kẻ thù nhất định phải tàn nhẫn lãnh khốc, nhỏ cò tận gốc. Tính cách như vậy không tệ lắm.

Phụng Trường Duyệt ôm hắn, đi tới bên hồ, đem hắn thả xuống.

“Đệ ở đây nhé, tỷ đi tắm đây.”

Nói xong, Phụng Trường Duyệt tùy ý cởi áo khoác. Y phục vốn đã cũ, thêm vào một đường phải chạy trốn, đã sớm nát bét thê thảm rồi.

Hiên Viên Dạ bỗng dừng ngay người.

Chưa kịp phản ứng liền thấy được một làn da trắng nõn, bóng loáng trước mắt.

Hắn bỗng nhiên xoay người.

Phụng Trường Duyệt đem thân thể ngâm vào trong hồ nước, chỉ lộ ra hai vai. Trong lúc vô tình quay đầu liền thấy Hiên Viên Dạ quay lưng với nàng, sống lưng thẳng tắp, có chút gì đó cứng ngắc.

Nàng bỗng nhiên bật cười.

...

Tiểu tài tử nhỏ bé, cũng hiểu biết đầy chứ.

“Xoay người lại đi, đệ mới vài tuổi thôi mà, sớm như vậy đã lớn trước tuổi. Ta đâu có ngại, đệ ngưng ngừng gì chứ?”

Hiên Viên Dạ bối rối càng uốn ngực thẳng lưng hơn. Chỉ là có chút gì đó không kìm chế được khuôn mặt một mảnh ửng đỏ.

Phượng Trường Duyệt cười lớn.

Hiên Viên Dạ thẹn quá thành giận, không chịu xoay người lại nữa.

Chờ hấn khôi phục lại bình thường, nhất định sẽ mạnh mẽ trừng trị nàng.

Phượng Trường Duyệt cũng không thêm đề ý tới, chỉ cho là tiểu hài tử thẹn thùng, đề tài liền bị dời đi.

“Đệ tên gì? Mấy tuổi rồi? Nhà ở đâu? Nhìn cách đệ ăn mặc chắc là thiếu gia nhà ai đi? Thành Tây Tác hình như cũng không có quý công tử lớn cỡ đệ nha...”

Nói tới chỗ này, giọng nói nàng bỗng nhiên chậm lại. Trong mắt hiện lên suy nghĩ sâu sắc.

Rừng rậm ma thú thần bí khó lường, nam hài một thân mang phú quý hào hoa, hiện tại lại ở nơi này, còn không thân không thích. Thật kì lạ...

Hiên Viên Dạ bỗng dừng xoay người: “Sao cô nói nhảm nhiều như thế?”

“Râm”

“...”

Hiên Viên Dạ bỗng nhiên sững sốt, lúc hấn xoay người lại, Phượng Trường Duyệt đột nhiên từ dưới nước đi lên.

Thân thể ngây ngô mà non nớt của thiếu nữ cứ như thế xuất hiện trước mặt hấn. | Ngoz: Á, sói xám đội lốt cừu, anh cố ý biến nhỏ để nhìn trộm nàng tắm.>”<

Mặt hấn bỗng dưng đỏ như gấc.

Nhưng mà một giây sau, trong mắt hấn liền hiện lên sự tức giận, lạnh giọng hỏi:

“Những thứ này là ai gây ra?” | Ngoz: Chưa chi đã bắt đầu sùng nàng rồi. @@

Trên thân thể gầy yếu của thiếu nữ, đầy rẫy huyết nhục cùng vết thương. Trên cánh tay, trên eo, bắt đầu, chân nhỏ, ngoại trừ khuôn mặt ra thì hầu như khắp người không có chỗ nào là hoàn chỉnh. Có vết thương mới, có vết thương đã kết vảy, đầy máu, còn có vết roi quất, phía trên còn đan xen những vết thương khác. Có nhiều vết tích đã phai màu, chắc là bị thương từ rất lâu hồi trước rồi.

Thân thể gầy yếu như vậy, càng chịu đựng nhiều vết thương đau xót như vậy.

Hấn kìm nén tức giận: “Là ai?”

Phượng Trường Duyệt cười cười, cầm lấy y phục lên.

“Mấy tiện nhân thôi mà. Từ hôm nay trở đi đều là kẻ địch hết.”

Giọng nói nàng rất nhẹ, nhưng mang theo sát ý khiến người ta sợ hãi.

Nếu nàng đã sống lại ở dị thế, như vậy một đao ở trên người nàng, toàn bộ nàng đều muốn đòi lại hết.

Tay Hiên Viên Dạ bỗng dưng đặt lên tay có vết roi của nàng.

“Đau không?”

Phượng Trường Duyệt sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hưu Thư

Đau không?

Nàng là nữ vương lĩnh đánh thuê danh tiếng lưng lầy khắp thế giới, từ trước tới giờ kiên cường lãnh khốc, thủ đoạn tàn nhẫn. Đương nhiên, vết thương trên người đã nhiều đến nỗi không đếm xuể, thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng không biết bao lần đứng trước bờ vực sinh tử.

Chưa từng có ai dám hỏi nàng như vậy.

Nàng sát phạt quả quyết, vô cùng mạnh mẽ, kẻ địch e ngại, thuộc hạ kính nể. Trong mắt tất cả mọi người, nàng chính là nhân vật cường hãn nhất.

Không ai nghĩ cho riêng nàng, chưa từng có ai hỏi nàng đau đớn hay không.

Kỷ thực những vết thương này chỉ là ngoài da mà thôi, đối với nàng mà nói, thực sự không đáng nhắc tới. Vậy mà giờ khắc này, cúi đầu nhìn đôi mắt đen long lanh kia, trong lòng nàng bỗng dưng một hồi mềm nhũn, như bị thứ gì đó chạm vào khiến hô hấp nàng dừng lại...

“Thật sự không đau.”

Trên mặt nàng bỗng nhiên hiện lên một nụ cười, xán lạn như vậy, tựa như ánh mặt trời.

Vốn sắc mặt đang hờ hững bỗng nhiên cười rộ lên, càng khiến cho lòng người càng thêm chấn động.

Nụ cười này của nàng, giống như một đóa sen hồng xưa tan đi băng giá, hoạt sắc sinh hương, rung động lòng người.

Hiên Viên Dạ nhìn nụ cười kia, tâm bỗng nhiên rung động. Không nghĩ tới thiếu nữ khuôn mặt vàng nghệ này, khi cười lên thật vừa mắt như vậy...

Tay Hiên Viên Dạ thu hồi, lông mi nghiêm nghị chưa giãn ra: “Những kẻ này sớm muộn gì cũng sẽ chết.”

Giọng nói hần mang theo vài phần lạnh lẽo, khuôn mặt đáng yêu trắng nõn, vẻ mặt nghiêm túc như vậy, càng khiến cho người ta cảm thấy đáng yêu hơn.

Trong nháy mắt Phượng Trường Duyệt quyết định, đứa nhỏ này tuy rằng có chút kì lạ, thế nhưng dường như cũng không có chỗ nào để đi, không bằng tạm thời mang hần theo bên mình.

Lúc này, nàng đã mặc xong quần áo, tuy rằng rách nát tả tơi, tóm lại trước về Phượng gia rồi nói.

Nàng cúi đầu: “Đệ tên là gì?”

Mắt Hiên Viên Dạ thâm thúy: “A Dạ.” | Ngoz: Tiểu Dạ của ta, muốn cần quá. \~.~/

Phượng Trường Duyệt cũng không hỏi nhiều, dứt khoát nói: “Nếu đệ nguyện ý thì theo ta. Ta giúp đệ.”

Dựa theo tính cách cẩn thận của Phượng Trường Duyệt, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mang theo một hài tử xa lạ như vậy bên người.

Thế nhưng hiện tại nàng sống lại ở dị thế, mọi thứ một lần nữa đều ập tới. Nàng biết sắp tới sẽ có một trận chiến, thậm chí sẽ đối mặt với đám rồng hang hổ, đứa bé này tuy là “người bạn” đầu tiên nàng quen biết sau khi sống lại, đột nhiên nàng cảm thấy mang theo hần không có gì là không tốt cả.

Hiên Viên Dạ không lên tiếng.

Phượng Trường Duyệt tiến lên một bước, đưa tay ra chuẩn bị ôm hần.

Bỗng nhiên một cơn gió thổi tới, âm thanh lá cây vang lên tiếng xào xạc.

Không chút thay đổi Hiên Viên Dạ liếc nhìn xung quanh, gió đột nhiên giảm dần, tiếng lá cây cũng dần tan biến.

Tất cả khôi phục lại yên tĩnh.

Hần lui về phía sau một bước, né tránh cái ôm của Phượng Trường Duyệt.

“Bản... Ta tự mình đi.”

Trong mắt Phượng Trường Duyệt, rõ ràng đây là một đứa nhóc cố chấp muốn tự chứng minh mình đã lớn rồi, lập tức cũng không miễn cưỡng, một tay dắt tay Hiên Viên Dạ.

“Đi thôi.”

Hiên Viên Dạ không nghĩ tới Phượng Trường Duyệt sẽ nắm tay hần, nhất thời có chút sững sờ, kèm theo chút xấu hổ cùng tức giận.

Hần đường đường là... Còn phải để một nữ nhân lưu lạc dắt tay đi?

Nhưng mà lúc hần sắp tránh thoát tay nàng, Phượng Trường Duyệt bỗng nhiên mở miệng.

“Hiện tại tự thân tỷ cũng khó bảo toàn, vốn không nên mang theo đệ. Thế nhưng tỷ đã nói sẽ giúp đệ đi tìm phụ mẫu rồi, nhất định nói được sẽ làm được. Sau khi trở về, trước tiên đệ cứ ở tạm bên ngoài, chờ tỷ giải quyết xong mọi việc, sẽ giúp đệ tìm nhà, đưa đệ trở về nhé.”

Hiên Viên Dạ nghe thấy một câu nói nhạy cảm

“Chuyện gì? Ta giúp cô giải quyết nhé.”

Hắn không để ý chút nào nói ra, nhẹ như gió mây. Tựa như không cần biết là chuyện gì, đều sẽ giúp giải quyết hết.

Đã là người của hắn thì tất nhiên sẽ không để ai bắt nạt rồi. Một cái công tước nho nhỏ yếu kém, chuyện này thì có gì khó giải quyết chứ?

Môi Phượng Trường Duyệt cong lên, sát ý mãnh liệt: “Thì là... truy sát đó.”

...

Thành Tây Tác, tiền thính Quý gia.

Gia chủ Quý Khuê của Quý gia ngồi trên ghế chủ vị, nhưng mà cái vẻ hung hăng quen thuộc thường ngày của hắn hôm nay lại đứng ngồi không yên, đôi mắt không ngừng len lén liếc về phía bên tay trái, biểu hiện chút kích động cùng kính nể.

Mà nam nhân trung niên ngồi bên trái, biết rõ Quý Khuê đang nhìn hắn, ánh mắt tôn sùng hắn như vậy rất là có lợi, trên khuôn mặt nghiêm khắc thêm mấy phần ôn hòa.

“Mạc lão sư, chuyện ngài vừa nói... là sự thật đúng chứ? Minh Thành hắn... Thật sự hắn có thể được vào học viện Heine?”

Quý Khuê cẩn thận hỏi, mang theo khát vọng cực kỳ trong giọng nói.

Phải biết rằng, học viện Heine là một trong tứ đại học viện của đại lục. Có thể vào được trong đó, nơi nơi không chỗ nào đều không có thiên tài tuyệt đỉnh. Là nơi mà tất cả mọi người trên trời dưới đất đều mơ ước.

Mà hiện tại, Mạc Lăng lão sư đến từ học viện Heine, lại tự động tới cửa, yêu cầu Minh Thành nhập học.

Điều này nói rõ chuyện gì chứ? Minh Thành chính là thiên tài tuyệt thế. Niềm kiêu hãnh của Quý gia bọn họ.

“Quá tốt rồi.” Quý Khuê nhất thời kích động, lớn tiếng la lên.

Trong lòng Mạc Lăng không khỏi cười nhạo một phen, thành Tây Tác nhỏ bé, quả nhiên là khuôn mặt gì cũng chưa từng thấy. Có điều không biểu hiện ra trên mặt mà thôi.

“Mạc lão sư, Minh Thành có một yêu cầu hơi quá đáng, thỉnh ngài tác thành cho con.”

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp mạnh mẽ vang lên, mọi người đảo mắt nhìn lại, ra là Quý Minh Thành.

...

“Nói nghe một chút nào.”

“Mấy ngày nữa, chính là năm năm gia tộc tỷ thí một lần của thành Tây Tác. Minh Thành thân là một phần tử của Quý gia, đương nhiên hy vọng có thể đoạt được danh hiệu đệ nhất giúp gia tộc của mình. Vì thế, xin kính ngài ở đây thăm thú thưởng ngoạn mấy ngày ạ. Thời gian tới, Minh Thành nhất định sẽ cùng ngài đến học viện Heine.”

Năm nay Quý Minh Thành mười sáu tuổi, đã là linh sư chín sao! Chân chính là thiên tài!

Dáng người hắn kiên cường, khuôn mặt tuấn lãng, đôi mắt màu nâu mang theo chút lạnh nhạt cùng kiêu ngạo. Nhưng dù vậy vẫn được nhiều nữ tử liếc mắt tranh đầu không ngớt vì hắn.

Lúc nói chuyện càng có chừng mực, biểu hiện đúng mực, tốt hơn nhiều so với phụ thân hắn. | Ngoz: Ta ghét tên này, tả chi mà đẹp thế, còn anh nam 9 thì là thẳng nhóc là sao.

Mạc Lăng vừa muốn mở miệng: “Như vậy thì...”

“Gia chủ! Thiếu gia! Không hay rồi! Tam tiểu thư Phượng gia xông vào đây ạ!”

Đột nhiên có một người cuống quýt chạy vào, còn mang theo vài phần kinh hoàng trên mặt, thân thể cả người run rẩy chỉ ra bên ngoài, tựa như vừa nhìn thấy chuyện gì rất đáng sợ.

Mạc Lăng hơi nhướn mày.

Quý Khuê đập bàn: “La hét cái gì! Tam tiểu thư nào! Không thấy khách quý ở đây à? Cút ra ngoài!”

Chợt Quý Minh Thành như hiểu rõ cái gì, đầu tiên là hơi nhướn mày: Nàng không chết sao?

Sau đó tức giận cùng mắt kiên nhẫn: Á xấu xí kia, lại dám xông vào đây?

Chờ chút? Sao lại bảo là “xông vào”? Một phé vật như nàng, sao có thể khiến hạ nhân khiếp sợ như vậy?

Lòng hần bỗng nhiên hiện lên một dự cảm không lành, đảo mắt nhìn lại. Trong đình viện đã nghe thấy tiếng bước chân giòn ngang truyền đến.

Đầu tiên hần đứng lên, đi ra ngoài. Quý Khuê cùng Mạc Lăng đuổi theo tới, đi ra ngoài.

Quả nhiên là xông vào!

Trong đình viện đã thấy một đám hộ vệ cùng hạ nhân xiêu xiêu vẹo vẹo nằm một chỗ, người nào người nấy hết thảm thối khổ.

Mà ở giữa bọn hần, có hai người đang đứng.

Một bóng người màu xanh, đơn độc mà gầy gò, yếu đuối mỏng manh. Vậy mà lúc này nàng đứng ở chính giữa, lưng thẳng tắp, khí chất凛冽, như một thanh kiếm sắc bén, đâm thủng mây xanh.

Quý Minh Thành hơi hí mắt.

“Àm!”

Một thi thể bị ném tới trước mặt Quý Minh Thành, tan biến thành tro bụi, còn lưu lại một vết máu, đây là tâm phúc của hần. Lúc này chết thật thảm.

Đồng thời, giọng nói lãnh khốc mạnh mẽ của Phượng Trường Duyệt truyền tới.

“Quý Minh Thành! Ngày hôm nay ta tới là muốn từ hôn... Người đã bị ta hù rồi.”

Nói xong, một tờ giấy bay tới trước mặt Quý Minh Thành, hai chữ viết tay mạnh mẽ trước mặt như muốn làm hỏng mắt của hần.

Hừ thư.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lấn Xuống Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nàng Là Của Ta

Quý Minh Thành dường như cho là Phượng Trường Duyệt điên rồi.

Nàng xấu xí như thế, trời sinh vô dụng, mấy lần gặp mặt không nhiều nàng đều là nhát gan né tránh, dường như biết mình không sánh bằng. Nhưng hiện tại nàng lại bảo... nàng muốn hù hần?

Trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như vậy?

Cả đám người xung quanh đầu tiên là khiếp sợ, sau đó nghe thấy lời nói tiếp theo, đều lần lượt dùng một ánh mắt xem thường nhìn Phượng Trường Duyệt ngu ngốc kia.

Không ai chú ý tới Hiền Viên Dạ, đang đứng bên người Phượng Trường Duyệt, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vô cảm giờ đây hiện lên chút thỏa mãn.

Hừ thư.

Được lắm: dọn dẹp sạch sẽ. Quả không hổ là người hần để mắt tới.

Trên đường đi vì biết nàng muốn đi tìm vị hôn phu mà tâm hần phút chốc suy sụp tan biến.

Hần cũng không nhìn đến người khác, ngoại trừ liếc mắt nhìn Quý Minh Thành phía sau đi tới, vẫn núp đằng sau Phượng Trường Duyệt, trong mắt thêm mấy phần tán thưởng cùng thỏa mãn.

Quý Minh Thành phản nộ: “Phượng Trường Duyệt. Cô biết cô đang làm gì không hả?”

Ánh mắt lạnh lẽo Phượng Trường Duyệt đưa qua: “Biết rõ còn hỏi à. Quý Minh Thành, diễn xuất của ngươi quả thực không tồi.”

Ánh mắt nàng đảo qua mọi người, sau đó dừng lại trên người xác chết kia, khoe môi giương lên: “Kẻ này, ngươi dám bảo không quen hẳn?”

Đột nhiên có người kinh ngạc thốt lên: “Là Chu tổng quản mà.”

Ánh mắt Quý Minh Thành chìm xuống.

...

Tất cả mọi người đều biết Chu Dương là tâm phúc của hắn, bởi vì đã là linh sư một sao, vì thế hắn đối đãi tốt hơn các thuộc hạ khác một chút, ngày thường rất hân diện ở Quý gia, thế nên bọn hạ nhân đều biết đến hắn.

Lúc này thấy Chu Dương chết thê thảm, có một kẻ hạ nhân cho rằng đây là cơ hội tốt để bắt bẻ Phượng Trường Duyệt, liền há mồm mắng:

“Cô thật to gan! Dám giết chết Chu tổng quản!”

“Đừng thế! Quý gia không phải là nơi cô có thể đắc tội. Mau quỳ xuống trước mặt thiếu gia xin tha tội đi.”

“Quỳ xuống đi. Đồ xấu xí, phế vật.”

...

Phượng Trường Duyệt nghe thấy những lời chửi rủa này, nhìn sắc mặt những kẻ ý thể hiếp người kia, lạnh lùng mở miệng.

“Quý Minh Thành, tên này, là thủ hạ đắc lực của ngươi. Nhưng hôm nay, ngươi dụ ta ra khỏi thành, dẫn thêm mấy chục người ám sát ta, ta suýt chút nữa mất mạng. Không biết ngươi nên giải thích sao đây?”

Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lại, tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, lúc này mới phát hiện y phục màu xanh cũ nát trên người Phượng Trường Duyệt, trên mặt còn dính vết máu đỏ tươi, một khuôn mặt trắng bệch xấu xí, quả nhiên là đáng sợ bị người ta đuổi giết.

Thế nhưng bởi vì khí chất凛冽 xông tới của Phượng Trường Duyệt, mà những người này do bị khí thế của nàng bức bách liền quên mất đáng sợ và chặt vật của nàng.

Không, Quý Minh Thành nhìn Phượng Trường Duyệt, mắt nheo lại.

Thiếu nữ trước mắt, vốn không thể dùng từ chặt vật để diễn tả. Nàng tựa như một thanh kiếm vô cùng sắc bén.

Cảm nhận được ánh mắt hoài nghi xung quanh, rõ ràng Quý Minh Thành tuyệt không thể thừa nhận.

Mặc kệ ra sao, hai người bọn họ có hôn ước. Nếu tin tức ám sát nàng là do hắn phái người đi được chứng thực, như vậy không chỉ phá hủy thanh danh của hắn, mà còn liên lụy cả Quý gia nữa. Trong cuộc tỷ thí gia tộc sau này đối với Quý gia mà nói sẽ vô cùng bất lợi.

“Phượng Trường Duyệt. Cô không cần ngậm máu phun người. Người này là hạ nhân mà Quý gia ta đối đãi không tệ, thế nhưng cô lại nói cái gì mà dụ cô ra khỏi thành, còn ám sát cô nữa... Ha ha, cô không cảm thấy đây là lời nói dối quá mức hoang đường sao?”

Hắn liếc nhìn xung quanh, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện lên mấy phần trào phúng.

“Toàn bộ thành Tây Tác đều biết, linh mạch cô không thông, trời sinh vô dụng. Mà Chu Dương lại là linh sư một sao. Nếu là hắn đi giết cô thì sao cô còn mạng mà sống sót trở về? Mà cô làm sao có thể đứng ở chỗ này nói dối vu hại ta hả? Nếu cô có gì bất mãn với ta, có thể nói đại ra hết, hà tất phải dựng chuyện hoang đường như vậy?”

Vài câu nói ngăn ngừa của Quý Minh Thành liền đem lòng hoài nghi của mọi người xóa sạch, hơn nữa càng thêm căm ghét Phượng Trường Duyệt.

Không sai. Phượng Trường Duyệt là một phế vật, đây là sự tình mà tất cả mọi người đều biết. Nàng làm sao có khả năng trốn thoát khỏi tay Chu Dương, thậm chí hiện tại còn đem theo thi thể của Chu Dương đến Quý gia gây sự.

Đây vốn không phải là sự tình mà Phượng Trường Duyệt nhu nhược kia có thể làm được.

Nhất định là nàng điên rồi.

Quý Khuê đi lên phía trước, đảo qua mặt Phượng Trường Duyệt, nhìn thấy cái bốt khiến người ta sợ hãi phía xa, trong lòng càng thêm căm ghét.

Nếu không phải năm đó, phụ thân Phượng Sâm của Phượng Trường Duyệt thiên phú hơn người, thực lực mạnh mẽ, hắn làm sao có thể phí nhiều tâm tư giữ gìn mối quan hệ của hắn cùng Phượng gia chứ, còn vì hắn vào sinh ra tử, chiếm được hảo cảm của Phượng Sâm, tiện thể định ra hôn ước cho con trai của mình.

Nhưng ai biết được, Phụng Trường vừa sinh ra đời, trên mặt liền có một cái bớt khiến bà đỡ dè hôn mê. Hai tuổi thì phát hiện linh mạch bị tắc, từ đầu đến chân là một phế vật.

...

Bị vướng vào mối quan hệ với Phụng Sâm, tuy rằng hắn cực kỳ hối hận, nhưng cũng không có biểu hiện gì. Mãi đến tận mười năm trước cũng chính là thời điểm Phụng Trường Duyệt bốn tuổi, Phụng Sâm cùng thê tử Thiên Vũ nghe nói để đồ có một vị luyện được sư ngũ phẩm vừa tới, có thể luyện chế “Tổ cốt hoàn”, giúp người cải thiện thể chất, liền ngân dặm xa xôi lên đường nhưng cũng không bao giờ trở về nữa.

Từ đó về sau, Phụng gia liền không còn náo nhiệt như ngày xưa nữa. Mà trong lòng hắn đã sớm tính toán cùng Phụng gia giải trừ hôn ước.

Con trai hắn tất nhiên phải cùng nữ tử ưu tú nhất xứng đôi. | Ngoz Chưa chắc con ông ưu tú nhất nhé, còn một anh đang đứng bên kia kia.

Phụng Trường Duyệt này lại dám rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt.

“Phụng Trường Duyệt,” Quý Khuê tiến lên một bước, thu lại ánh mắt căm ghét, mặt vô cảm nói, “Ngày hôm nay ngươi dám vô lễ. Vốn nể tình cảm cùng phụ thân ngươi, ta nghĩ dù ngươi bị tất cả mọi người thành Tây Tác ghét bỏ, cũng có thể cho ngươi thân phận thiếp thất. Bây giờ nhìn lại, Quý gia ta không chịu đựng nổi ngươi. Hôm nay ở đây có khách quý, ta không muốn truy cứu với ngươi. Chỉ cần ngươi quỳ xuống xin lỗi, chuyện hôm nay liền xóa bỏ. Bằng không...” | Ngoz Ta muốn đập một phát vào mặt lão già đó quá.

Mạc Lăng từ đầu không có nhìn về phía Phụng Trường Duyệt, cằm khẽ nâng, rõ ràng là một bộ dáng cao cao tại thượng.

Phụng Trường Duyệt cười lạnh: “Quý gia các ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Quý Minh Thành. Ta nói lại lần cuối, hôm nay ta tới, chỉ có một mục đích... chính là hưu ngươi. Chính ngươi làm chuyện xấu xa, ngươi tự mình biết. Còn một phế vật như ta đây làm sao có thể sống sót trở về thì ngươi không có tư cách để biết.”

Trong lòng Quý Minh Thành phần nộ, nhìn thấy bộ dáng mặt mày làm liều tùy ý của cô gái kia, không chút nào đem lời nói của hắn để ở trong lòng. Hôn nữa, đôi mắt xấu hổ lén lút nhìn hắn trước kia, lúc này lại lạnh như băng thấu xương. Lúc nhìn hắn giống như nhìn kẻ địch.

Lòng kiêu ngạo của hắn làm sao có thể chịu được sự đối xử khác biệt như vậy?

Cho dù hắn không thích nàng, không cưới nàng, hắn cũng không cho phép nàng đối xử với hắn như vậy.

Hắn cười trào phúng, đem theo sự xem thường sâu sắc.

“Phụng Trường Duyệt. Cô coi mình là cái gì? Trên đời này, ngoại trừ ta cùng cô có hôn ước, ở ngoài không thể không cưới cô. Còn có nam nhân nào sẽ nguyện ý nhìn cô sao?”

Khuôn mặt này của Phụng Trường Duyệt xấu xí cỡ nào, thế mà nàng cũng không hề để ý đến sao.

Đối với nàng mà nói, tăng cường thực lực của chính mình, khiến mình trở nên mạnh mẽ, mới là quan trọng nhất.

Nhưng mà thời điểm tiếng cười nhạo nàng của tất cả mọi người vang lên, bỗng nhiên có một giọng nói mạnh mẽ non nớt lên tiếng, từng chữ từng câu đem theo sự cao quý cùng ngang ngược, khiến người ta không thể thần phục.

“Cô ấy là của ta. Vấn đề này đương nhiên không cần nhắc tới.” | Ngoz: Lạy anh, anh còn đang bị thu nhỏ như Conan mà, nói vậy ai tin. \ - . - /

Tiếng cười bỗng im bật, vô số ánh mắt ngạc nhiên nương theo giọng nói nhìn lại, phát hiện kẻ vừa nói chuyện chính là bé trai đứng bên người Phụng Trường Duyệt.

Có kẻ bỗng bật cười.

Phụng Trường Duyệt cúi đầu, liếc mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Hiên Viên Dạ cau mày bất mãn: Hắn không thích dựa vào nữ nhân. Như vậy giống như là đệ đệ dựa vào tỷ tỷ. Nhất định hắn phải mau mau...

Phụng Trường Duyệt thật lòng nhìn hắn, thấp giọng nói: “A Dạ. Đệ cũng là của tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cá Cược Sinh Tử

Ánh mắt Hiền Viên Dạ lóe lên, nhìn đôi mắt đen sáng ngời kia, dĩ nhiên là không vì sự mạo phạm như vậy mà tức giận.

Ngược lại vừa nghĩ, nhìn thấy cái cổ trắng nõn nhẵn nhụi của Phụng Trường Duyệt, xương quai xanh hơi lộ ra phía cuối, đột nhiên nhớ tới bóng cây sặc sỡ, thiếu nữ đầy rẫy vết thương, nhưng đường cong lại du dương uyển chuyển...

Nếu... Nàng cứ như vậy là của hắn.

“Ta cho phép cô nói thế.”

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói non nớt mang theo chút thanh quý uy nghiêm.

Phụng Trường Duyệt chỉ cảm thấy đứa nhỏ này nhỏ người mà ma mãnh, nói chuyện đặc biệt già dặn, thật là đáng yêu quá đi mất.

...

Hai người bọn họ ở chỗ này lặng lẽ nói chuyện, mà Quý Minh Thành ở phía bên kia cảm thấy bản thân mình bị lơ hoàn toàn.

Quý Minh Thành vừa định trào phúng lên tiếng, bỗng dừng do dự, ánh mắt nhìn về Mạc Lăng đang hờ hững bên cạnh.

Lấy thân phận của Mạc Lăng, đương nhiên tự cao tự đại, xem thường chuyện bị quấy nhiễu như vậy, nhưng mà trước mắt, Quý Minh Thành cần một người như vậy, để Quý Minh Thành có thể danh chính ngôn thuận giải quyết sự tình của Phụng Trường Duyệt. Hắn cũng không phải sợ Phụng gia, thêm nữa, là hắn muốn mượn cơ hội này để khiến Mạc Lăng sinh ác cảm với Phụng gia, sau đó trong cuộc tỷ thí gia tộc, sẽ ra sức giúp Quý gia.

Hắn dừng một chút, thu lại giọng điệu, nghiêng người bái Mạc Lăng một cái, biểu hiện cung kính.

“Mạc lão sư, lại khiến ngài nhìn thấy sự việc thế này, là Minh Thành sai ạ. Nếu hôm nay các nàng cố ý muốn giải quyết sự việc này, đem khuôn khổ Quý gia ta để sau đầu. Học trò Minh Thành tuyệt đối không thể lùi bước. Nếu có gì chu đáo không tốt xin ngài thứ lỗi.”

Mạc Lăng vốn là không muốn xen vào chuyện này, dù sao thân phận hắn đặc biệt, không thích cùng mấy người có cấp bậc đáng xem thường cùng tính toán, huống hồ mấy kẻ này cũng mới mười mấy tuổi mà thôi.

Nhưng mà Quý Minh Thành vừa nói ra lại khiến hắn nhũn mỳ.

Mạc Lăng luôn tự cao tự đại, Quý Minh Thành không thể nào uy hiếp hắn. Hắn không chịu nổi việc người khác hung hăng trước mặt hắn, đối với hành vi của Phụng Trường Duyệt cũng là khịt mũi khinh thường. Hơn nữa, Quý Minh Thành sớm sẽ trở thành học trò học viện Heine, theo tư chất của hắn, tương lai còn muốn dựa vào hắn nữa cơ. Như vậy nên cân nhắc một chút, Mạc Lăng suy nghĩ, liền dứt khoát để cho nước thuận dòng thuyền, sau thì cái gì cũng có lợi.

Thân thể hắn đứng thẳng lên, hai tay chấp sau lưng, đi một bước về phía trước, ánh mắt của mọi người nhìn sang, không biết hắn muốn làm gì.

Phụng Trường Duyệt lại nhũn mỳ, lão nam nhân xa lạ kia trên thân tỏa ra uy thế, khiến cho hô hấp nàng trong nháy mắt không thoải mái.

Người này là cao thủ. Bây giờ tuyệt đối có thể nghiền ép nàng.

Nhìn thấy hô hấp nàng bỗng nhiên trở nên ngột ngạt, Hiền Viên Dạ nhẹ nhàng khẽ liếc mắt Mạc Lăng một cái.

Phụng Trường Duyệt cảm thấy áp lực trên người đột nhiên biến mất, trong lòng kinh ngạc, nhưng mà đảo mắt nhìn lại, lại không hề có một bóng người nào, trong lòng lại hiếu kỳ, thẳng tắp nhìn về phía đối phương.

Biểu hiện Mạc Lăng hờ hững, nói rằng: “Hôm nay có lão phu ở đây, không thể để cho người khác ngang ngược ở đây được. Lão phu tuy rằng không thần thông quảng đại, nhưng cũng nhìn ra cô gái này linh mạch người bị tắc, thân thể suy yếu, căn bản không thể tu hành. Thiên phú Minh Thành tuyệt hảo, tiền đồ tương lai không thể đo lường, nữ tử như ngươi có thể xứng đôi cùng sao?”

Nói xong, trong lòng hắn bỗng mọc ra một bình ngọc màu trắng.

“Đây là đan dược ‘Tổ cốt hoàn’ tam phẩm, chuyên dùng để cải thiện thể chất, chữa trị đau xót. Cảm đi, từ nay đừng xuất hiện trước mặt Minh Thành nữa.”

Tiếng nói bình tĩnh của hắn, mang theo chút kiêu ngạo không hề che giấu. Ánh mắt nhìn về phía Phụng Trường Duyệt giống như bố thí.

Mọi người chung quanh kinh ngạc đến ngây người.

Đan dược tam phẩm.

Tinh thần Quý Khuê cực kỳ kích động, ánh mắt nóng bỏng nhìn bình ngọc, dường như muốn nhìn xuyên thấu vào bên trong để xem đan dược quý giá thần kỳ phía xa.

Quý Minh Thành cũng có chút giật mình, nghe nói thực lực Mạc Lăng cũng không vô cùng mạnh mẽ cho lắm, nhưng vẫn được kính trọng như cũ, chỉ vì

hắn là luyện được sư tứ phẩm.

Thân phận này, là linh vương cũng không dám trêu chọc vào.

Toàn bộ Thiên Thánh đại lục, cường giả vi tôn.

Mọi người sau khi sinh ra, mục đích cuối cùng đều là trở thành cường giả.

Thiên Thánh đại lục, linh lực dồi dào, đại thể mọi người là lấy linh lực để tụ tập. Người bình thường hai đến ba tuổi sẽ được kiểm tra xem có thiên phú hay không.

Nếu thiên phú hơn người, thì sẽ hấp thu hết linh lực nhanh chóng, ngộ tính cũng được, như vậy sẽ được người trên cao liếc mắt nhìn. Ngược lại, nếu như kiểm tra trắc nghiệm có vấn đề, không có thiên phú nào cả sẽ bị người ta vứt bỏ, quên lãng.

Mà Phượng Trường Duyệt chính là trong lần kiểm tra hồi bé, tra ra được thân thể một tia linh lực cũng không có, hơn nữa linh mạch bị tắc, đời này sẽ không có cơ hội đề tu hành nữa.

Vô dụng như vậy, tự nhiên sẽ bị mọi người cười nhạo.

Ngoại trừ tu hành linh lực còn có một nghề nghiệp thần thánh khác chính là luyện được sư.

Thiên phú luyện được sư yêu cầu càng thêm hà khắc, thăng cấp luyện được sư không chỉ cần bản thân có thiên phú mà còn cần rèn luyện, cấp bậc càng cao thì mối chế ra thuốc mới càng cao.

Mà thứ đó là đồ vật mà luyện được sư coi trọng nhất, trình độ quý hiếm khiến người ta lưu luyến.

Vì thế mà luyện được sư là nghề nghiệp được hoan nghênh tôn trọng nhất. Cho dù là lính đánh thuê tàn nhẫn ngang ngược cũng không dám trêu chọc vào bọn hắn.

Thành Tây Tác, đã mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện luyện được sư nhị phẩm trở lên, có thể tưởng tượng được, lúc này đột nhiên xuất hiện một luyện được sư tứ phẩm là chấn động cỡ nào.

Mạc Lăng cũng biết giá trị của chính mình, ý vào thân phận này, cho dù là những lão gia hỏa trong học viện kia, cũng không muốn đối đầu chính diện với hắn. Vì lẽ đó hắn tin chắc, hắn lấy đan dược tam phẩm ra, tuyệt đối sẽ khiến cho mấy người này biết khó mà lui.

Nhưng mà lần thứ hai Phượng Trường Duyệt khiến người ta trông mong kinh ngạc đến ngây người lại.

Ánh mắt đảo qua bình ngọc phát sáng hiện ra mờ nhạt phía xa, vốn không có dừng lại, dường như không hề biết vật kia đối với nàng quan trọng cỡ nào.

“Quý Minh Thành. Vật này, ta khuyên ngươi nên giữ nó đi. Bởi vì chẳng mấy chốc nữa ngươi sẽ dùng tới nó.”

Bên môi nàng nở nụ cười lạnh lùng, ánh mắt trong sáng.

“Bởi vì, trong cuộc tỷ thí gia tộc ta sẽ đánh bại ngươi.”

“Đây là cá cược của ta với ngươi. Quý Minh Thành. Ta chờ ngươi.”

Sát ý tàn ra nhàn nhạt, những người chung quanh đều không tự chủ được mà lùi về phía sau một bước, ngơ ngác nhìn nàng nắm tay Hiên Viên Dạ tiêu sái rời khỏi.

“Phượng Trường Duyệt, nếu như lúc đó ta nhất thời thất thủ, thậm chí tổn thương cô... Cô cũng không nên hối hận.”

Môi mỏng của Phượng Trường Duyệt khẽ nhếch lên.

Nàng sẽ khiến cho tất cả mọi người không có cơ hội hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lập Uy

Phượng Trường Duyệt cùng Hiên Viên Dạ đứng trước một phủ đệ hùng vĩ, trước cửa đại môn uy thế ánh lên màu vàng sáng chói.

Phượng gia.

Phượng Trượng Duyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ đang cúi xuống lên, đôi mắt đen lạnh lẽo phát ra tia sáng, nhìn hai hàng thị vệ đứng thẳng tắp phía trước.

Lúc này, tay bọn họ cảm thương kích, sắc mặt nghiêm túc, vũ khí trong tay chỉ thẳng về phía Phượng Trượng Duyệt.

Hiên Viên Dạ khẽ nhủ mày, xem ra cuộc sống của nữ nhân này so với tưởng tượng của hần càng khổ hơn.

“Tam tiểu thư, gia chủ có lệnh, nếu ngài trở về, thì hãy vào từ đường sám hối.”

Đứng trước mặt Phượng Trượng Duyệt là một người đàn ông trung niên, trưởng thị vệ, Phượng Thương, thực lực mạnh mẽ, chỉ đứng sau gia chủ Phượng gia của hần, Phượng Thiên. Lúc này lại đi nhờ hần có thể thấy được đây là chủ ý của Phượng Thiên.

“Gia chủ nói, một mình Tam tiểu thư bỏ trốn, còn tự ý xông vào Quý gia, đã thương mọi người, còn viết ra hưu thư hoang đường, đức hạnh không tốt. Nể tình tam tiểu thư từ nhỏ đã là cô nhi, nên trước tiên ngài phải vào từ đường tự sám hối. Ba ngày sau sẽ định đoạt.”

Giọng nói của hần nặng nề không cho phép từ chối.

Phượng Trượng Duyệt nhìn chăm chăm bọn thị vệ hết một vòng, bỗng nhiên cười lạnh.

“Thì ra ở Phượng gia càng uất ức hơn.”

Sắc mặt Phượng Thương biến đổi, Tam tiểu thư không động não mà nói chuyện sao. Lời nói như vậy sao có thể nói ra được chứ?

Phượng Trượng Duyệt bước lên phía trước, thân thể nhỏ nhỏ nhưng uy nghiêm khiến người khác không thể xâm phạm, cả người tỏa ra khí thế khiến người ta rét run, tập thể mọi người lùi một bước về phía sau.

“Ta là dòng chính Tam tiểu thư Phượng gia, nhưng ở Phượng gia lại bị hạ nhân thấp hèn nhất cũng dám tùy ý ức hiếp cùng sỉ nhục. Mà hôm nay ta lại bị Quý gia kia hãm hại, suýt chút nữa chết thảm bên ngoài. Trải qua thập tử nhất sinh, về đến nơi này, nghênh đón ta lại là đao thương kiếm kích trước mặt... Sao đây, các người sợ Quý gia đem lửa giận trút lên người Phượng gia các người à?”

Bị nàng nói lại sắc mặt Phượng Thương lúc trắng lúc xanh, cuối cùng trở nên tái nhợt.

“Tam tiểu thư! Đừng ép ta ra tay!”

Phượng Thương thật sự không muốn động thủ với Phượng Trượng Duyệt, bởi vì phụ thân nàng, cũng chính là Phượng Sâm đã qua đời có ơn cứu mạng hần. Nhiều năm rồi, hần cũng biết cuộc sống Phượng Trượng Duyệt trải qua như thế nào, vì thế mà hần cũng không muốn gây khó dễ nhiều cho nàng.

Phượng Trượng Duyệt bỗng nhiên nhướng mày, nói: “Phượng Thương. Người thân là linh vương ba sao, cũng không để ý thân phận mình mà muốn động thủ với ta sao? Không ngại nói với người, từ đường này hôm nay ta không đi. Ta muốn đi là cửa lớn Phượng gia, đường đường chính chính bước vào. Còn chỗ ở của ta cùng mọi thứ vốn nên thuộc về ta mới đúng.”

Nói đến đây cũng thật buồn cười, nàng thân là con cháu đích tôn Phượng gia, khi được ba tuổi trở về sau, không còn được đi từ cửa lớn nữa. Nàng bị vứt bỏ ở phòng nhỏ hẻo lánh, một năm chưa từng đi ra ngoài một lần, tình cờ lên lút ra ngoài cũng là phải bỏ chuồng chó mà ra.”

Mà nàng, từ hôm nay trở đi muốn đoạt lại mọi thứ để chính mình nắm giữ.

Mà cùng một thứ nữa chính là tôn nghiêm.

Nàng cũng không để ý đi từ nơi nào, nhưng khi nàng đã trở thành Phượng Trượng Duyệt, như thế, nếu có người có ý làm khó dễ nàng, nàng chỉ có thể...

Gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

Phượng Thương nhìn bóng người cô độc kia, thiếu nữ cả người tàn tạ, trên mặt nàng tuy rằng có cái bớt khủng bố nhưng mà đôi mắt trong sáng kia lại ánh lên ánh sáng rực rỡ.

Tâm hần chấn động, ánh sáng tự tin quyết chí tiến lên đó chỉ thuộc về cường giả mà thôi.

Hần chợt nhớ tới thiên tài tiếng tăm lẫy lừng năm đó, Phượng Sâm. Bọn họ giống nhau như vậy. Nam nhân như vậy thì làm sao lại sinh ra một nữ nhi nhát gan vô năng được?

Lẽ nào đây mới là diện mạo thật sự của nàng? | Ngoz: Chưa chắc nhé, nhỏ kia chết từ lâu rồi, đây là nữ vương thế kỷ 21 xuyên không mà tới.

Trong lòng hần rung động dữ dội, lời nói đến miệng liền thay đổi.

“Tam tiểu thư, nếu ngài muốn lấy lại mọi thứ của chính mình thì trong cuộc tỷ thí gia tộc hãy vì Phượng gia giành thắng lợi. Nếu không hết thấy mọi lời vừa nói ra đều là viễn vông mà thôi. Hiện tại, tốt nhất ngài nên nghe theo lệnh của gia chủ ở lại từ đường đi.”

Người ngoài nghe được lời này, chỉ cho là đó lời mĩa mai Phụng Trường Duyệt, nhưng mà đôi mắt Phụng Trường Duyệt chợt sáng lên, thật lòng nhìn Phụng Thương một chút.

Phụng Thương biểu hiện nghiêm túc, không một chút bị lay động.

Bỗng nhiên Phụng Trường Duyệt mở miệng: “Ta lấy thân phận Tam tiểu thư Phụng gia, mệnh lệnh cho các người lui ra. Chúng ta đi tìm gia chủ, các người tự lo lấy.”

Phụng Thương hơi nhướng mày, tựa hồ đang suy nghĩ, một lát nghiêng mình sang bên cạnh...

“Tam tiểu thư, xin mời.”

Mọi người ngây người kinh ngạc, không biết lúc này vốn là mệnh lệnh bắt nài vào từ đường giờ lại biến thành nài đi tìm gia chủ. Có cái gì không đúng thì phải?

Sau đó hai mặt nhìn nhau, muốn nhìn rõ trong mắt nhau đây là ý gì, nhưng mà lúc nhìn về phía Phụng Thương, Phụng Thương biểu hiện nghiêm túc, xem trọng cùng uy nghiêm, tựa như cũng không có dáng vẻ gì là nhảm lẫn.

Quên đi, nghe lời trưởng thị vệ cũng không sai.

Một lát sau, Phụng Trường Duyệt cùng Hiên Viên Dạ đi về phía trước liền để ra một con đường.

Phụng Trường Duyệt theo thị vệ nhìn lại con đường trống, trong mắt càng kiên định...

Từ đây về sau, nghịch thiên cải mệnh, tay trắng lật mây, đổ máu chém giết.

Lòng bàn tay bỗng nhiên có chút ấm áp, kinh ngạc cúi đầu nhìn, thấy mắt Hiên Viên Dạ nhìn về phía trước, biểu hiện cao quý, có gì đó thật khác lạ.

Nàng khẽ mỉm cười trong lòng, không nhìn bàn tay nhỏ nhoi đang nắm lấy, thế nhưng lại cảm giác được cõi lòng lạnh lẽo trở nên ấm áp.

Hiên Viên Dạ nghĩ thầm, chuyện của nữ nhân này tuy rằng nhỏ bé, nhưng mà dù sao nàng muốn giải quyết thì hẳn sẽ giúp nàng một tay.

Thế nhưng hẳn lại không để ý tới sau khi nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Phụng Trường Duyệt liền không tự chủ được mà đưa tay ra.

Nàng nắm tay hắn, sắc mặt không sợ hãi, biểu hiện kiên định bước qua cửa lớn, thẳng đến chỗ Phụng Thiên.

Trong nháy mắt bóng người Phụng Trường Duyệt biến mất, Phụng Thương nhìn tám lưng kia, trong lòng bỗng nhiên một hồi được an ủi, còn thêm mấy phần vui sướng.

Thiếu gia, nữ nhi của ngài dường như sẽ không để ngài thất vọng.

Hắn lưu lại một câu bảo bọn thị vệ rút lui, nhanh chóng bước theo.

Nàng dựa vào trí nhớ liền nhanh chóng tìm được nơi Phụng Thiên có khả năng lui tới, võ đường.

Ngoại trừ sân luyện võ vốn để cho đệ tử Phụng gia tu luyện, Phụng gia còn có chuyên môn thiết kế võ đường cùng thư các.

Toàn bộ Phụng gia, chỉ có kẻ có tiềm lực cùng trưởng bối thân phận tôn quý mới có thể tiến vào võ đường tu luyện, còn thư các, cơ mật nhất là bí tịch tu luyện Phụng gia thu xếp, càng thần bí càng khó có thể tiến vào, bao gồm cả gia chủ, có điều cũng có một vài người có thể.

Hiên Viên Dạ đều xem thường những thứ đồ này, cho dù là toàn bộ Đế quốc Roa, có thể khiến hắn để mắt thực đã ít lại càng ít hơn. Nhưng thời điểm khi nàng dẫn hắn tới võ đường, ánh mắt hắn bỗng nhiên chuyển hướng về một bên, mơ hồ nhìn thấy một góc mái hiên phía sau lùm cây.

Phụng Trường Duyệt không chú ý tới sự kì lạ của hắn, vừa định chiến đấu, thì có một đạo kinh phong từ xa bay tới.

Nàng đột nhiên ngẩn đầu, lôi kéo Hiên Viên Dạ lăn tròn lộn nhào về phía sau, sau đó hai chân xoay tròn, né qua bên cạnh, tránh thoát một chương cực kỳ mạnh mẽ kia.

Bên tai vài cọng tóc đen bông bông rơi xuống đất.

Nàng lạnh lùng quét về phía trước, lại nghe được một giọng nói kinh ngạc cùng tức giận.

“Lại có thể né được?”

Một bóng người màu đen hiện ra trước mắt.

Râu tóc bạc trắng, tinh thần sáng sủa, là gia chủ Phụng gia, Phụng Thiên.

Hiên Viên Dạ nhìn thấy một cọng tóc bị cắt đứt kia, bỗng nhiên mất hứng, ánh mắt nhìn về phía Phượng Thiên, mang theo mấy phần ý lạnh khiếp người.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Phế Vật Vẫn Là Thiên Tài

Nhưng tất cả sự chú ý của Phượng Thiên đều đặt trên người Phượng Trường Duyệt.

Từ khi Phượng Sâm qua đời, đây là lần đầu tiên hắn quan sát tỉ mỉ tôn nữ của mình như vậy.

Quả thật bộ dáng giống như trong lời đồn đại.

Dung mạo xấu xí mang theo cái bớt trên mặt, nhưng cũng không nhút nhát sợ hãi thường xuyên bị bắt nạt mà trái lại tỏa ra ánh hào quang kiên định. Trong lòng hắn hoài nghi, nhưng vẫn nhìn xuống.

“Còn không mau quỳ xuống?”

Phượng Trường Duyệt không có tí tình cảm nào đối với gia gia trên danh nghĩa này, vốn là cháu gái hắn, nhưng chưa từng nhìn nàng bao giờ, bọn hạ nhân dám bắt nạt nàng như vậy, nguyên nhân lớn nhất là do sự trầm mặc của hắn.

“Ngươi không có tư cách bắt ta quỳ xuống.”

Giọng nói Phượng Trường Duyệt nhạt nhẽo cùng ngang tàng.

“Ta là gia gia cô. Còn là gia chủ Phượng gia, ai dám bảo ta không có tư cách này?” Phượng Thiên nhíu mày, đứa nhỏ này sao dám làm càn như vậy?

“A... Bỏ mặc ta như rác rưởi, “gia gia” vô tâm không hỏi thăm tùy ý để người khác bắt nạt cháu gái, thứ đó không có cũng được.”

Sắc mặt Phượng Thiên lập tức ghen đỏ lên, ngón tay nhẹ giương, nhanh chóng muốn ra tay lần nữa.

“Nếu như ngươi không muốn chiến thắng cuộc tỷ thí gia tộc thì cứ ra tay.”

Tay Phượng Thiên miễn cưỡng dừng lại, kinh ngạc hỏi: “Cô vừa nói gì?”

Phượng Trường Duyệt đảo mắt nhìn xung quanh, không nói gì, ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

Phượng Thiên nhíu chặt mày, không biết nàng đang giờ trò quỷ quái gì.

“Ta sẽ trợ giúp Phượng gia giành chiến thắng trong cuộc tỷ thí gia tộc, đổi lại, ta muốn thu lại mọi thứ vốn thuộc về ta.”

Phượng Thiên dường như coi chính mình nghe lầm, gì chứ? Một phế vật trời sinh linh mạch bị tắc, thế mà nói muốn giành được giải nhất trong cuộc tỷ thí gia tộc.

Hắn hoài nghi đầu óc Phượng Trường Duyệt bị hỏng. Trong mắt hiện lên màu sắc phức tạp, cuối cùng biến thành thương hại.

Đứa nhỏ này chắc là bị bắt nạt nhiều lắm, muốn liều mạng tranh thủ vì mình sao?

Nàng sao mà biết được, cuộc tỷ thí gia tộc là nguy hiểm cỡ nào. Nếu là mười mấy năm trước, Sâm nhi vẫn còn, hắn còn có thể nói ra muốn giành được giải nhất dễ dàng như vậy. Mà hiện tại...

Cuộc tỷ thí gia tộc thành Tây Tác năm năm một lần là cuộc thi đấu lớn, yêu cầu tuổi tác người tham gia phải mười tám trở xuống, vẫn là người rất có thiên phú.

Kỳ thực cuộc so tài này là để xem các nhà ở thành Tây Tác tranh đấu với nhau, thực tế là vì các học viện lớn trên đại lục chiêu sinh học trò. Ba người đứng đầu sẽ có tư cách đề cử, trực tiếp tham gia chiêu sinh học viên, cơ hội trúng tuyển cũng lớn hơn.

Toàn bộ đại lục, cùng tồn tại bốn học viện lớn, chia ra là học viện Già Lãng, học viện Bắc Tinh, học viện Tân Nguyệt, học viện Heine. Có thể vào trong đó học, hết thầy đều là kỳ vọng của người tu hành. Không chỉ đối với tu hành của mình có lợi, thậm chí còn được quốc quân các quốc gia coi trọng, khiến gia tộc thêm hưng thịnh.

Vì thế cuộc tỷ thí gia tộc vẫn rất được coi trọng.

Thế nhưng...

Phượng Thiên thờ dài trong lòng, người nhà Phượng gia suy tàn, hầu như bên trong không thể tìm ra được một thiên tài trẻ tuổi, chỉ còn có Phượng Tĩnh Vũ là rất có thiên phú, những người khác chỉ cỡ trung bình mà thôi.

...

Đây cũng là nguyên nhân hấn đối đãi đặc biệt với Phượng Tĩnh Vũ.

Đặc biệt là thi đấu năm nay còn khen thưởng nhiều thêm...

Trong mắt hấn khó che giấu một tia khát vọng nóng bỏng, lập tức trở nên sâu sắc. Bởi vì hấn biết, vật kia, tám chín phần mười sẽ không thuộc về Phượng gia.

Nghĩ tới đây, hấn bỗng nhiên không còn hứng thú, xoay người phát tay một cái thiếu kiên nhẫn: “Theo cô đi. Nếu không làm tròn lời ngày hôm nay thì cô liền đến từ đường quỳ gối sám hối một năm đi.”

Phượng Trường Duyệt nắm tay Hiên Viên Dạ xoay người rời đi.

Hiên Viên Dạ quay đầu, liếc nhìn một góc mái hiên phía sau lùm cây, mắt buông xuống, ánh mắt che giấu.

“Đệ đang nhìn gì thế?” Phượng Trường Duyệt tùy ý hỏi.

“... Không có gì.”

Tuy rằng còn chưa nhìn thấy, thế nhưng hấn dường như có thể xác định, trong đó có thứ mà hấn cần.

Hấn thu lại ánh mắt, lần này xem ra không có đến tay không.

...

Tin tức nhanh như gió truyền khắp Phượng gia: Phượng Tam tiểu thư điên rồi.

Sau khi nàng từ bên ngoài trở về, lại như thay đổi thành một người khác, không chỉ đối đầu cùng trưởng thị vệ Phượng Thương, còn nói năng lỗ mắng trước mặt gia chủ! Hoang đường hơn chính là nàng lại viết hư thư bỏ vị hôn phu của mình. Cũng chính là thiếu gia Quý Minh Thành người người tán thưởng. Nàng thậm chí còn nói lời ngông cuồng, muốn trong cuộc tỷ thí gia tộc đánh thắng Quý Minh Thành.

Việc này nhanh chóng gây chấn động Phượng gia, trở thành đề tài câu chuyện cho tất cả mọi người.

Mọi người xì xào bàn tán, nghị luận không ngớt, cái nhìn không giống nhau, nhưng mà đều có một nhận thức chung: Tam tiểu thư là đang đi tìm cái chết!

Bên ngoài đồn đãi chuyện nhảm nhí, não động không ngớt, nhưng mà Phượng Trường Duyệt lại rất bình tĩnh. Kể từ sau khi cá cược cùng Phượng Thiên, nàng liền trực tiếp chuyển vào sân vốn thuộc về phụ thân nàng. Từ khi Phượng Sâm qua đời, ngôi nhà này cũng đã hoang phế. Mãi đến tận giờ Phượng Trường Duyệt mới chuyển vào.

Sau khi dọn dẹp xong, chuyện thứ nhất sau khi nàng vào chính là ngồi xếp bằng trên giường, sau đó bắt đầu kiểm tra thân thể của mình.

Tuy rằng nàng thừa kế ký ức của nguyên chủ, nhưng mà hầu như nguyên chủ chưa từng sinh ra ở Phượng gia, ngoại trừ tình cờ có xem một ít tạp thư đơn giản nhận thức được đại lục này, còn lại hầu như đều là đoạn ngắn bị vô cùng vô tận người ức hiếp. Thậm chí đến đáng đáp phụ mẫu mình cũng mơ hồ.

Nàng không phải người xoắn xuýt, nếu trong ký ức không có thứ gì hữu dụng, nàng liền bắt đầu tĩnh tọa, thử hấp thu linh lực, chuyển hóa thành sức mạnh của chính mình.

Nhắm mắt lại, tinh thần nàng thư thái, bình tâm tĩnh khí, nỗ lực đem tinh thần phóng thích, cảm thụ linh lực xung quanh.

Trong thần thức, một mảnh hắc ám. Nàng không hề từ bỏ, tiếp tục tìm kiếm nó, cảm thụ.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, ngay trong thần thức nàng xuất hiện một điểm sáng màu vàng trời nổi, sau đó càng ngày càng nhiều điểm sáng màu vàng hơn, tràn ngập trong thần thức màu đen ấy.

Trong lòng nàng liền hiểu rõ, vậy ra những thứ này chính là linh lực.

Người tu hành cần cảm thụ linh lực xung quanh, sau đó hấp thu, kinh mạch biến ảo thành linh lực của mình bên trong cơ thể, để mình sử dụng.

Mà vị trí trung tâm, chính là thần thức, còn có đan điền.

Trong bóng tối điểm sáng màu vàng trôi nổi càng ngày càng nhiều, dường như hội tụ thành hải dương.

Mặc dù Phụng Trường Duyệt biết những cái này là linh lực, nhưng cũng không biết được bình thường bao nhiêu điểm sáng thì sẽ đại biểu có bao nhiêu tinh thần lực lượng. Nàng cũng không biết, người bình thường cảm nhận được là điểm sáng màu trắng còn nàng lại là màu vàng hiếm có.

Người bình thường có thể cảm nhận được mười mấy điểm sáng, thiên phú tốt hơn thì là mấy trăm điểm sáng, như Quý Minh Thành cũng là thiên tài hiếm thấy, tu luyện có thể cảm nhận được mấy ngàn điểm sáng.

Mà độ nhận biết của Phụng Trường Duyệt lại là một biển điểm sáng.

Chỉ là lúc này nàng lại không hay biết, hơn nữa, rất nhanh nàng liền phát hiện ra vấn đề lớn nhất của thân thể này.

Khi nàng thử hấp thu điểm sáng màu vàng bên cạnh, những điểm sáng kia vô cùng trôi chảy bay vào thân thể nàng, nhưng khi nàng muốn dẫn dắt vận chuyển điểm sáng kia dọc theo linh mạch, thì lại phát hiện những điểm sáng kia toàn bộ bay ra hết. Mỗi một nơi rót vào thân thể nàng tựa như bông tuyết hòa tan xuống đất, biến mất không thấy bóng dáng.

Nàng cứ thử nghiệm ba lần như vậy, rốt cuộc xác định thân thể này đúng là vô dụng, một thiên tài tàn phế.

Bởi vì linh lực có thể quá tràn ngập thân thể nàng, nhưng lại không thể tiến vào linh mạch nàng, khỏi nói đến tiến vào đan điền chuyển hóa thành linh lực của chính mình.

Nàng cũng là nàng dù có hấp thu một biển linh lực, bất luận nàng nỗ lực cỡ nào cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Nàng mở mắt ra, giữa hai đầu lông mày có chút uể oải, nhưng mà bản thân lại không biết sau khi mở mắt ra lại lóe lên một tia màu vàng cực kỳ nhạt.

Nhưng Hiên Viên Dạ nhìn thấy.

Hắn hơi kinh ngạc: Linh lực màu vàng óng?

Hình như gặp ở đâu rồi?

Thế nhưng nhất thời không nhớ ra, hắn dứt khoát không nghĩ tới nữa.

Phụng Trường Duyệt thấy hắn đứng trước mặt, nở nụ cười: “Làm sao vậy?”

Hiên Viên Dạ vươn tay nhỏ ra, chỉ về nơi nào đó...

“Đó là cái gì?”

Phụng Trường Duyệt đảo mắt nhìn lại, thấy một vòng tay hoàng kim.

Đó vốn là di vật lưu lại của mẫu thân nguyên chủ, nguyên chủ thấy vật nhớ người, liền không chịu mang theo, chỉ tình cờ lấy ra xem thử mà thôi.

Phụng Trường Duyệt đứng lên, chuẩn bị đem vòng tay đi cất, nhưng thời điểm sắp tới chỗ đó, dưới chân trượt té, hướng về trước đổ xuống.

Nàng lập tức phản ứng, một tay nhanh chóng đẩy lên, đột nhiên nhảy một cái, một tay giữ một góc bàn giữ vững thân thể.

Nhưng mà thân thể này sớm đã bị thương nghiêm trọng, lúc này bỗng nhiên hơi động, ở ngực nàng liền phun ra một ngụm máu, vừa vịn chiếu vào mặt trên vòng tay. | Ngoz Nhỏ máu nhận chủ độc đáo quá.

Nàng cầm lấy vòng tay, chột sững sờ, cúi đầu nhìn về phía vòng tay, đây là...

Vòng tay không gian?

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Ngọn Lửa Màu Vàng

Nàng kiểm chế kinh ngạc của chính mình lại, cảm giác dường như là một loại kêu gọi đến nào đó, nương theo cảm giác kia, dò vào thần thức, thâm nhập vào trong bóng tối vô hạn.

Vòng tay không gian của nàng bên trong một mảnh đen kịt, cuối cùng cũng nhìn thấy một mảnh phát sáng trong suốt.

Nàng thâm nhập theo, rồi từ từ đến gần bên trong, dường như có thứ gì đó đang đợi nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút ngột ngạt, nhưng cũng không lùi lại.

Nàng ngừng thở, bước chân dừng lại.

Trước mắt nàng xuất hiện hai điểm sáng xanh biếc, trầm tĩnh như lửa.

“Rốt cuộc ngài... đã trở về...”

Giọng nói khàn khàn u buồn trầm thấp vang lên, vang vọng bên tai, dường như truyền đến từ bốn phương tám hướng, nhưng Phượng Trường Duyệt lại không ngạc nhiên chút nào.

Nàng không chế thần thức của chính mình, trầm giọng hỏi đồ vật thần bí ẩn giấu trong bóng tối đối với sự việc quay về kia:

“Ngươi là ai?”

...

Hiên Viên Dạ ngồi ở một bên, nhìn về mặt hơi biến hóa của Phượng Trường Duyệt, có chút hơi ngạc nhiên nhưng không hề kinh hãi, trong mắt xẹt qua chút thỏa mãn.

...

Nhân lực của hắn không phải người bình thường có thể so được, hắn cũng cảm nhận được cái vòng tay màu vàng kia không bình thường, tỏa ra một tia thần thức thăm dò, nhưng lại bị một tầng cấm chế ngăn cản.

Vòng tay không gian này không hề bình thường.

Thế nhưng hắn cũng không tra ra, chỉ có thể mượn lực khiến Phượng Trường Duyệt phun ra ngụm máu, khế ước vòng tay.

Bỗng nhiên có cơn gió thổi tới ngoài cửa, hắn nhẹ nhàng nghiêng đầu, một đôi mắt đen mà trong suốt, một thoáng né tránh ánh sáng ác liệt, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Mà Phượng Trường Duyệt cuối cùng cũng mở mắt ra.

“A Dạ, đi thôi. Đến sau núi.”

Phượng Trường Duyệt kéo tay Hiên Viên Dạ đi ra ngoài, biểu hiện hơi kích động.

Hiên Viên Dạ lại không rõ, nữ nhân này hình như muốn làm gì đó?

Phượng Trường Duyệt nhanh chóng dẫn Hiên Viên Dạ đến phía sau núi hôm qua, sau khi trèo lên núi, Phượng Trường Duyệt chọn lựa một sơn động bí mật, sau đó ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại.

“A Dạ, đệ cách xa tỷ một chút. Lát nữa xảy ra chuyện gì cũng không được rêu rao biết không?”

Sau khi bàn giao một câu, Phượng Trường Duyệt ngồi vào chỗ của mình, mà trên tay nàng chính là vòng tay màu vàng kia.

Hiên Viên Dạ trầm mặc nhìn nàng, trong lòng rõ ràng, không thể nghi ngờ đây chính là bí mật của vòng tay màu vàng kia.

Bên trong hang núi, chỉ hơi có ánh sáng, nhưng mà sau đó Hiên Viên Dạ nhanh chóng nhíu mày, nhìn thấy một luồng khí tức thuần phác thả ra ngoài từ vòng tay màu vàng, mà bản thân cái vòng tay kia, cũng bắt đầu lấp lánh hào quang màu vàng óng, chiếu vào gò má Phượng Trường Duyệt nửa sáng nửa tối, như ẩn như hiện, tựa như cái bót màu hồng đầy dây tua cũng càng thêm rõ ràng, thế nhưng lại chiếu rọi xuống hào quang màu vàng, nhưng trước đây chưa từng gặp chuyện quý dị như vậy, trái lại tia sáng nhàn nhạt chiếu ra, tôn lên khuôn mặt thanh lệ của nàng, nhưng mà lại kì lạ là khiến người ta cảm thấy cao quý.

Phượng Trường Duyệt bỗng há miệng, nói ra một chuỗi thần chú khó hiểu, trong tay cũng bắt đầu thủ ấn biến hóa rườm rà, hào quang màu vàng càng ngày càng mạnh mẽ, bắt đầu quanh quẩn quanh thân nàng, khiến nàng tựa như thần thánh không thể xâm phạm.

Thân thể Hiên Viên Dạ vốn lười biếng không biết ngồi thẳng lúc nào, trên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm hào quang màu vàng không ngừng lấp lóe kia, chợt kinh ngạc, hoài nghi, cuối cùng trở nên hồ hững.

Mà lúc này, bỗng nhiên hào quang màu vàng xung quanh Phượng Trường Duyệt mạnh mẽ bùng cháy lên. Nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt cũng tăng lên.

Hiên Viên Dạ mạnh mẽ nhìn về phía ngọn lửa màu vàng bị Phượng Trường Duyệt nuốt chửng. Dĩ nhiên là Thiên đường hỏa.

*Thiên đường hỏa: lửa trời.

Thân phận nàng đến tột cùng là gì? Vậy mà lại nắm giữ Thiên đường hỏa.

Nhưng mà chặt chẽ đến vậy, bên trong ngọn lửa màu vàng, truyền đến một giọng nói găm gù tựa như đến từ viễn cổ...

“Lấy máu triệu hoán, triệu hoán linh hồn ta. Từ đó máu thịt giao hòa, sinh tử một mạng, giao toàn bộ cho ta làm chủ.”

Giọng nói khàn khàn tựa như tiếng chuông, cứ vang vọng liên miên không ngừng trong son động. Giọng nói mang theo muôn vàn tang thương, khiến người ta không tự giác muốn thần phục.

Nhưng mà Hiên Viên Dạ cùng Phượng Trường Duyệt đều là người có ý chí kiên định, làm sao dễ dàng bị âm thanh này mê hoặc?

Tay Hiên Viên Dạ vung lên, liền bố trí ra một đạo kết giới trong suốt, để tránh khỏi động tĩnh quá lớn, tạo thành bất ngờ.

...

Vừa dứt lời, bên trong ngọn lửa màu vàng liền xuất hiện một bóng con ma thú, thân hình uy mãnh, bốn vó đạp hỏa, vừa mới xuất hiện, đột nhiên liền hướng lên trời găm mạnh mẽ...

“Hống...”

Rõ ràng không có âm thanh nào phát ra, nhưng mà ý chí kia lại rõ ràng như thế, tựa như vang lên trong lòng mỗi người.

Đôi mắt Hiên Viên Dạ lóe lên, muốn biết xem đây là ma thú gì, bóng dáng con ma thú kia cũng đã lóe lên, lại một lần nữa biến vào bên trong ngọn lửa vàng.

Cảm giác toàn thân Phượng Trường Duyệt đã bùng cháy lên. Nhưng ngọn lửa màu vàng óng kia xuôi theo da thịt nàng, lan tràn một chút, thậm chí còn tiến vào thân thể của nàng, dọc theo linh mạch, điên cuồng thiêu đốt thân thể nàng.

Đau. Cực kỳ đau đớn. Không cách nào hình dung.

Cảm giác thiêu đốt bứt rứt trong nháy mắt nuốt hết lí trí của Phượng Trường Duyệt, thậm chí linh hồn nàng còn giống như bị tra tấn trong ngọn lửa.

Nàng đột nhiên cắn chặt răng, hai tay nắm chặt mạnh mẽ.

Nàng nhất định phải kiên nhẫn trôi qua.

Thế nhưng mọi đau đớn khắp nơi còn tăng lên, ngọn lửa bình thường sẽ không đau đớn như thế, vậy mà lúc này, trên người nàng lại còn là Thiên đường hỏa thần bí mà mạnh mẽ nhất nữa.

Hiên Viên Dạ bị một đoàn ngọn lửa màu vàng óng chặn lại tầm mắt, toàn bộ son động cũng trở nên yên tĩnh, thế nhưng không biết tại sao, hần bỗng cảm nhận được Phượng Trường Duyệt đang ở tình trạng không ổn.

Thế nhưng dù cho có là hần, hần cũng không dám tự ý ra tay cản lại Thiên đường hỏa, chỉ một sai lầm thì hậu quả sẽ khó mà lường được. Phượng Trường Duyệt chắc chắn cũng phải chết.

Hiện tại chỉ có thể chờ đợi Phượng Trường Duyệt chịu đựng qua đi thôi.

Thần trí Phượng Trường Duyệt đã có chút mơ hồ, trong lòng vẫn kiên trì giữ vững một niềm tin: Kiên trì.

Mà ngọn lửa màu vàng, bản thân nó lại ngang ngược thiêu đốt linh mạch nàng tái tạo, đem thân thể nàng lần lượt thiêu đốt, lần lượt khôi phục.

Mỗi một lần, gân cốt da thịt của nàng càng thêm cứng cỏi hơn so với trước, linh mạch cũng càng ngày càng rộng rãi thông thuận.

Vốn nàng nắm chặt tay mạnh mẽ nện ở trên vách núi, máu thịt be bét bị đập vỡ, khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ thẫm, hai mắt nhắm nghiền, dường như ngất đi.

Chỉ còn dư lại một ngọn lửa màu vàng đang thiêu đốt mà không hề gây tiếng động.

Bỗng nhiên Hiên Viên Dạ quay đầu lại.

Một kẻ mang theo linh lực hùng hồn cùng sát ý không hề che giấu tiến đến.

Đôi mắt Hiên Viên Dạ sâu sắc, người đến quả nhiên là cường giả linh hoàng tám sao.

Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn, Thiên đường hóa vừa xuất hiện liền gây náo động, ngồi chờ ở chỗ này mà cũng trừu chọc đến linh hoàng tám sao tới đây nữa.

Khí tức mạnh mẽ khiến toàn bộ cường giả thành Tây Tác chú ý, sợ hãi bất an dồn dập: Chuyện gì xảy ra vậy? Bỗng nhiên lại có cường giả như vậy tới đây.

Hiên Viên Dạ cảm thụ khí tức ác liệt càng ngày càng gần, trong đôi mắt màu lam lóe lên ánh sáng.

Mà lúc này cũng là thời khắc mấu chốt để Phượng Trường Duyệt cùng khế ước tiến hành tái tạo.

Nguy hiểm, chạm vào là nổ ngay.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hắc Bảo Hộ

Khí tức cường giả mãnh liệt mà đến.

Hiên Viên Dạ quay đầu lại liếc mắt nhìn, bản thân ngọn lửa màu vàng óng đang thiêu đốt kịch liệt, phỏng chừng là một chốc không ra được.

Hắn biết, bản thân Phượng Trường Duyệt đang khế ước ma thú, hơn nữa không phải ma thú đẳng cấp bình thường, tới xem năng lực bạo phát ẩn lại vừa này, thậm chí còn vô cùng có khả năng là thần thú.

Càng như vậy, càng là không thể quấy rầy. Bằng không nhẹ thì Phượng Trường Duyệt trọng thương, nặng thì bỏ mình.

Cánh tay hắc vụ nhẹ, lần thứ hai liền bày xuống kết giới.

Rất nhanh, một đạo linh lực nhanh chóng đánh vào bên trên kết giới.

“Ồ?” Người đến dường như hơi giật mình, “Nơi này dĩ nhiên có kết giới cấp bậc này?”

Tư Mã Dương vốn đi qua trên đường, nhưng mà đột nhiên cảm nhận một hồi năng lượng mạnh mẽ đập chồm, còn mơ hồ nghe được tiếng gào thét của ma thú.

Kiến thức hắc uyên bác, sao không biết đây là dấu hiệu xuất thế của ma thú cao cấp?

Ma thú này, thậm chí còn có khả năng là thần thú.

Trong lòng hắn nổi lên tâm tư, nhanh chóng lộn nhào hướng về phương hướng sóng năng lượng mà đi.

Dựa vào cảnh giới của hắn, không biết bao nhiêu người trên đời phải cúi đầu. Có thể khiến hắn động lòng, đương nhiên không phải vật phẩm.

Hắn đã sắp đột phá đến linh hoàng tám sao, bởi vậy có điều trong nháy mắt cũng đã tìm tới nơi.

Ngự linh phi hành linh hoàng đã có, Tư Mã Dương dừng lại ở giữa không trung, nhìn lại phía dưới.

Nhìn thấy là một sơn động không đáng chú ý, không có người ra vào, tiện tay vung ra, muốn thăm dò một phen. Ai biết lại có người còn có cả kết giới.

Về mặt hắn vừa thu lại, lập tức rõ ràng đây là nơi sớm có cao nhân chờ đợi, đến đây sớm hơn hắn, không kém bao nhiêu.

Nhưng mà danh tiếng hắn cực cao, nghĩ chỉ người khác thấy hắn là phải tránh né, bản thân chưa từng có nơi nào mà đến lại không chiến đấu?

Hắn khẽ nhún mảy, sau đó xa xa truyền ra một đạo sóng âm...

“Không biết nhân sĩ phương nào ở đây, lão phu là tông chủ môn Thanh Dương, Tư Mã Dương, xin được mời ngài gặp mặt một lần.”

Hoàn toàn yên tĩnh.

Trong lòng hắn nhanh chóng liền không vui, đối với thái độ trầm mặc của đối phương giống như căn bản không nắm bắt được, điều này khiến hắn rất là bất mãn.

“Tại hạ cảm nhận được nơi này có ma thú xuất thế, liền đến thăm dò một phen. Cũng không biết sớm đã có người chờ đợi ở đây. Vốn sự tình luôn có tới

trước tới sau, lão phu không phải là người không nói lý lẽ. Chỉ là linh bảo thể gian này, ma thú cao cấp, đều là vật vô chủ, chỉ có thể ở trong tay người thích hợp mới có thể phát huy tài năng. Xin mời ngài ra gặp mặt một lần.” | Ngoz: Ta khinh, lão già điên khùng kia muốn chiếm của riêng thì có.

Vẫn lặng yên không một tiếng động.

Rõ ràng muốn cướp như thế, hắn còn có thể quang minh chính đại nói ra như vậy cũng coi như có bản lĩnh.

Thấy chậm chạp không ai lên tiếng, Tư Mã Dương sớm đã không còn tính nhẫn nại nữa, hai tay lập tức vỗ tay, vận chuyển linh lực, tốc nhanh chóng không có gió mà cũng động.

“Diệt linh chương.”

Khẽ quát một tiếng, một luồng linh lực mạnh nhanh chóng truyền ra thẳng tắp đi về hướng sơn động.

Hắn vừa ra tay chính là sát chiêu, nếu đối phương không nhận thì đừng trách lòng dạ hắn độc ác như vậy.

Một chương vừa ra, xung quanh cây cối mười dặm toàn bộ đều bị bẻ gãy cùng phá hủy.

Linh lực vô hình đánh vào bên trên kết giới, vang lên âm thanh trầm thấp.

... Âm

Tư Mã Dương nhìn ánh sáng trắng lấp lóe, bay loạn lạc, tràn ngập tự tin đối với một tay này.

Ma thú phía xa vừa mới xuất thế nên nhìn động tĩnh này hắn là thần thú không thể nghi ngờ. Vừa vận hắc có thể bắt trở lại được, dâng cho người kia...

Thời gian bản thân hắc đang đắc ý, bỗng nhiên hai mắt đột nhiên tròn to, không thể tin được lập tức la lớn: “Làm sao có khả năng?”

Làm sao có thể? Kết giới phía xa lại chặn lại một đòn trí mạng của hắc?

Hắn cắn răng, lần này xem ra, phải hủy đi cái sân chiến đấu này rồi.

Mà trong sơn động, thân thể Hiên Viên Dạ đột nhiên run lên bần bật, bên mép tràn ra vài tia máu.

Hắn lau đi khóe miệng, hồi phục linh lực bạo động trong con thể. Khẽ nhíu mày.

Xem ra vẫn còn có chút miễn cưỡng.

Nếu là người tu hành ở cấp bậc này, tư cách bá kiến hắc còn chưa có, thời khắc hắc ở đỉnh cao, hắc càng có thể dễ dàng giết chết một linh hoàng.

Nhưng mà, thân thể hiện tại của hắc bị cấm chế. Không chỉ biến thành thân hình bốn tuổi mà linh lực cũng không thể cùng điều động, bằng không hậu quả khó mà lường được. | Ngoz: Anh à, cố lên, diệt lão già kia đi, em ủng hộ.

Càng không khéo chính là, hộ vệ mười hai sao đã bị hắc phái đi làm nhiệm vụ, vốn cho là bọn họ, ở cái nơi nhỏ nhỏ này, cho dù có gặp phiền phức, hắc có thể dựa vào linh bảo, cũng tuyệt đối có thể giải quyết nhẹ nhàng.

Nhưng mà cẩn thận mấy cũng có sơ sót, dĩ nhiên hắc không ngờ rằng Phượng Trường Duyệt lại cất giấu nhiều bí mật như vậy, cũng không ngờ rằng nàng chọn chỗ này khế ước ma thú, càng không ngờ rằng linh hoàng tám sao xuất hiện ở đây.

Đối phương xem ra dường như muốn ăn thua đủ, trong nháy mắt ba đạo tấn công mạnh mẽ đánh vào bên trên kết giới.

Mà kết giới cũng từ từ nứt ra.

Bên trong thân thể của hắc, càng gay go hơn.

Gặp cường lực công kích kết giới, sẽ tạo thành tổn hại đối với thân thể hắc.

Ánh mắt hắc mang theo tự tin mạnh mẽ cùng trầm tĩnh.

Đó tuyệt đối là tự tin thuộc về cường giả.

“Àm!”

“Răng rắc.”

Rốt cục, một âm thanh lạnh lạnh truyền đến, kết giới bị đánh mở ra.

Đột nhiên Hiên Viên Dạ bỏ nhào về phía trước, hắc nhanh chóng dùng tay chống đỡ trên đất, quỳ nửa người trên mặt đất.

Đôi mắt màu đen bỗng lóe lên một ánh sáng màu lam, còn mang theo sự tức giận.

Rất lâu rồi hắn chưa từng chạm vật như vậy, hiện nay lại bị một linh hoàng tám sao bức tới mức độ này.

Hắn quay đầu lại nhìn, ngọn lửa màu vàng đã yếu dần, dần dần có thể nhìn thấy thân hình Phượng Trường Duyệt.

Người Hiên Viên Dạ muốn bảo hộ, ai dám thương tổn?

Tư Mã Dương rút cuộc nhìn thấy kết giới vỡ tan, không chút biến sắc thò ra một hơi.

Vài đạo xuất kích toàn lực, hắn cũng có chút uể oải, nhưng có thể cảm nhận được nhiệt độ cao bên trong hang núi phía trước, hắn càng thêm hưng phấn.

Loại động tĩnh này, không thể nghi ngờ chính là thần thú.

Thân hình hắn hơi động, nhanh chóng đến trước sơn động cách đó không xa, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Chắc là bị sự công kích của hắn dọa cho ngốc rồi cũng nên?

Hoặc là chạy trốn mất rồi?

Lông mày hắn đắc ý vung lên, chân bước về phía trước một bước.

“Thần thú... là của ta rồi.”

Một đạo linh lực so với lúc trước còn kinh khủng hơn từ trong tay hắn bắn ra, thẳng tắp trúng vào hang núi.

Phượng Trường Duyệt đã hoàn thành bước cuối cùng của kế ước, ngọn lửa màu vàng óng cũng từ từ tiến vào trong cơ thể nàng, ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, sau đó, từ từ mở mắt ra.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy một hình ảnh khắc ghi cả đời nàng.

Thân ảnh nhỏ yếu kia, bỗng chấn động lóe lên nhào tới chỗ kia.

Đột nhiên nàng mở to hai mắt, lớn tiếng ngăn cản nhưng đã không kịp.

“A Dạ. Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vì Nàng

Phượng Trường Duyệt gào lên một tiếng đột phá cảm chế, nhưng thân thể không động đậy một chút nào, nàng nhìn thấy bóng người nhỏ bé kia té xuống, trong nháy mắt viên mắt sưng đỏ, căng thẳng nắm chặt hai tay, thậm chí cái trán còn mơ hồ xuất hiện gân xanh, có thể tưởng tượng được lòng nàng hỗn loạn cỡ nào.

“A Dạ.”

Giọng nói nàng khàn giọng, nhưng không thể giúp sức, trong thân thể, bản thân kế ước đang hoàn thành bước cuối cùng, cũng là bước mấu chốt nhất, trong nháy mắt tâm thần khuấy động, thân thể của nàng trong nháy mắt bị kích động, dường như trong lòng không thể hô hấp được.

Thân thể nàng không thể động đậy, nhìn thân thể nhỏ nhỏ nhem đầy vết máu cùng tro bụi ngã trên mặt đất kia, lần đầu tiên, đau khổ như vậy, cảm hận bản thân mình vô lực.

Ánh mắt nàng nhìn chòng chọc vào thân thể nhỏ nhỏ té xuống dường như không một tiếng động đó, lại không thể phát ra âm thanh nào, bên mép không ngừng có máu tràn ra, lưu lại dọc theo cái bốt hồng của nàng, rồi từ từ chảy xuống cổ nàng, trong nháy mắt bị ngọn lửa vàng thiêu nóng bay hơi, chỉ để lại một vết máu khô màu đỏ sậm, cùng cái bốt hòa lẫn vào nhau, dường như không nhận rõ dấu vết.

Sắc mặt nàng bỗng chốc biến đổi không màu, trắng bệch như tuyết.

A Dạ, hài tử kì lạ kia, hài tử trầm mặc mà kiêu ngạo kia, hài tử đơn thuần mà trưởng thành sớm kia, sau khi nàng sống lại, là hài tử lần đầu tiên dành cho nàng sự ấm áp...

Trong mắt nàng càng thêm đỏ hơn, tròn to hai mắt, dường như chảy ra huyết lệ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân đã từng ngông cuồng cùng tàn khốc lãnh ngạo và ngang ngạnh, cũng sẽ có một ngày, vì một hải tử mới quen biết mấy ngày mà trở nên bi thương và phẫn nộ.

“Phượng Trường Duyệt, có trời chứng kiến, ta cùng ngài, từ đây mạch máu tương liên, cùng nhau sống chết.”

Giọng nói kia lần nữa vang lên từ đáy lòng, đem toàn bộ ngũ thức của Phượng Trường Duyệt đóng kín, khiến cho nàng phải toàn tâm toàn ý hoàn thành khế ước. Lúc này nàng mới phát hiện, trước mắt xuất hiện một con ma thú.

Cả người trắng như tuyết, đầu sư tử thân báo, khí thể hồn nhiên, một đôi mắt màu vàng óng chói mắt tựa như ánh mặt trời, nhưng không khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Phượng Trường Duyệt nhanh chóng tìm kiếm ký ức trong đầu, nhưng trong ký ức chưa từng thấy ma thú nào như vậy.

Cho dù toàn bộ sách về ma thú cũng không có ghi chép.

Thế nhưng trong lòng Phượng Trường Duyệt biết rõ, ma thú này tuyệt đối không phải đẳng cấp bình thường, nàng rõ ràng cảm nhận được khí tức cực kỳ cường hãn giống như đến từ viễn cổ.

“Àm”

Đạo kinh phong kia đem Hiên Viên Dạ đánh bay, thẳng tắp đánh vào bên trên vách núi phía trên Phượng Trường Duyệt, trong nháy mắt một cái lỗ thủng to xuất hiện, tảng đá bốn phía bắn tóe vỡ vụn.

Thân thể Hiên Viên Dạ ngã trên mặt đất, không nhúc nhích.

Tư Mã Dương một kích thành công, rên lạnh một tiếng: Muốn đấu cùng hắc, muốn chết.

Hắc không lãng phí thời gian nữa, lách người một cái, đã đến được cửa sơn động.

Lúc này ngọn lửa màu vàng trong hang núi không ngừng nhảy lên, nhiệt độ cực cao. Cho dù là hắc, trong nháy mắt tiến vào trong cũng sợ hết hồn.

Lửa này...

Thiên đường hỏa.

Đôi mắt già nua vẫn đục của hắc lập tức phát sáng, khuôn mặt vốn mấy phần thanh cao biểu hiện tham lam trong thật buồn nôn.

Quá tốt rồi. Quá tốt rồi.

Lại là Thiên đường hỏa.

Vốn chỉ là một con thần thú, ai ai cũng muốn, thế mà còn phối hợp thêm cả Thiên đường hỏa.

Đây đúng là vận may ngất trời.

Hắc có thể tưởng tượng ra thắng chức ngày sau sẽ rất nhanh.

Hắc bị Thiên đường hỏa gây chấn động không ngớt, một lát sau thoảng qua mở ra tâm tình, nhìn kỹ lại mới phát hiện, bên trong dường như có...

Một người?

Trong lòng hắc sinh nghi, Thiên đường hỏa này uy lực cực lớn, hơi tới gần đã cảm thấy nóng rực không chịu nổi, làm sao có thể có người chịu đựng thiêu đốt ở bên trong?

Vậy mà lúc này đầu óc hắc đã bị làm cho choáng váng, đầu đầy suy nghĩ sau khi tới đây sẽ lấy được thứ tốt, chưa từng nghĩ tới năng lực của mình có thể lấy được thần thú cùng Thiên đường hỏa bên trong hay không.

Ngần năm Thiên đường hỏa chưa từng hiện thế, tuy rằng nghe nói nó rất lợi hại, nhưng Tư Mã Dương cũng không có để trong lòng.

Lấy năng lực linh hoàng tám sao của hắc, còn không bắt được Thiên đường hỏa sao?

Hắc cười khẩy, trong tay lập tức xuất hiện một thanh kiếm đen cực kỳ lạnh giá.

Huyền Băng hắc kiếm này, là đòn sát thủ của hắc, nếu phát huy đầy đủ thì thậm chí có thể phát huy ra năng lượng linh bảo Địa cấp.

Thiên địa huyền hoàng, là vì phân biệt đẳng cấp.

Hai tay hắn cầm thật chặt hắc kiếm, giờ lên kếm, chém về phía ngọn lửa màu vàng.

Phượng Trường Duyệt có thể cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, nhưng không cách nào tỉnh lại, cuối cùng nghĩ đến thân thể nhỏ nhỏ của Hiên Viên Dạ, trong lòng lửa cháy bùng bùng dường như thiêu đốt.

Hắc kiếm vung lên, thậm chí không gian chung quanh còn mờ hồ chớp chòn.

Đòn đánh này, dường như là chém nứt ra. Có thể tưởng tượng được uy lực của nó.

Nếu là rơi vào trên người Phượng Trường Duyệt, khế ước máu chốt nhất bị đứt đoạn, lần này bị trọng thương, chắc chắn phải chết.

Khóe miệng Tự Mã Dương nổi lên nụ cười đắc ý, ánh kiếm lấp lóe, chém xuống một kiếm.

...

“Ca.”

Một tiếng vỡ nát nhẹ nhàng vang lên.

Tự Mã Dương lại nghe thấy, hắn từ từ ngẩng đầu nhìn lại, vẻ mặt lập tức trở nên cực kỳ không thể tin được, khiếp sợ không thôi, cuối cùng trở nên vô cùng hoảng sợ.

Mặt trên hắc kiếm, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện vài vết nứt nhỏ nhỏ.

Cả người hắn run rẩy, sợ hãi không ngớt. Đây là cảnh giới cỡ nào, lại có thể dễ dàng đánh nát hắc kiếm của hắn.

Ý thức hắn không ổn định, ngay lập tức muốn bỏ trốn.

Tuy rằng bảo vật mê người, thế nhưng mạng người chỉ có một.

Hắn lập tức xoay người.

Chính vào thời khắc này, khế ước của Phượng Trường Duyệt cũng hoàn thành bước cuối cùng.

Trong nháy mắt, quanh thân Phượng Trường Duyệt rừng rực ánh vàng.

“Khế ước thành công.”

Khế ước giáng lâm, dưới người nàng, rõ ràng hiện lên hào quang màu bạc sáng sủa.

Ở đại lục này, hết thảy người tu hành đều có cơ hội khế ước ma thú bản mệnh. Ở một mức độ nào đó khế ước cùng ma thú, có thể tăng lên sức chiến đấu của người tu hành, bởi vậy có thể tìm được một ma thú cao cấp hợp ý đều được không ít người tu hành cực kỳ coi trọng.

Một tiếng quát khê vang lên, bên trong thân thể nàng trong nháy mắt giống như mở ra một cánh cửa, linh lực bất tận điên cuồng cuộn cuộn tràn vào toàn thân nàng, khuấy động thân thể nàng dục hóa trùng sinh.

“Thương... bái kiến chủ nhân.”

Nàng nghe được trong đầu vang lên giọng nói ma thú kia.

Nhưng nàng chưa kịp đi để ý tới, cảm giác có thể nhúc nhích, nàng lập tức xoay người, cuối cùng cách một tầng ngọn lửa màu vàng nhìn ra phía ngoài.

A Dạ còn ở bên ngoài.

Nhưng mà ánh vào mi mắt nàng là một bóng lưng cao to.

Người đó toàn thân một màu đen, đai lưng bên hông giắc sẵn hắc ngọc, tóc đen thật dài trút xuống, tựa như nước chảy.

Hắn chặn trước mặt nàng, quay lưng về phía nàng, nhưng mà nàng cảm thụ được sóng năng lượng mãnh liệt trong không khí, trong nháy mắt sáng tỏ, là người này cứu nàng.

Nàng ngơ ngác nhìn bóng lưng kia, nhất thời không cách nào nói được.

Sau đó, nàng nghe được một giọng nói lạnh lẽo thấu xương vang lên.

Bản thân nàng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lại.

Người đó hơi nghiêng người, giọng nói ưu nhã trầm thấp mà thanh nhã tựa như đàn vi-ô-lông.

“Cố gắng sống tốt, chờ ta.”

Từng chữ gõ vào đáy lòng nàng, chấn động mà không hề có một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nụ Hôn Của Hấn

Cầm bảo màu đen buông xuống đất, một bên đường viền tay áo màu vàng có thể mơ hồ nhìn thấy lưu động ánh sáng mặt trăng, theo động tác của hắn, vắt ra ánh sáng lan tràn.

Hắn chỉ đứng ở nơi đó, trầm tĩnh, mà lại mạnh mẽ, ria mép một bên dường như màu đen, bước qua tầng tầng ngọn lửa, từ từ bước tới.

Cho dù là mạn châu sa hoa xinh đẹp nhất, cũng không tao nhã bằng nửa phần nam nhân này.

Nghe thấy giọng nói của nam nhân, trong lòng nàng hoài nghi, tuy rằng không thấy rõ mặt mày, thế nhưng nhìn từ gò má cùng khí chất tao nhã kia, nàng cũng có thể phán đoán ra được, nam nhân này, nàng cũng không quen biết.

Nhưng mà giọng điệu của hắn rất quen, mang theo vài phần hồ hững, giống như cùng nàng rất quen thuộc vậy.

Chẳng lẽ... Là bằng hữu của nguyên chủ?

Nhưng mà ký ức mà nàng tùy ý lấy được, cũng chẳng có dấu vết liên quan tới nam nhân này.

“Xin... Xin ngài tha mạng... Tại hạ chẳng qua nhất thời hồ đồ, tuyệt đối... Tuyệt đối không có ý mạo phạm...”

Giọng nói run rẩy xin tha hấp dẫn tầm mắt Phượng Trường Duyệt, nàng chăm chú nhìn lại, mới phát hiện trước người nam nhân cách đó không xa, có một bóng dáng ngã chập vệt trên mặt đang run lấy bầy, sắc mặt xanh mét phía xa nhìn nam nhân thần bí.

Nàng nhìn lại một chút son động lụp xụp, hiểu rõ trong lòng, tất nhiên đây là do lão nam nhân tự ý xông tới, ý đồ bất chính, không nghĩ rằng lại đá vào tầm mắt.

“Tại hạ không biết... Không biết ngài ở đây, bằng không gan tại hạ có to bằng trời, cũng tuyệt đối không dám lớn mật phạm thượng ạ. Ngài đại nhân đại lượng, lần này tạm tha cho tại hạ đi.”

Tư Mã Dương nói, bỗng nhiên đứng dậy quỳ trên mặt đất, mạnh mẽ hướng về nam nhân thần bí phía xa dập đầu, đầu va xuống đất, vang lên âm thanh trầm thấp, từng tiếng, rất nhanh màu đỏ hiện ra, có thể thấy hắn e ngại cỡ nào.

Tuy rằng linh mạch Phượng Trường Duyệt được tái tạo, hơn nữa dựa vào sức mạnh khế ước, đã trở thành linh vương một sao. Thế nhưng dù sao cũng không có giao thủ, cũng không thấy nam nhân kia ra tay, vì thế mặc dù biết hắn rất lợi hại, nhưng cũng không thể đoán được cảnh giới của hắn.

Tư Mã Dương ra sức quỳ dập đầu, trong lòng vừa hoảng sợ vừa hối hận, chỉ sợ nam nhân kia mà mất hứng, liền gơ tay một cái lấy mạng của hắn.

Đúng, lúc trước hắn ra tay một đòn toàn lực, mà nam nhân kia chỉ nhẹ nhàng vung tay áo bào lên, liền đem công kích của hắn trở nên vô hình, còn khiến hắn bị thương nặng.

Hiện tại lực ngũ phủ tạng của hắn đảo lộn, chỉ sợ nếu như trị liệu chậm trễ, mạng sống của hắn sẽ gặp nguy hiểm mất.

Nam nhân này... Ít nhất là linh tông năm sao.

Linh tông...

Ngay cả hắn, nhiều năm như vậy cũng chỉ từng thấy một vị mà thôi.

Hắn liếc nhìn qua một chút, chỉ biết xem ra nam nhân này rất trẻ tuổi, xem ra cũng chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng mà... Cõi đời này tại sao lại có cường giả linh tông trẻ tuổi như thế?

Khẳng định là lão gia hỏa tu hành không biết bao nhiêu năm đi, giả dạng làm bộ dạng thiếu niên thì có. | Ngoz: Tài năng không bằng người ta còn tự cho mình đúng, vì anh là thiên tài nhé.

Nhìn Tư Mã Dương cực kỳ chặt vật, Phurong Trường Duyệt không hề có một tia đồng tình, trái lại còn hiện ra sát ý lạnh lẽo.

Cảm giác được thân thể đã có thể hành động, bỗng nhiên nàng há tay, chường ra một tia sáng, tựa như ánh trăng lạnh lẽo.

“Ngày hôm nay, chắc chắn ngươi phải chết.”

Phurong Trường Duyệt quát lạnh một tiếng, mạnh mẽ động thân hình một cái, phóng về phía Tư Mã Dương.

Tư Mã Dương cả kinh, dựa vào cánh giới của hắn, hiện tại Phurong Trường Duyệt hiển nhiên không phải là đối thủ của hắn, thế nhưng nam nhân kia không phải là người không. Ai biết vạn nhất hắn đánh trả, nam nhân kia ngay lập tức sẽ có thể lấy mạng của hắn.

Lập tức hắn quay đầu, nhìn nam nhân thần bí phía xa, la lớn: “Các ngươi không thể giết ta. Ta là...”

“Xi.”

Âm thanh binh khí đâm vào da thịt, trầm thấp vang lên.

Hắn không thể tin được cúi đầu, nhìn thấy trước ngực mình xuất hiện một thanh chủy thủ dính máu.

Phurong Trường Duyệt đứng phía sau hắn, khuôn mặt chìm xuống, lạnh lẽo sát ý.

Chủy thủ của nàng xuyên thấu trái tim của hắn.

“Không... Không thể... Các ngươi... Tốt lắm... Thật to gan... Tông Thanh Dương ta... Sẽ không... Buông tha cho... Các ngươi...”

Hắn nói đứt quãng, trong mắt còn mang theo sự không thể tin được, cũng đã bắt đầu tan rã.

Phòng ngự thân thể linh hoàng đã phi thường lợi hại, chủy thủ bình thường tuyệt đối không thể đâm thủng da thịt của hắn, càng không nói đến chuyện xuyên thấu, đây cũng là nguyên nhân hắn sợ hãi Phurong Trường Duyệt lại giết được hắn.

Hắn ngã phịch một tiếng trên mặt đất, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Trong nháy mắt hô hấp của hắn biến mất, ở bên ngoài tông Thanh Dương cách xa ngàn dặm, bên trong mật thất bày ra một khối Ngọc Thạch màu xám, bỗng nhiên vỡ vụn.

Thị vệ canh giữ ở cửa mật thất nghe thấy động tĩnh, lập tức đẩy cửa ra, liếc mắt nhìn thấy đều khiến tâm thần bọn họ phát run...

“Đại sự không tốt. Mệnh thạch chương môn vỡ vụn rồi.”

“Nhanh đi thông báo hội trưởng lão. Gõ chuông linh tập họp. Thông báo con cháu tông Thanh Dương nhanh chóng trở về.”

“Vâng.”

Sau một trận hoảng loạn, một đám người nhanh chóng đuổi tới, sắc mặt mỗi người nghiêm trọng. Một người trước tiên là về mặt kính hải, lập tức vung tay đánh bay thị vệ giữ cửa vắng ra hơn mười mấy mét, trong miệng thổ huyết. Sau đó đá bay cửa lớn ra ngoài, vội vã đi vào bên trong.

“Đại ca.”

“Chương môn.”

Trên đài mật thất, một khối Ngọc Thạch màu xám vỡ vụn, đang nằm lẳng lẳng.

Nam nhân đầu tiên gào thét một tiếng: “Là ai. Là ai dám giết chương môn tông Thanh Dương ta?”

Ánh mắt hắn đỏ ngầu, khuôn mặt dữ tợn, lập tức xoay người, cắn răng nói:

“Tất cả mọi người nghe lệnh. Lập tức triệu tập hết thầy con cháu trên Thanh Dương, chương môn hạ son tuần tra bị giết hại. Phát ra lệnh sát Thanh Dương, chiếu cáo toàn thiên hạ, nói chương môn tông Thanh Dương bị người sát hại, chỉ cần có thể cung cấp tin tức, nhất định trọng thưởng. Mà kẻ sát hại chương môn kia... Bất kể là ai, truy sát đến cùng.”

“Vâng.”

...

Phurong Trường Duyệt lại không biết, một sát này, đã tạo ra phiền phức cho chính mình.

Có điều, cho dù biết, nàng cũng sẽ không thay đổi chủ ý. Người này, nàng nhất định sẽ giết.

“Tại sao nàng muốn giết hần? Hình như lai lịch hần không nhỏ đâu.”

Giọng nói trầm thấp thanh nhã của nam nhân vang lên, tựa như lông chim nhẹ nhàng lướt qua trái tim, khiến người ta càng thêm mê muội.

Mặc dù nói “lai lịch không nhỏ”, nhưng mà ngữ điệu rời rạc của nam nhân kia rõ ràng không hề để trong lòng.

Phượng Trường Duyệt giương mắt nhìn hần: “Hần giết A Dạ.”

Giọng nói như nước suối lạnh lẽo, vương trên ngọc thạch.

Nam nhân sững sờ, đã thấy Phượng Trường Duyệt xoay người, đi đến chỗ thân thể nhỏ nhỏ cách đó không xa.

Hần bỗng nhiên nghẹn lời, dường như đôi môi mê người khẽ nhúc nhích, nhưng cũng không nói gì.

Khuôn mặt Phượng Trường Duyệt rất bình tĩnh, nhưng bước đi càng đi càng chậm, tựa hồ bóng lưng cũng không chịu nổi gánh nặng, có chút hơi cong.

A Dạ.

Đáy mắt nàng bỗng nhiên lạnh lạnh.

Là nàng không được, là nàng vô dụng, nàng là đồ bỏ đi.

Tại nàng mang theo hần tới nơi này, mới khiến hần gặp tai nạn, nàng rõ ràng đã hứa sẽ bảo vệ hần nhưng lại đẩy hần vào cái chết.

Từng bước nàng đi, cuối cùng cũng tới bên cạnh Hiên Viên Dạ, sau đó, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, ôm hần vào trong ngực. | Ngoz: Cái đó chỉ là cái xác không thôi, hần kẻ bên kia kia, nam nhân cao lớn đó đó. >”<

Mắt phượng nhỏ của nam nhân thần bí thu lại, nhìn tình cảnh này, đôi mắt trong veo mang theo vài phần mê hoặc cùng mấy phần mơ hồ có ý nghĩa sâu sắc.

Trong son động tràn đầy đá vụn cùng vết máu, tia sáng rất yếu, nhưng mà hần nhìn rõ ràng, trên mặt nàng ở trong bóng tối lóe lên sự bi thương, tự trách, buồn phiền.

Áo bào đen khẽ nhúc nhích, đường nét có chút mơ hồ.

Bỗng nhiên hần hít một hơi nhẹ, tựa như không tồn tại.

“Hần không chết đâu.”

Phượng Trường Duyệt sững sờ, sau đó đột nhiên nhìn về phía hần.

“Huynh có biện pháp sao?”

Đúng rồi, cảnh giới hần cao như vậy, nói không chừng có thể có biện pháp.

Bỗng nhiên nàng đứng lên, ước mong chờ đợi nhìn hần: “Nếu huynh có thể cứu sống đệ ấy, Phượng Trường Duyệt ta, có thể làm ba chuyện vì huynh.”

Lời nói này nghe đến tai rất buồn cười, cảnh giới nàng yếu ớt, vô số kẻ địch, nghe hứa hẹn như vậy đúng là chuyện đáng buồn cười.

Quả nhiên nam nhân phía xa cười khề, sau đó đôi mắt tựa như ngọc thạch màu đen nhìn nàng, từng bước một tới gần.

Phía sau hần giống như nở rộ vô số mạn đà la màu đen, mê hoặc mà trí mạng.

Một cánh tay trắng nõn như ngọc chạm lên mặt Phượng Trường Duyệt.

Phượng Trường Duyệt cả kinh, nhưng không có chút biến sắc.

Cánh tay phía xa dọc theo cái cổ nhũn nhụi của nàng, từ từ đặt lên mặt bên trái của nàng, chạm lên cái bớt đầy dây tua xấu xí kia.

Trên mặt nàng bỗng nhiên man mát truyền đến cảm xúc mềm mại.

Thân thể nàng cứng đờ.

Nam nhân thần bí nhẹ nhàng hôn lên gò má của nàng, hôn lên trên bớt xấu xí người khác tránh không kịp, hơi trần trụi, ôn nhu cực điểm.

“Ta bảo đảm, hần sẽ không chết. Còn nữa, chờ ta.”

“Bắt đầu từ bây giờ, nàng là của ta. Hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trả Lại Toàn Bộ Mọi Thứ Đã Nợ Ta

Chóp mũi tràn ngập mùi thơm thanh đậm, lẫn lộn một chút mùi tanh của máu, hiển nhiên khiến người ta đặc biệt cảm thấy mê hoặc.

Phượng Trường Duyệt không nhúc nhích.

Nàng không thích người khác tới gần, thế nhưng hiện tại nam nhân này vô cùng nguy hiểm, mặc dù coi như hắn giúp nàng, thế nhưng không biết rõ hắn, nàng vẫn có thói quen hơi cảnh giác.

Trước mặt cường giả tuyệt đối mọi khôn vặt đều là tự tìm đường chết.

Hơn nữa... Nàng hiển nhiên bất ngờ cũng không căm ghét nam nhân kỳ quái mà xa lạ này.

Nam nhân nhẹ nhàng hôn lên gò má của nàng, đôi mắt luôn luôn lạnh lẽo vô tình không hề hiện lên sát ý mà còn ôn nhu, sau đó nơi cổ họng hắn bỗng dưng lan ra một vị ngọt, trong lồng ngực đẩy lên một ngọn lửa bùng bùng.

Sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch, thân thể cũng khẽ run.

Phượng Trường Duyệt cảnh giác ngón tay hơi giật giật.

Nam nhân cảm nhận được cả người nàng căng thẳng, khoe môi khẽ nhếch, hiện ra một độ cong mê người.

Đột nhiên hắn nắm chặt tay nàng, Phượng Trường Duyệt cả kinh, nhưng cảm giác được đột nhiên trong tay có thêm món đồ gì, thời điểm lúc nàng ngây người, nam nhân đã buông nàng ra, đi lùi về phía sau.

“Trong vòng ba thước không được để nam nhân khác tới gần nàng, đây là yêu cầu thứ nhất của ta. Còn lại hai cái... Lúc gặp lại lần sau hãy nói.”

Thân hình hắn chớp lóe, nhanh chóng lui tới cửa sơn động, biến mất không còn tăm hơi.

Phượng Trường Duyệt không biết mình có phải nhìn lầm hay không, càng cảm thấy thời điểm nam nhân cuối cùng biến mất kia, tựa hồ một góc áo bào đen trở nên hơi trong suốt?

Xác định mãi đến tận người thực sự đi rồi, đột nhiên nàng mới thở phào nhẹ nhõm, giờ lên bàn tay, một viên thuốc màu trắng đang lẳng lẳng nằm bên trong.

Nàng không chút do dự, đem viên thuốc cho vào trong miệng Hiên Viên Dạ.

Nàng chăm chú dõi theo hắn, dường như ở trên người hắn muốn nhìn ra được một cái động, chỉ lo bản thân bỏ qua chút biến hóa nào.

A Dạ hắn... Sẽ ổn chứ?

...

Trong rừng cây xanh um, yên tĩnh vô cùng, đột nhiên, không khí hơi gọn sóng, dần dần hiện lên một bóng người màu đen.

Hắn ho khan một cái, thân hình cũng có hơi trong suốt, dường như sắp sửa biến mất.

Đồng thời hình như, trước người của hắn, bỗng một người xuất hiện, quỳ trên mặt đất, giọng nói nghiêm túc, thái độ khản thiết.

“Chủ thượng, thân thể người đã không cho phép người còn biến đổi như vậy, có điều chỉ là một nữ nhân, người hà tất...”

“Mặc Tử, người nhiều lời như vậy lúc nào thế.”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, khiến cho trán nam nhân quỳ trên mặt đất trong nháy mắt toát mồ hôi lạnh.

“Thuộc hạ quá phận. Xin chủ thượng trách phạt.”

Nam nhân đang đứng lại cúi đầu ho khan vài tiếng, mới ngẩng đầu lên...

Cũng là nam nhân thần bí vừa nảy cứu Phượng Trường Duyệt.

Mặt mày hần lúc đó mệt mỏi, dường như rất uể oải.

“Bản quân làm việc, tự có chừng mực. Lần sau tái phạm, tự mình đi đại tù trạch lĩnh phạt đi. Còn nữa...”

Mặt mày hần thu nhỏ lại, trong mắt phượng tựa như gió nhẹ ngày xuân, mang theo ấm áp, từ tốn nói.

“Từ hôm nay trở đi, nàng là nữ nhân của bản quân. Chờ sự tỉnh đến, bản quân sẽ đưa nàng trở về.”

Trong rừng cây bỗng dưng yên tĩnh một cách chết chóc.

Nam nhân quỳ trên mặt đất kinh ngạc ngẩng đầu lên, khuôn mặt không thể tin được.

Chủ thượng làm sao vậy? Vì sao lại coi trọng một nữ tử vô dụng mà xấu xí như vậy?

Lấy thân phận chủ thượng, không biết thiếu bao nhiêu nữ tử muốn đòi gặp hần mà không được, muốn dạng nữ tử nào mà không có?

Mê hoặc, thanh thuần, hiểu lễ nghĩa có tri thức, quyến rũ tự nhiên... Mập mập hay thon gầy, mỗi người mỗi vẻ, đều là chủ thượng liếc mắt nhìn cũng không nhìn tới nhanh chóng phái người đuổi đi rồi.

Mà hiện tại, chủ thượng lại coi trọng một nha đầu xấu đến không thể hơn được nữa?

Cô gái kia mặc dù có ơn cứu giúp đối với chủ thượng, nhưng cũng không đến nỗi khiến chủ thượng nhìn với con mắt khác như vậy.

Hướng chi... Chủ thượng còn muốn dắt nàng trở về?

Đúng rồi... Nếu không coi trọng, làm sao đến mức chủ thượng liều lĩnh nguy hiểm lớn như vậy, hiện ra chân linh cứu giúp?

Lần này bọn họ đến đây, vốn là cực kỳ bí mật, thân thể chủ thượng càng...

“Đề Mặc Thất dành thời gian, tăng cường phòng vệ, cần phải nhanh chóng tìm ra đồ vật.”

“Vâng.”

Nam nhân thần bí nhắm mắt lại, thân thể càng suy yếu, nhìn giống như nửa trong suốt vậy, lay động ở trong không khí.

Đây vốn là chân linh của hần, mạnh mẽ rút ra, duy trì thực thể, cực kỳ tiêu hao linh lực. Dù cho có là hần, cũng phải trả cái giá cực lớn.

Ánh sáng quanh người hần lóe lên, đột nhiên biến mất.

Mặc Tử cúi đầu: “Cung tiễn chủ thượng.”

...

Phượng Trường Duyệt ôm Hiên Viên Dạ, lắng lặng ngồi, đầu hơi buông xuống.

Nàng đã đợi một canh giờ, thế nhưng Hiên Viên Dạ vẫn chưa có bất cứ động tĩnh gì, thân thể tuy rằng không lạnh đi, nhưng cũng chưa tỉnh lại.

Nàng cố chấp chờ đợi, chờ hần tỉnh lại.

Không biết tại sao, nàng tin tưởng nam nhân thần bí không biết tên kia.

“Khụ khụ...”

Đột nhiên, một trận ho khan vang lên, khiến Phượng Trường Duyệt đột nhiên ngẩng đầu, kinh hi nhìn về Hiên Viên Dạ trong lòng ngực nàng.

“A Dạ. Đệ tỉnh rồi.”

Nàng tuy rằng cao hứng, nhưng giọng nói rất nhẹ nhàng, sợ làm A Dạ sợ hãi, ánh mắt cũng nhìn hần chăm chú.

Lại là vài tiếng ho khan suy yếu, mắt Hiên Viên Dạ rớt cuộc từ từ mở ra, vừa mở mắt ra, nhìn thấy chính là Phượng Trường Duyệt.

Ánh mắt nàng còn mang theo tơ máu màu đỏ, nhưng mà một khắc hần tỉnh lại đó, rõ ràng nàng bùng nổ kinh hi rất lớn.

Trong lòng hần lại ấm áp, nhưng trên mặt vẫn không có vẻ mặt gì như cũ.

“Ta không có chuyện gì.”

Phượng Trường Duyệt nghe thấy giọng nói non nớt mà lạnh nhạt của hắn, tuy rằng suy yếu, nhưng cũng khiến nàng yên tâm không ít.

“Chúng ta nhanh chóng trở về, tỷ nghĩ cách giúp đệ chữa thương.”

Phượng Trường Duyệt nói trầm thấp, không có tâm tình gì, cũng không nhìn ra một điểm lúc trước nàng đã từng vì hắn lòng như lửa đốt.

Hiên Viên Dạ cũng không nói toạc ra, hai người dường như tạo thành một loại hiểu ngầm, đối với chuyện vừa xảy ra đều có ý định tránh né.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, liền dọc theo đường xuống núi, trở về Phượng gia.

...

“Tam tiểu thư. Ngài trở về rồi.”

Phượng Trường Duyệt vừa về tới chỗ ở của mình, liền nhìn thấy trước cửa, một mặt Phượng Thương lo lắng chờ đợi nàng.

Phượng Trường Duyệt đi lên phía trước, khẽ cau mày.

Không đợi nàng mở miệng, lập tức Phượng Thương liền tiến lên một bước, lo lắng nói rằng:

“Tam tiểu thư, ngài đi đâu? Lại biến mất ba ngày ba đêm. Tỷ thí gia tộc đã bắt đầu rồi. Gia chủ khắp nơi phái người tìm ngài đấy.”

Phượng Trường Duyệt cau mày, bất ngờ lần này, đã ba ngày rồi sao?

“Tam tiểu thư, ngài... Ngài vẫn nên mau tìm một chỗ trốn đi.”

Phượng Trường Duyệt nhíu mày: “Tại sao?”

Phượng Thương nóng lòng không thôi, nhìn khuôn mặt non nớt kia, cũng không biết nên nói nàng ngây thơ hay là ghé con mới sinh không sợ cộp đây.

“Tam tiểu thư...” Phượng Thương hít sâu một hơi, nói rất nhanh, rất gấp, “Lúc trước ngài ở Quý gia cùng Quý Minh Thành cá cược, nói muốn trong cuộc tỷ thí gia tộc phân cao thấp, thực sự quá kích động. Thiên phú Quý Minh Thành tuyệt hảo, ta nghe nói có cao nhân chỉ điểm phía sau, nói không chắc mấy ngày đã sớm đột phá... Lấy thực lực của ngài, cùng hắn chính diện tiến hành chiến đấu thực sự không thích hợp...”

Mặt hắn lập tức già nua hơn rất nhiều, giọng nói run rẩy: “Trước đây ngài si ngốc ngơ ngác, tuy rằng đôi mắt trầm tĩnh, nhưng cũng có nguy hiểm đến tính mạng, có thể an ổn một đời vượt qua... Ngài là huyết mạch duy nhất của thiếu gia, tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy. Ta đã an bài xong rồi, ngài đi ra ngoài từ hậu môn, sẽ có người tiếp ứng, hiện tỷ thí gia tộc chỉ mới vừa bắt đầu thôi, chỉ cần một hồi kéo dài, đủ thời gian cho ngài trốn đi... Xin ngài...”

“Thương thúc.”

Phượng Trường Duyệt ngắt lời hắn, trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, nhướn mày cười.

“Ta biết là ngài vì tốt cho ta, sợ ta nói toạc ra khiến càng nhiều người ghi hận hơn, vì thế mà chưa từng nhìn ta một chút. Thế nhưng lần này, ta sẽ không bỏ trốn.”

Phượng Thương chấn động nhìn nàng không nói gì, trong mắt bị sự kiên định kia đánh động.

“Ta không chỉ không trốn chạy, vào hôm nay còn có thể, đem toàn bộ sỉ nhục chịu đựng trước đây đòi lại từng cái.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chấp Người Một Tay

Ở giữa vị trí thành Tây Tác, là một quảng trường rất lớn, mỗi lần tỷ thí gia tộc cũng đều là cử hành ở đây.

Năm nay tỷ thí gia tộc vẫn là dòng người thường thường gom lại như cũ, người người tập nập, vô cùng náo nhiệt.

Trên quảng trường ở chính giữa, một võ đài hình vuông rất lớn đã bay lên. Ở chính diện võ đài, là vị trí trọng tài cùng đoàn khách, mà ba mặt khác, đều là hào kiệt thế gia thành Tây Tác.

Ba gia tộc lớn Phụng gia, Quý gia, Lôi gia, vẫn là ba gia tộc vị trí đầu thành Tây Tác, những năm trước đây Phụng gia có Phụng Sâm, đương nhiên không thể tranh giành vị trí số một, nhưng những năm này từ từ suy sụp, mơ hồ bị Quý gia vượt mặt.

Thế nhưng những thứ này đều là chuyện của bọn họ, càng ở ngoài một vòng, hơn vạn bách tính thành Tây Tác ngồi chi chít thì lại không hề cần thiết.

Tỷ thí gia tộc năm năm một lần, không chỉ là tranh tài trong gia tộc, còn là hội họp long trọng của toàn bộ thành Tây Tác. Ngày đó mọi người sẽ dồn dập tới đây xem tranh đấu đặc sắc.

Toàn bộ quảng trường đều rất ồn ào, náo nhiệt, bầu không khí nhiệt liệt vô cùng.

Vậy mà lúc này, bầu không khí Phụng gia lại là trầm thấp một mảnh.

Phụng Thiên ngồi ở khu vực chủ vị Phụng gia, sắc mặt âm trầm.

Ở phía sau hắn, một đám người Phụng gia đang ngồi, trên mặt người người dường như cũng đang nín giận, phần nộ vô cùng.

Mà sự chú ý hấp dẫn người nhất chính là, ở bên cạnh Phụng Thiên, một nữ nhân mặc áo trắng đang ngồi.

Dung mạo nữ nhân kia xinh đẹp, một đôi mắt rực rỡ nhìn quanh, cao quý ngồi ngay ngắn, tựa như hoa sen duyên dáng thanh tịnh bình thường không thể khinh nhờn.

Phụng Tĩnh Vũ.

Lúc này, lông mày nàng cau lại, một đôi mắt đẹp cùng Phụng Thiên đối diện với trên người Quý Minh Thành chuyển động qua lại, biểu hiện tựa hồ như muốn gây khó dễ.

“Gia chủ... Tĩnh tĩnh Minh Thành chàng ngay thẳng, nhất định lúc này không phải là cố ý...”

Trên mặt Phụng Thiên chưa tan đi sự tức giận, nghe vậy chỉ cười lạnh.

Không phải cố ý?

Ngày hôm nay người Quý gia vừa xuất hiện, liền chiếm đường đi của bọn họ, dẫn đầu ngồi xuống, sau đó mũi càng vênh lên trời, mắt lạnh chờ đợi bọn họ. Thời điểm Quý Minh Thành mang người đi ngang qua trước mặt Phụng gia bọn họ, còn dường như không thêm để ý buông ra một câu:

“... Chỉ là một đám người bệnh tật già yếu thôi... Không cần để trong lòng làm gì...”

Giọng nói không lớn, đủ để Phụng Thiên nghe thấy.

Thế nhưng dù sao Phụng Thiên cũng là chủ nhân một gia tộc đã trải qua mưa gió, cũng còn không đến mức chỉ bởi vì một câu trào phúng liền đối địch cùng người ta. Nguyên nhân khiến hắn tức giận chính là, một đường lại đây vừa nãy, gặp phải mấy vị nhân vật rất có thân phận, hiển nhiên mọi người dường như tránh né bọn họ.

Chờ hắn đi qua, rồi lại đảo mắt quen thuộc bắt chuyện với Quý gia, nhiệt tình giống như thân huynh đệ vậy.

Hừ.

Phụng Thiên cười lạnh, khuôn mặt tiểu nhân nịnh nọt này, hắn cũng không phải thấy lần đầu tiên. Có điều chỉ là chút thủ đoạn không ra gì mà thôi.

Thế nhưng trong lòng hắn vẫn gom lại một bụng khí, chờ một lúc bắt đầu tỷ thí liền đòi lại.

Phụng Tĩnh Vũ nhìn khuôn mặt tức giận của Phụng Thiên, không tiếp tục nói nữa, nhưng trong lòng cũng không để ý, trên mặt lộ ra chút lo âu, nhưng không dám mở miệng, ngược lại nhìn về phía đối diện.

Phụng Tĩnh Vũ yên lòng.

“Các vị gia chủ, các vị thiếu niên anh tài, hoan nghênh các ngài tới nơi này, tham gia tỷ thí gia tộc năm năm một lần...”

Bỗng nhiên, một âm thanh hùng hồn mạnh mẽ truyền khắp quảng trường, giọng nói mọi người thấp xuống, dồn dập nhìn về phương hướng chính diện trên đài cao, nơi đó, chính là chỗ ngồi của khách quý.

Nói chuyện chính là thành chủ La Tây thành Tây Tác. Ở bên cạnh hắn, còn bày năm chỗ ngồi, trong đó phân biệt ba cái của cường giả đến từ ba gia tộc lớn, còn có một nam nhân trung niên có sản đầu giá Tinh Huy là sản đầu giá to lớn nhất thành Tây Tác.

Phòng đầu giá Tinh Huy là phòng đầu giá to lớn nhất toàn bộ đế quốc La Á (Roa), nơi này đều có phân chia thứ bậc, thế nhưng bọn họ giàu nứt đố đổ vách, cũng có chiếm được một vị trí.

Còn một chỗ ngồi nữa, chính là đoàn trưởng Liệt Phong Lôi của đoàn lính đánh thuê Liệt Hòa đang ngồi.

Danh tiếng của hắn rất vang dội, mang theo kích động cũng không bình thường, mặt mày hồng hào, vung cánh tay lên.

“Lần tỷ thí gia tộc này, tham gia tổng cộng có sáu gia tộc lớn nhất, mỗi gia tộc phái ra năm vị dự thi, tổng cộng ba mươi người. Quy tắc giống như trước kia, rút thăm định ra đối thủ, người thắng có thể tham gia vòng kế tiếp. Mỗi một vòng thừa ra một người thì sẽ là vòng trống. Cứ thế mà suy ra, cuối cùng chọn ra người thắng.”

La Tây liếc mắt nhìn đám người dồn dập ồ lên trên quảng trường, hít sâu một hơi, dường như muốn kiềm chế cảm xúc chính mình.

“Quán quân gia tộc lần này, không chỉ có thể lấy được danh hiệu đệ nhất gia tộc, còn giành được danh tiếng đề cử của tứ đại học viện, cùng với một linh bảo huyền cấp cao cấp.”

Thiên địa huyền hoàng, linh bảo huyền cấp, đủ để khiến những người này toàn bộ vỡ đầu chảy máu.

Tiếng nói hắn vừa dứt, đầu tiên toàn bộ quảng trường đều là yên tĩnh, bỗng nhiên lập tức sôi trào.

“Cái gì? Linh bảo huyền cấp cao cấp? Ta không nghe lầm chứ?”

“Làm sao có thể có chuyện đó?”

“Lần tranh tài này thực sự là bỏ ra vốn lớn. E là các gia tộc lớn sẽ một mất một còn đây.”

Mạnh tay như vậy, trước nay chưa từng có đây.

Ngay cả gia chủ các gia tộc đã nhìn quen cảnh tượng hoành tráng, lúc này cũng trở nên kích động, tuy rằng không nói gì, nhưng mà trong mắt cũng đã lộ ra tia sáng muốn độc chiếm.

“Tỷ thí gia tộc... bắt đầu.”

...

Năm người đến từ các đại gia tộc lục đục lên sân khấu, đến chính giữa rút thăm trong hộp. | Ngoz: Bản gốc ghi sáu cơ mà trên kia ghi năm, thôi ta ghi theo trên kia có gì đừng mắng ta nhé.

“Ta là số năm, ai là số năm vậy?”

“Ta mười bảy...”

“Tuyệt đối không nên đánh với Quý Minh Thành...”

Tất cả mọi người đều đầu vào đấy cảm thán của mình, kết quả nhanh chóng được phân ra. Có kẻ vui mừng, có kẻ lo lắng, vẻ mặt riêng không giống nhau.

“Ồ, tại sao không có số một khác vậy?”

Bỗng nhiên vang lên giọng nói của một người, tất cả mọi người đều nhìn sang đã thấy một thiếu niên cường tráng, lúc này lại kỳ quái nhìn tới nhìn lui.

Trên tay hắn, cầm một tờ số “một”.

Sắc mặt người phụ trách có chút khó coi, đi vào trong quả nhiên vẫn còn một tấm số “một”.

“Còn ai chưa đến?”

Quý Minh Thành liếc mắt một cái, nở nụ cười như có như không.

Lập tức có người phản ứng lại: “Là tiện nhân Phụng... Phụng Trường Duyệt chưa tới.”

Trên mặt mọi người tại đây sôi nổi lộ ra nụ cười không rõ ý vị, nhìn nhau nở nụ cười.

Đám người xa xa không nghe nói thấy, chỉ chút ngoài ý muốn nhìn thấy trên đài dường như phát sinh chuyện gì.

Người phụ trách cau mày, tỷ thí gia tộc này cũng không thể chậm lại bởi vì một người không đến: “Tổ thứ nhất: Phụng Trường Duyệt đánh với Ngô Mạnh.”

Ba chữ “Phụng Trường Duyệt” tựa như một chậu chảo dầu, ầm ỹ nổi lên.

“Phụng Trường Duyệt? Là ai vậy?”

“Ngươi cũng không biết à. Là phé vật xấu xí Phụng gia đó.”

“A? Không thể nào? Nàng cũng có tư cách tới tham gia tỷ thí gia tộc sao? Phụng gia điên rồi chắc?”

“Ai biết, nghe nói mấy ngày trước vị Tam tiểu thư Phụng gia này còn đại náo một hồi ở Quý gia mà, còn cá cược cùng đại thiếu gia Quý gia đấy.”

“... Thực sự không biết tự mình lượng sức. Sợ là trận đầu sẽ còn bị đánh gần chết nữa cơ? O, sao chỉ mình Ngô Mãnh lên đài vậy?”

Trước tiên Ngô Mãnh đi tới võ đài, vóc người cường tráng khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Tuy rằng Ngô gia không sánh được với Phụng gia, Quý gia, thế nhưng cũng không kém nhiều. Ngô Mãnh mười bảy tuổi, bề ngoài nhìn cường tráng giống như không đủ nhạy bén, thực ra thần lực trời sinh cũng không thể khinh thường. Mà đối thủ của hắn... Phụng Trường Duyệt vẫn không thấy bóng dáng.

Đoàn người huyền náo trở nên yên tĩnh, lại sôi nổi nghị luận, đều cảm thấy do Phụng Trường Duyệt sợ hãi, vì thế không dám đứng ra ứng chiến.

“Phụng gia không còn người nào nữa sao...”

“Lại phái ra Phụng Trường Duyệt...”

“Mặc kệ đi. Phụng gia ngang ngược như vậy, thực ra đã sớm tiêu rồi. Hai bên nghiêm mặt huyền náo như thế, lần này, Quý gia nhất quyết sẽ chèn ép Phụng gia.”

Phụng Thiên nghe những câu nói kia, sắc mặt cũng càng ngày càng âm trầm.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Phụng Trường Duyệt vẫn chưa xuất hiện.

Rốt cuộc Ngô Mãnh thiếu kiên nhẫn chờ đợi, quay đầu nói: “Nàng có tới hay không cũng thế thôi, mau mau phán xử đi, tránh lãng phí thời gian.”

Người phụ trách suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía thành chủ, thấy La Tây gật đầu, liền mở miệng hô:

“Phụng Trường Duyệt chậm chạp chưa tới, có thể tự động coi là buông...”

“Chờ đã.”

Chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn truyền đến, xuyên qua mây xanh, thẳng tắp nện xuống, đập vào trong lòng tất cả mọi người.

Quay đầu nhìn lại, có một bóng người thẳng tắp nhưng gầy gò ngược chiều ánh sáng đang đi đến, nhẹ nhõm nhảy lên mấy cái, rơi trên võ đài.

Một tay Phụng Trường Duyệt chấp sau lưng, một tay từ từ duỗi ra, lòng bàn tay hướng lên trên, hướng về phía Ngô Mãnh ngay người, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc.

“Đến đây nào. Chấp ngươi một tay đó.”

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ta Đưa Ngươi Xuống Nhé

“Đến đây nào, chấp ngươi một tay đó.”

Người ngồi bốn phía đều bị người đột nhiên xuất hiện này làm cho kinh sợ, trong nháy mắt hiện trường trở nên yên tĩnh, sau đó bỗng dưng toán loạn.

“Phụng Trường Duyệt! Quả nhiên nàng đến rồi.”

“Nàng đến tìm cái chết sao?”

“Hy vọng nàng còn có thể sống mà xuống khỏi võ đài, ha ha.”

...

Âm thanh hỗn loạn vang lên, đa số người xem trên khán đài nụ cười đầy mặt xem kịch vui, toàn bộ quảng trường thì náo loạn. Người người đều suy

đoán, thời khắc này Phụng Trường Duyệt xuất hiện, rốt cuộc có thể chịu đựng được mấy chiêu dưới tay Ngô Mạnh.

Mà người các gia tộc bên trong, phản ứng lại không giống nhau.

Bốn gia tộc khác đối với sự xuất hiện của Phụng Trường chỉ hơi kinh ngạc, cũng không quan tâm tới. Tới đây để chịu đòn thôi mà, có gì hay mà nhìn? Chỉ là không biết vì sao Phụng gia lại phái ra một phế vật vô dụng như vậy tới đây tham gia tỷ thí gia tộc?

Chẳng lẽ Phụng gia thiếu người, tức nước vỡ bờ?

Mấy vị gia chủ nhìn nhau nở nụ cười, không nói gì nữa.

Đầu tiên Quý Minh Thành kinh ngạc, tiện thể đắm chiêu nhìn về phía Phụng Thiên.

Ngày ấy, sự tình Phụng Trường Duyệt đại náo Quý gia, huyền nào toàn bộ thành Tây Tác náo loạn, tất cả mọi người đều cho rằng Phụng Trường Duyệt điên rồi, mà hẳn lại nghe được mùi vị từ trong không giống nhau.

Phụng Trường Duyệt, dường như biến thành người khác. Nàng có thể đánh bại nhiều hộ vệ Quý gia như vậy, xông vào, nói rõ rằng nàng chỉ có chút đủ đoạn thôi.

Có điều... Mạc lão sư cũng đã nói rồi, linh mạch Phụng Trường Duyệt bị tắc, đời này không thể tu luyện, tuyệt đối là một phế vật, còn gì có thể lo lắng nữa?

Khóe môi hẳn hiện ra nụ cười lạnh lùng, cứ để Ngô Mạnh lỗ mãng kia nhanh chóng giáo huấn nàng một phen thật tốt đi.

Bên này Phụng gia trong nháy mắt Phụng Trường Duyệt xuất hiện, liền rối loạn một chút, liền bị một ánh mắt của Phụng Thiên trấn áp, liền thu hồi cúi thấp đầu.

Một vài trưởng lão Phụng gia ở phía sau hai mặt nhìn nhau, nhú chặt mày.

Gia chủ đang làm gì thế này? Một phế vật Phụng Trường Duyệt, tới đây không phải là tự rước lấy nhục sao? Nàng không để ý thì thôi, Phụng gia còn sợ nàng làm mất mặt người Phụng gia đây này!

Phụng Tĩnh Vũ cảm nhận những ánh mắt bất bình tức giận đằng sau, trên mặt không lộ ra điều gì, liếc nhìn ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt của Phụng Trường Duyệt. Như có như không nhìn về phía Quý Minh Thành, sau khi nhìn thấy ánh mắt châm chọc của Quý Minh Thành, mới yên tâm thu hồi ánh mắt.

Phụng Thiên chăm chú nhìn Phụng Trường Duyệt, cũng không biết đến tột cùng trong lòng hẳn đang nghĩ gì.

Trên quảng trường náo động hào hứng, trên võ đài rộng rãi, một bóng dáng gầy yếu có chút cô độc, dường như chỉ một cơn gió liền có thể thổi bay nàng đi. Lưng lại thẳng tắp giống như tinh thần của cây tùng, tràn ngập sức mạnh.

Người phụ trách đột nhiên nhìn thấy Phụng Trường Duyệt xuất hiện, theo bản năng hơi nhượng mày, nhanh chóng mở miệng: “Cô nương đến muộn...”

“Trọng tài.” Trên bả vai hẳn đột nhiên thêm vào một cái tay, “Ngài nhìn cho cẩn thận vào, có phải vẫn còn một chút thời gian hay không?”

Khuôn mặt Phụng Thương không biến sắc, thả tay trên bả vai người phụ trách nhưng trong bóng tối còn rớt thêm linh lực, khiến đối phương không thể động đậy.

Cả người người phụ trách cứng đờ, trước mặt mạnh mẽ uy hiếp, đảo mắt liếc nhìn đồng hồ cát để tính giờ, vừa vặn còn một chút cát cuối cùng vừa chảy xong.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh run rẩy nói rằng: “Vâng... Vẫn còn thời gian... Phụng tiểu thư đến... Đến rất đúng lúc...”

Trên mặt Phụng Thương hiện lên nụ cười trấn an, đem tay thả lỏng ra, vỗ vỗ vai hắn: “Trọng tài rất tinh tường.” Sau đó chấp tay sau lưng, nhìn về phía võ đài.

Lúc này người phụ trách mới đi về phía trước một bước, lớn tiếng nói: “Ta tuyên bố, thi đấu... bắt đầu.”

Âm thanh Phụng Trường Duyệt không lớn, Ngô Mạnh đứng trước mặt cũng nghe thấy, bởi vậy chính là khán giả nhìn thấy sau khi Phụng Trường Duyệt rơi trên võ đài thì đột nhiên duỗi một tay hướng về phía Ngô Mạnh.

Mọi người hoài nghi, nhưng Ngô Mạnh lại cảm thấy mình bị sỉ nhục rất lớn.

Phụng Trường Duyệt vừa nói, đầu tiên Ngô Mạnh sững sốt một chút, sau đó trong lòng liền cực kỳ phẫn nộ.

Một xấu nữ vô dụng có thể lừa gạt mọi người, hiển nhiên trong trường hợp tỷ thí gia tộc, nếu công khai đối với hắn nói như vậy là muốn chết sao.

Biểu hiện nàng rất là bình tĩnh, dường như không hề có chút cảm giác buồn cười nào, điều này càng khiến Ngô Mạnh phẫn nộ thêm.

Hắn cười lạnh một tiếng, vượt một bước về phía trước, bấp thập cả người mạnh mẽ khiến người thấy mà sợ hãi, bỗng nhiên toàn bộ võ đài đều mơ hồ rung động.

“Này. Đến cùng cô có biết mình đang tìm cái chết hay không.”

Thân hình hắn vạm vỡ, tuy rằng mới mười mấy tuổi, nhìn thấy càng giống hệt một đại hán cường tráng, vừa lên tiếng, giọng nói vang dội dường như muốn làm thùng màng nhĩ. Cơ bắp trên người hoàn mỹ, tràn trề sức bật, Phượng Trường Duyệt gầy yếu đứng trước mặt, giống như một mảnh hồ đang đối địch cùng tiểu bạch thỏ, cái nhìn tràn ngập chấn động.

Xa xa mọi người nhìn thấy, nghe thấy âm thanh Ngô Mạnh, càng cười vui vẻ hơn, chỉ nhìn thấy tình cảnh này thật sự rất tức cười.

Dường như Phượng Trường Duyệt đối diện cùng Ngô Mạnh to cao gần hai mét, nhìn đối phương không che giấu chút nào sự mệt mỏi, không hề buồn cười.

Sắc mặt nàng bất động, tay vẫn như cũ chìa ra duy trì động tác kia.

Nghe thấy tiếng cười càng thêm huyền ảo, trong đôi mắt như ngọc thạch của nàng hiện lên tia sáng không tên.

“Ra tay đi. Đây sẽ là cơ hội xuất thủ duy nhất của ngươi trong cuộc tỷ thí gia tộc.”

Mặt mày Phượng Trường Duyệt bất động, âm thanh bình tĩnh, nhưng không hề thiếu kiên nhẫn.

A Dạ còn đang đợi nàng trở lại đây.

Ngô Mạnh bị nghẹn trước kẻ hung hăng này, sắc mặt lập tức tức giận đỏ lên, dù sao tinh thần còn trẻ, lý trí lập tức liền không còn.

“Ta vốn nghĩ, nhìn cô là một nữ tử nhỏ nhoi nhu nhược, nếu tự cô bỏ quyền, ta còn có thể thủ hạ lưu tình với cô. Bây giờ nhìn lại vốn là không cần. Cũng được, hôm nay liền để cô mở mang, người tu hành là như thế nào.”

Ngô Mạnh gầm nhẹ một tiếng, tụ tập chưởng linh lực, sau đó mạnh mẽ vung ra...

“Mãnh Hổ quyền.”

Xuất ra một đám, phá nát không khí, tiếng hô rền vang, khí thế hung hăng tựa như một đầu Mãnh Hổ từ trên núi mà đến.

Mãnh Hổ quyền vốn là loại quyền pháp cứng rắn, thích hợp với người như Ngô Mạnh tu luyện. Bản thân hắn lại là thần lực trời sinh, đối với lý lẽ sức mạnh càng thông suốt, dựa vào thiên phú cùng cần cù luyện tập, ra tay càng thêm không tầm thường.

Một đám xuất ra, tốc độ cực nhanh. Mười phần bốc đồng. Thời điểm càng ngày càng tới gần Phượng Trường Duyệt, liền biến ảo ra ba tầng quyền ảnh.

“Ba tầng quyền ảnh. Linh sư bảy sao. Hắn thế nhưng đã hiểu thấu Mãnh Hổ quyền đến mức độ này rồi sao.”

“Quả nhiên Ngô gia toàn lực bồi dưỡng thiên tài, nghe nói ngay cả gia chủ Ngô gia, cũng được ba tầng khi mười sáu tuổi thì mới luyện được ba tầng quyền ảnh, hiện nay, hắn thế nhưng mới mười bảy tuổi thôi... Thiên phú bậc này, muốn cầu còn không được.”

“Ngô gia xem ra có hi vọng...”

Tiếng nói hỗn loạn vang lên, trong mắt mọi người ở đây đều là vẻ kinh diễm, chưa từng ngờ tới, Ngô Mạnh vừa ra tay, cũng trình độ cỡ này.

Quý Minh Thành nhìn thoáng tình cảnh này, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Phượng Trường Duyệt, trong mắt liên tiếp phát sáng, bên môi hiện lên một nụ cười.

Chỗ ngồi mấy vị khách quý đang ngồi, cũng dồn dập lộ ra thần sắc tán thưởng.

Biểu hiện Phượng Tĩnh Vũ lạnh nhạt, không hề nhìn nàng.

Da mặt Phượng Thiên căng thẳng, không dám thả lỏng.

Phượng Thương đứng ở trong bóng tối, mặt cũng đầy lo lắng.

“Lo lắng gì chứ, nàng nhất định sẽ thắng.”

Một giọng nói non nớt mà lạnh lùng vang lên, chính là Hiên Viên Dạ đứng bên người Phượng Thương lên tiếng.

Phượng Thương cúi đầu liếc mắt nhìn hắn, tiểu hài tử này là do tiểu thư mang về, không rõ thân phận, dường như là hài tử tiểu thư nhặt được. Nhìn hắn khí thế toàn thân cũng không phải người bình thường, đáng tiếc vẫn là một tiểu hài tử thôi, không nhìn ra cái gì, chỉ biết nói người mình thích sẽ thắng.

Phượng Thương cũng không để ý tới hắn, thẳng tắp cau mày.

Trên võ đài, nắm đấm Ngô Mạnh mang theo khí thế ác liệt, phá không mà đến. Thẳng tấp hướng về phía Phụng Trường Duyệt. Trong nháy mắt dường như muốn tại thấy máu tươi.

“Àm.”

Một âm thanh rầu rĩ vang lên, đột nhiên Ngô Mạnh trợn to hai mắt, mặt đầy không thể tin tưởng.

Sắc mặt Quý Minh Thành đột biến, người ngồi ngay gần lại.

Mấy vị khách quý cũng kinh ngạc hướng về phía trước thăm dò thân thể.

Phụng Tĩnh Vũ cau mày nhìn lại, che môi kinh ngạc.

Da mặt Phụng Thiên thả lỏng, mạnh mẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Phụng Thương khiếp sợ nhìn võ đài, hầu như không nói được câu nào.

Hiên Viên Dạ nhẹ nhàng thỏa mãn nở nụ cười, trong nháy mắt tảng băng dường như tan chảy, trăm hoa nở rộ.

Trên khán đài một mảnh yên tĩnh chết chóc, người huyền não dường như yết hầu bỗng bị người chặn lại.

Trên võ đài rộng lớn, Ngô Mạnh đâm ra một quyền, đứng ở trước người Phụng Trường Duyệt cách cự ly một tay.

Phụng Trường Duyệt duỗi tay kia ra, chặn lại một quyền toàn lực của hắn.

Thân hình nàng đơn bạc, tay này vừa ra, nhưng Ngô Mạnh lại cảm giác như mình đánh vào trên tấm sắt, hiển nhiên phía trước không hề có chút mây may.

Phụng Trường Duyệt nghiêng nghiêng đầu, hỏi: “Tự ngươi đi xuống, hay ta đưa ngươi xuống?”

Hoàn toàn tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Khiến Hắc Chết Khó Coi Nhất

Mọi người trợn to mắt, khiếp sợ nhìn võ đài không nói gì, Phụng Trường Duyệt lại ngăn cản một đòn toàn lực của Ngô Mạnh sao?

“Mau đánh đi chứ. Sao Ngô Mạnh lại đứng yên vậy?”

“Không phải Ngô Mạnh ngươi rất lợi hại sao? Nhanh giáo huấn nàng ta một chút đi chứ.”

“Hay là có vấn đề gì trong này rồi?”

Câu nói cuối cùng vừa ra khỏi miệng, liền tự giác lờ lờ. Cuộc tỷ thí gia tộc như vậy, vinh dự quan trọng hơn mọi thứ, hơn nữa nhiều người nhìn như vậy, có nhiều cao thủ trấn thủ như vậy, làm sao có người có khả năng giờ trò trong bóng tối?

Thế nhưng tiếng ồn ào vẫn nổi lên dần dần, toàn bộ trên quảng trường đầy rẫy tiếng bàn luận hoài nghi của mọi người.

Ngô Mạnh nghe thấy những tiếng bàn luận kia, thực sự là có nỗi khổ mà không nói được.

Nhưng hiện tại, quả đấm của hắn bị tay phải yếu ớt của Phụng Trường Duyệt nắm chặt, càng tựa như bị nắm đấm thép ngăn trở, hắn muốn rút về cũng không thể chứ nói chi là đánh bại nàng.

Hắn vận chuyển linh lực, toàn bộ đều dồn vào nắm tay, trong nháy mắt linh lực ngưng tụ nổi lên ánh sáng trắng, cũng trong lúc đó, trên bả vai của hắn toàn bộ bắp thịt nhô lên cũng bắt đầu run rẩy, cũng đủ để tưởng tượng được đòn đánh này tích trữ bao nhiêu sức mạnh.

Hắn quát khẽ một tiếng, đột nhiên một đòn về phía trước.

Mặt mày Phụng Trường Duyệt bất động, đồng thời càng đi càng lùi về phía sau.

Ngô Mạnh cả kinh sau lại vui vẻ: Nàng lùi về phía sau.

Nhưng mà, nụ cười còn chưa kịp hiện ra, hắn bỗng liền cảm thấy một luồng sức mạnh liên tục mạnh mẽ đến theo cánh tay, sau đó thân thể hắn cảm giác được bị người phía trước lôi kéo, sức mạnh của hắn giống như đánh vào trên mặt bông vải, thân thể nhẹ bẫng, xoay tảo mất một cái, cảnh vật trước mắt liền lộn nhào.

“Àm.”

Hắn bị Phụng Trường Duyệt quăng đi, liền văng ra ngoài dễ dàng, mạnh mẽ nện ở trên võ đài phía sau Phụng Trường Duyệt.

Bởi vì hình thể khổng lồ của hắn, Phụng Trường Duyệt còn mượn thêm sức lực, thuận lợi vung một cái, lực đánh rất lớn, một cú ngã của hắn, âm thanh cực lớn, toàn bộ võ đài cũng mấy phần rung động theo.

Vốn trên khán đài hỗn loạn lần nữa trở nên yên tĩnh kỳ lạ, mọi người còn đang mở lớn miệng trào phúng đàm tiếu, trong mắt mọi người đều không thể tin được, trông vô cùng khó coi.

Nhưng mà vẫn chưa xong.

Sau khi Ngô Mạnh mạnh mẽ bị ngã xuống đất, hiển nhiên vẫn chưa dừng lại, trái lại nằm chặt vật trên đất, bị lực đánh cực lớn văng tới bên cạnh lôi đài, thân thể nặng nề vẽ ra một dấu vết rõ ràng trên lôi đài, mà Ngô Mạnh càng thêm không cam lòng, hai tay lập tức mạnh mẽ chụp một cái trên mặt đất, muốn dừng lại, nhưng mà nhanh chóng sợ hãi phát hiện, thân thể của mình vẫn tựa như đạn pháo bình thường từ võ đài bị đánh ra. Mạnh mẽ rơi xuống một bên trên mặt đất dưới lôi đài.

Trên võ đài lưu lại vài vết máu, màu đỏ tươi, khô khốc, đứt quãng, dĩ nhiên là lan tràn từ dưới thân Ngô Mạnh phía sau Phụng Trường Duyệt.

Tư thế Phụng Trường Duyệt vẫn như cũ ra tay vừa nãy, thậm chí, vị trí chân nàng vẫn chưa hạ xuống.

Chấn động hết thảy không nói lời nào.

Nhìn vết máu phía xa, cùng với Ngô Mạnh dường như đã không còn cách nào đứng dậy, không biết mới vừa nãy xảy ra chuyện gì?

Phụng Trường Duyệt không chút vui sướng nào vì thắng lợi, sắc mặt nhàn nhạt. Cảm giác được một ánh mắt ấm áp, nàng hơi xoay người, lập tức liền nhìn thấy Hiền Viên Dạ.

Hắn đứng ở trong góc nhỏ, cách nàng rất xa, nhưng rõ ràng là nhìn nàng, lúc nàng xoay người thì trên bóng dáng nhỏ bé kia tỏa ra sự vui mừng cùng kiêu ngạo.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trắng nõn của hắn, chỉ thoáng qua một nụ cười thôi, phía xa chớp mắt lại trở về dáng dấp tiểu công tử cao quý, yên tĩnh, hai tay chấp sau lưng, giống như thờ ơ.

Thế nhưng nàng biết, đó là sự đơn thuần, thuần túy, là sự yêu mến đối với nàng. | Ngoz: Không phải sự sùng bái đệ đệ đối với tỷ tỷ nhà, đừng có hiểu lầm

Ánh mắt nàng trở nên ấm áp, sau đó liền thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nhìn thẳng về phía người phụ trách đang đứng thẳng bất động.

Người phụ trách cảm nhận được ánh mắt của nàng, lập tức như bị ong chích, cả người đột nhiên run lên, ưỡn ngực, nói lắp:

“Trận đầu... Phụng Trường Duyệt, thắng.”

Âm thanh yên tĩnh trong quảng trường rộng rãi, đặc biệt nghe được rõ ràng.

Phụng Trường Duyệt lại không dừng lại, vài bước xoay người, nhảy xuống lôi đài, trực tiếp đi đến chỗ Hiền Viên Dạ.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, đều nhìn nàng, hoài nghi không thôi, khiếp sợ không nói gì. Nhưng mà mắt nhìn thẳng Phụng Trường Duyệt, trong mắt chỉ có một bóng dáng màu đen nho nhỏ.

Ngần vịn người nhìn nàng, mà trong mắt nàng, phía xa chỉ có một người.

Trong lòng Hiền Viên Dạ bỗng nhiên cứ như đang ngâm mình trong Thất Linh Tuyền, thông thả vui mừng, không ngừng lan ra từ xa, vui sướng dường như dâng trào, lồng ngực hắn như căng ra.

Về mặt hắn càng thêm lạnh lùng, thế nhưng ánh mắt vẫn chăm chú đặt lên bóng người đang đi tới.

“A Dạ, đệ làm sao vậy?”

Bỗng nhiên, một bàn tay bé nhỏ chạm lên mặt Hiền Viên Dạ, Phụng Trường Duyệt nhìn hắn hoài nghi.

Lông mày Hiền Viên Dạ cau lại, có chút không quen có người đột nhiên chạm vào. Hắn có bệnh thích sạch sẽ rất nặng, tuyệt đối trong vòng ba bước

không cho phép người tới gần, thế nhưng hiện tại...

Hắn kéo tay nàng xuống, nhưng không có dự định thả ra.

“Không có chuyện gì. Đánh không tệ.”

Ngờ khi già dặn, cứ như trưởng lão đang tiến hành đánh giá, Phụng Trọng Duyệt không nhịn cười được nặn nặn khuôn mặt nhỏ của hắn, “Thế như thế nào mới là vừa mắt đây?”

Thân thể Hiến Viên Dạ cứng đờ, sắc mặt có xu thế biến thành màu đen.

Bên này Phụng Trọng Duyệt cùng Hiến Viên Dạ đang tâm tình vui vẻ, mà người toàn quảng trường, ánh mắt càng ngày càng quái dị.

Rốt cuộc Phụng Trọng không nhịn được, đi một bước về phía trước, áp a áp ứng hỏi: Tiểu thư... Ngài... Vừa nãy ngài làm sao... Làm sao mà thắng vậy?”

Cùng lúc đó, Quý Khuê bên cạnh Quý Minh Thành cũng cau mày hỏi: “Vừa nãy làm sao nàng ta thắng?”

“Bất kể nàng dựa vào bằng môn tà đạo gì để thắng, một phế vật, làm sao trong vòng mấy ngày có khả năng lại bỗng dưng trở nên mạnh mẽ như vậy? Quá nửa là mọi người không nhận ra thủ đoạn gì đi. Không sao, bất kỳ khôn vặt nào trước mặt cường giả chân chính, đều vô dụng thôi.”

Nghe thấy lời này, Quý Khuê mới yên lòng, chợt nhận ra: Đúng thế. Mặc kệ Phụng Trọng Duyệt có vấn đề gì, làm sao có thể đánh thắng Quý Minh Thành? Huống chi, còn có nhân vật Mạc lão như vậy...

Quý Khuê cười cợt thỏa mãn, thân phận Mạc Lăng, nhân vật thượng cấp ở thành Tây Tác này, cũng không phải bí mật. Cũng bởi vậy, vốn rất nhiều thế lực trung lập, đều nương nhờ dựa vào dấu hiệu của bọn họ.

Tất cả những thứ này, đều bởi vì bọn họ có thiên tài Quý Minh Thành. Có luyện được sư Mạc lão.

Ánh mắt hắn nhìn về phương hướng Phụng gia, che giấu một tia tàn nhẫn.

“Số hai, Chu gia Chu Bình, đánh với Lô Nặc gia, Bối Lợi.”

Tỷ thí gia tộc tiếp tục tiến hành, nhưng mà biểu hiện trận đấu của Phụng Trọng Duyệt, tuy rằng thi đấu tiến hành phía dưới cũng coi như đặc sắc, nhưng không làm cho mọi người cảm xúc dâng trào được nữa, rất nhiều người xem lúc này mặc cho khí thế ngất trời đánh trên võ đài, cũng có chút mất tập trung, trái lại liên tiếp nhìn về phía Phụng Trọng Duyệt.

Ngoài những cuộc thi đấu kia, cũng không có xuất hiện tình huống đường cùng phản kích như Phụng Trọng Duyệt nữa, thậm chí mọi người sau khi trải qua trận đấu dữ dội, đối với những tranh đấu bình bình qua quýt này đều có chút uể oải.

Mãi đến tận hô to một tiếng, tất cả mọi người lần nữa đều nhiệt tình chuyển động...

“Trận thứ tám, Quý gia Quý Minh Thành, đánh với Liên gia Liên Tông.”

Quý Minh Thành ra trận.

Đột nhiên tất cả mọi người trở nên hưng phấn, dồn dập ngồi thẳng người, càng muốn nhìn rõ ràng một chút. Có một vài tiểu thư thế gia vốn ngồi thẳng đều từng người một đứng lên, hướng về bóng dáng tiêu sái trên võ đài rít gào. Trên khán đài tung bừng hỗn loạn.

Thân thể Quý Minh Thành thẳng tắp, khuôn mặt tuấn lãng, thêm thực lực mạnh mẽ nữa, thiên phú tuyệt hảo, thân phận cũng cao quý, tình nhân trong mộng không biết bao nhiêu thiếu nữ tri huyện thành Tây Tác.

Tất cả mọi người, bao vây nhìn hắn, hắn chỉ có một “vết nhoe” là có hôn ước cùng Phụng Trọng Duyệt mà thôi.

Quý Minh Thành nghe những tiếng hoan hô kia, dường như không nghe thấy, rõ ràng nhìn đối thủ đối diện đang khiếp sợ, nhả nhận lộ ra nụ cười.

“Yên tâm, ta sẽ thủ hạ lưu tình mà.”

Thiếu niên đối diện nghe thấy lời này, đáng vẻ như là thờ phào nhẹ nhõm, dù sao tuy rằng hắn coi như không tệ, nhưng kém xa Quý Minh Thành nhiều lắm.

Quý Minh Thành lễ độ khiêm nhường, tiếng than thở lần nữa trở nên vui mừng.

Phụng Trọng Duyệt quay đầu, cẩn thận nhìn Quý Minh Thành.

Hiến Viên Dạ cảm giác được động tác của nàng, chẳng biết vì sao bỗng nhiên trong lòng buồn bực.

“Chỉ là linh vương một sao thôi mà, rất đẹp sao?”

Nếu người khác nói ra lời này, chỉ sợ sẽ bị chê cười không biết trời cao đất rộng, “chỉ là” linh vương một sao? Nhưng mà Phượng Trường Duyệt không phân bác hần, chỉ quay đầu nhìn hần, hơi kinh ngạc hỏi:

“Đệ cũng biết hần đã đột phá sao?”

Không có ai chú ý nàng nói như vậy.

Nàng dừng một chút, sau đó nói:

“Tỷ chỉ là đang nghĩ... Có cách nào để khiến hần chết khó coi nhất không mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hần Chờ Chết Đi

Vừa dứt lời, Quý Minh Thành bên kia cũng đã bắt đầu.

Hiển nhiên Quý Minh Thành cùng thiếu niên cũng không phân biệt thứ bậc, thiếu niên kia đối với công kích rất thành thạo điều luyện.

Thiếu niên kia có thể được lựa chọn tham gia tỷ thí gia tộc, đương nhiên cũng rất ưu tú, nhưng mà sau mấy hiệp, chỉ là nhìn cùng nhịp chân chuyển động, Quý Minh Thành dường như rất hồ hững, từ từ trong lòng sinh ra cảm giác vô lực mãnh liệt.

Căn bản là không cách nào so sánh được.

Thế nhưng dù sao cũng là thi đấu lớn, hần chỉ có thể xuất kích toàn lực. Quý Minh Thành nghiêng người lẩn nữa, nhẹ nhàng tránh thoát quyền của hần.

Trên khán đài tiếng hoan hô huyền não xung quanh, đáng đáp Quý Minh Thành tiêu sái như vậy, càng tăng thêm sự rít gào.

Hần thừa dịp có khe hở, ánh mắt cùng liếc về bốn phía, đối với những ánh mắt cuồng nhiệt kia đã sớm thành thói quen.

Hần nhìn Phượng Tinh Vũ một chút, nhìn thấy đôi mắt đẹp phía xa dường như không hề che giấu chút ái mộ nào, bỗng nhiên nở nụ cười.

Sau đó, đột nhiên hần dừng lại. Lập tức biến mất.

Trên khán đài nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Mà ở thời điểm mọi người không kịp phản ứng, Quý Minh Thành lại xuất hiện, lần này, hần đứng trước mặt thiếu niên, tay phải ngang tầm bả xuống...

“Lăng không trăm.”

Một đạo ánh sáng trắng xẹt qua từ giữa không trung, kỳ thực nhìn chậm chạp nhưng lại nhanh chóng rơi trên người thiếu niên kia, sau đó truyền ra một tiếng hét đau đớn, lần thứ hai mọi người thấy rõ thì, nhanh chóng thấy thiếu niên kia đã bay ra thật xa, sau đó ngã xuống ở ngoài võ đài, che ngực thống khổ.

Thế nhưng rõ ràng thiếu niên kia tính mạng không có nguy hiểm, so với trận đầu sau khi tiếp tục bị đánh, so với việc bản thân không cách nào đứng lên thì đã tốt hơn nhiều rồi.

“Đa tạ thủ hạ lưu tình.”

Trong nháy mắt toàn bộ quảng trường như được châm mồi lửa, tạo nên vô số tiếng hoan hô tán thưởng. Mấy người ngồi chỗ khách quý cũng liên tiếp gật đầu.

Người xem nhìn thấy Quý Minh Thành lễ độ khiêm nhường, vừa ra tay liền thắng dễ dàng, cử chỉ phong độ.

Mấy vị khách quý thực lực mạnh mẽ nhìn một tay Quý Minh Thành đã có thể thấy được linh lực thâm hậu của hần, dày công tôi luyện võ kỹ.

Những gia tộc khác, mặt không hề có cảm xúc, liên tục than thở, trầm thấp một mảnh.

“Trận thứ tám, Quý gia, Quý Minh Thành... thắng.”

Nhìn thấy Quý Minh Thành không quan tâm hơn thua, đi xuống lôi đài. Lúc sắp tiếp tục đi, không biết tại sao, hần bỗng nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn

phương hướng Phụng Trường Duyệt.

Hắn bỗng rất muốn biết, nữ nhân kia, nhìn thấy hắn chiến thắng thì sẽ mang về mặt gì.

Nụ cười nhạt trên mặt hắn lập tức cứng đờ, nhanh chóng tiêu tan.

Cách đó không xa, Phụng Trường Duyệt đang ở chỗ của mình, nhưng mà nàng không có nhìn hắn, ngược lại cúi đầu chuyên tâm, nói gì đó với bé trai bên cạnh nàng.

Về mặt nàng mang theo sự ảm áp, khuôn mặt toàn bộ đều nhu hòa lên, ánh mắt chăm chú, hơi thở yên tĩnh, bởi vì cúi đầu, hơn nữa còn nghiêng mặt, Quý Minh Thành chỉ có thể thấy một bên gò má của nàng.

Gò má trái Phụng Trường Duyệt có cái bớt xấu xí không thể tả, hắn vẫn không muốn nhìn thẳng nàng, vậy mà lúc này, khuôn mặt nhỏ có chút vàng như nghệ bởi vì dinh dưỡng thường xuyên không đầy đủ của nàng lại hiện lên đường nét tinh xảo lạ kỳ.

Quý thần xui khiến hắn liếc nhìn Phụng Tĩnh Vũ, đối phương lộ ra nụ cười dịu dàng hào phóng.

Hắn bỗng nhiên không giống như trước, trong đôi mắt trong veo, cảm động cùng say mê phía xa, ngược lại trong lòng lại hiện lên đôi mắt lạnh lùng trầm tĩnh.

Tâm hắn nhảy một cái, nếu chỉ đem một nửa bên mặt Phụng Trường Duyệt so với Phụng Tĩnh Vũ đúng là đẹp hơn. Đáng tiếc...

Bỗng nhiên Quý Minh Thành phát hiện chính mình không đúng, lập tức thu hồi tâm tư.

Phụng Trường Duyệt cùng hắn không đội trời chung, hắn lại cảm thấy nàng đẹp đẽ, đúng là điên rồi.

Phụng Trường Duyệt vốn không hề chú ý sự kỳ lạ của Quý Minh Thành bên này, vẫn còn đang thì thầm cùng Hiên Viên Dạ phải chú ý việc gì đó.

“... Vết thương không nên đựng nước, mặt khác bảo Thương thúc làm thêm cho đệ một ít y phục, muốn ở nơi nào cũng có thể, có điều không được cách quá xa tỷ... Lần này đệ quá kích động. Tỷ không còn là Phụng Trường Duyệt trước đây nữa, tỷ nói rồi sẽ bảo hộ đệ thì nhất định sẽ làm được, không cho phép xông ra phía trước tỷ nữa, HIẾU CHƯ?”

Lời cuối cùng của Phụng Trường Duyệt hơi cao lên, kéo theo chút nghiêm khắc.

Dưới cái nhìn của nàng, Hiên Viên Dạ trưởng thành quá sớm, cũng chỉ là một hài tử bốn, năm tuổi mà thôi, nhiều lúc chỉ làm việc theo bản năng, cũng sẽ không cân nhắc chu toàn, mà nếu nàng đã dẫn hắn về, khoảng thời gian này như vậy cũng muốn giáo dục hắn một chút. | Ngoz: Ôi trời, có mà sau này tỷ bị hắn ăn luôn không còn xương ấy.

Đầu tiên chính là không cho phép mạo hiểm vì nàng.

Ngay lúc nàng mở mắt ra thì nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ che trước người của nàng, sau đó hình ảnh bị đánh bay xuống đất, trong lòng dâng lên một suy nghĩ đáng sợ.

“... Tuy rằng đệ còn nhỏ, thế nhưng cũng có thể bắt đầu tu luyện, dù sao quan trọng nhất là tự mình mạnh mẽ, tỷ cũng không thể... A Dạ, đệ nghĩ đi đâu đây?”

Lúc này nàng mới phát hiện, ánh mắt Hiên Viên Dạ cứ nhìn về một bên, dường như không có thật lòng nghe nàng nói chuyện.

Hiên Viên Dạ thu hồi ánh mắt, một đôi mắt đen tựa như ngọc thạch, trong veo, thông suốt.

Hắn không hề trả lời câu hỏi của Phụng Trường Duyệt, chỉ là đột nhiên hỏi: “Trước đây nàng thích tên tiểu tử Quý gia kia à?”

Phụng Trường Duyệt sững sờ nhìn về phía hắn.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy trong ánh mắt Hiên Viên Dạ tựa như vũ trụ xa xôi, thần bí khó lường, chỉ là đảo mắt, phía xa lại là bộ dáng thuần khiết.

“Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”, nàng dừng một chút, ánh mắt Hiên Viên Dạ không đổi, tay nhỏ từ từ nắm chặt.

“Tỷ không có mù nhé.”

Cả người Hiên Viên Dạ buông lỏng.

“Tỷ nói rồi, hôm nay tỷ sẽ đem những thứ người khác nợ tỷ cùng đòi lại hết.”, âm điệu nàng có chút lạnh lùng, “Mà Quý Minh Thành nợ tỷ một cái mạng.”

Quý Minh Thành đang đợi đánh bại nàng, mà nàng lại chờ lấy mạng của hắn.

Đột nhiên trong lòng Hiên Viên Dạ cảm thấy vui sướng, nhìn ánh mắt tên tiểu tử Quý gia vừa nãy cảm thấy rất buồn bực, rất muốn móc tròng mắt của hắn ra.

Mà hiện tại, Phượng Trường Duyệt đã xoa dịu sự suy sụp của hắn một cách kỳ lạ.

Nàng là người nói được là làm được, vì thế.

Hắn rất yên tâm.

“Vì thế mà những vấn đề vô vị vừa nãy đệ không có nghe thấy phải không? Hà?”

“Ta nghe mà.”

Tâm tình Hiên Viên Dạ tốt lên, liền không đi tính toán nữa, tùy ý nói:

“Mọi thứ đều theo nàng, nơi ở... Cứ theo ý nàng cũng được.” | Ngoz: Bắt đầu có xu hướng THÊ NÔ.

...

Trải qua nửa ngày vòng đấu võ tranh đấu thứ nhất cuối cùng cũng kết thúc. Ngoại trừ mọi người khiếp sợ Phượng Trường Duyệt, ngoài Quý Minh Thành nhẹ nhàng chiến thắng, còn có một người khác khá là đặc sắc, khiến ấn tượng mọi người khác sâu.

Phượng Tinh Vũ.

Tuy rằng Phượng Tinh Vũ không phải dòng chính, nhưng vẫn được Phượng gia bảo vệ rất tốt, mọi người trước kia cũng chỉ là tình cờ đồn đại nàng là nhân vật xuất sắc trẻ tuổi nhất Phượng gia, nhưng vẫn chưa từng chứng kiến qua.

Nhưng mà hôm nay Phượng Tinh Vũ chính thức ra tay, quả nhiên hạc lập tức đứng trong bầy gà.

Đúng lúc chính là nàng cũng dùng một chiêu mà giành được thắng lợi.

Dung mạo trong veo, thiên phú tuyệt hảo, khí chất dịu dàng, trong nháy mắt khiến mọi người sáng mắt lên... toàn bộ thành Tây Tác, chỉ có nàng có thể xứng đôi cùng Quý Minh Thành.

Về mặt nàng kinh diễm, cũng coi như Phượng Tinh Vũ đã đoán trước, bởi vậy nàng rất bình tĩnh, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thỏa đáng.

Hiên Viên Dạ cùng Phượng Trường Duyệt vẫn nói chuyện một mình, sau khi nhìn một chiêu nàng ra tay phía xa, lập tức cũng không nhìn nhiều. Đường như là không thèm để ý.

Thi đấu vẫn tiến hành đầu vào đấy, rất nhanh lần nữa sẽ đến phiên Phượng Trường Duyệt.

“Phượng Trường Duyệt đúng không? Vừa nãy không biết làm sao mà cô thắng được, có điều ta nhất định sẽ đánh...”

“Àm.”

Khuôn mặt nhỏ của nàng lạnh lùng, lên sân khấu, kết cục một chiêu chiến thắng.

Thời gian duy trì toàn bộ quá trình rất ngắn, ngay cả lời hung ác của đối thủ còn chưa xong thì đã nhanh chóng bay ra khỏi võ đài, lưu lại tại chỗ vũng máu đen, toàn bộ quảng trường lần nữa trở nên yên tĩnh dị thường.

Trận thứ ba.

Đường như đối thủ biết không thể phí lời, cũng không thể vật lộn, bắt đầu phóng thích linh lực ra công kích.

“Ca.” Âm thanh xương vỡ vụn.

“Àm.” Âm thanh linh lực phía xa đánh ra rền vang.

“A.” Tiếng thiếu niên kêu la thông khổ.

Bóng người Phượng Trường Duyệt mãnh liệt quét ngang qua nửa cái võ đài, đá ra một cước, người đã bị nốc ao.

Còn lại là một mảnh yên tĩnh chết chóc.

Toàn bộ trận đấu dường như đều chìm vào trong bóng tối, sau đó việc Quý Minh Thành chờ người ra tay cũng rất đặc sắc, nhưng cũng không dấy lên không khí náo nhiệt nữa.

Người người ngồi yên tĩnh, nhưng trong lòng nảy sinh nóng nảy, liên tục lén lút nhìn về bóng người gầy yếu ngồi ở một góc kia.

Rốt cuộc chỉ còn lại bốn người tiến vào vòng bán kết.

Phượng Trường Duyệt, Quý Minh Thành, Phượng Tinh Vũ, Tập Lý Lôi Nặc.

“Trận đầu vòng bán kết, Phượng Trường Duyệt đấu với Phượng Tinh Vũ.”

Đột nhiên toàn bộ quảng trường sáng ngời mãnh liệt.

Đôi chiến, chạm vào là nổ ngay.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tiệp Nhân Chính Là Khác Người

Ánh mặt trời đúng lúc, nhanh chóng yên tĩnh.

Trên võ đài rộng rãi, hai bóng người đối lập xa xa, một người gầy gò, một kẻ duyên dáng.

Phượng Trường Duyệt đánh với Phượng Tinh Vũ.

Mặt một nửa cái bốt xấu xí không thể tả, một dung mạo xinh đẹp trong vắt, tư thái nhàn nhã, so với hai người đối lập phía dưới, mọi người nhìn về phía ánh mắt của hai người càng thêm khác biệt.

“Tiểu thư Phượng Tinh Vũ cố lên.” | Ngươi: Ta muốn đập kẻ nào vừa cổ vũ. *Giờ gây nộ xuống.* Duyệt tỷ: *Đá một cước vào mông* Cô làm ơn edit cho tôi.

“Giáo huấn kẻ xấu xí kia thật tốt vào. Kẻ tồn tại như vậy, sẽ làm bản mặt đại gia mất. Phượng Tinh Vũ cùng Quý Minh Thành mới đúng là một đôi.”

Vốn bởi vì thân thủ kinh người của Phượng Trường khiến đám người lần trước sợ hãi mà khi thấy dáng dấp hào phóng tự nhiên của Phượng Tinh Vũ, lần này suy đoán Phượng Tinh Vũ nhất định sẽ thắng, lập tức liền lớn gan một chút, lần nữa nói lời khó nghe.

Những âm thanh huyền ảo này không có ảnh hưởng đến hai người chút nào, trên mặt Phượng Tinh Vũ vẫn mang theo nụ cười hào phóng, đôi mắt không biến sắc đánh giá Phượng Trường Duyệt đối diện, đây cũng là lần đầu tiên nàng (PTV) nhìn thẳng nàng (PTD).

Hình như khác xa đáng dấp hèn nhất nhu nhược trong lời đồn, có điều vẫn là một bộ dạng nghèo nàn, không trách Minh Thành căm ghét nàng như vậy, thậm chí còn không nhận được âm thầm ra tay với nàng.

Môi đỏ nàng hơi cong, đôi mắt trong suốt nhìn Phượng Trường Duyệt đưa tay ra thăm hỏi: “Tam tỷ, xin chỉ giáo nhiều thêm.”

Dường như Phượng Trường Duyệt không nhìn thấy bàn tay trắng nõn phía xa, nghiêng người nhàn nhạt lên tiếng hỏi: “Có thể bắt đầu chưa?”

Người phụ trách đột nhiên bị điểm tên có chút kinh hãi, đây là lần đầu tiên Phượng Trường Duyệt hỏi hấn ra tay được chưa, trước đều trực tiếp đấu võ.

Hắn run run rẩy rẩy nói: “Có thể, có thể.”

Phượng Trường Duyệt gật đầu.

Trong nháy mắt sắc mặt Phượng Tinh Vũ cứng ngắc, lập tức thu tay về dường như không thêm đề ý, cười nói: “Bắt đầu đi.”

Mọi người chỉ nhìn thấy Phượng Tinh Vũ đưa tay ra lễ phép hướng về Phượng Trường Duyệt thăm hỏi, thế nhưng Phượng Trường Duyệt lại làm bộ không nghe thấy, thật là không có giáo dưỡng.

Nhất thời, mọi người đều căm ghét Phượng Trường Duyệt càng sâu, chỉ hy vọng nàng lập tức tiếp tục bị đánh.

Phượng Thiên nhìn thấy tình cảnh này, cau mày, có người xem thường phía xa lên tiếng: “Thật là người không có ai dạy dỗ, trận đấu cờ này cũng dám...”

Lập tức hắn phát hiện mình lỡ lời, ngưng ngừng nhìn Phượng Thiên một chút, đã thấy hắn hình như không nghe thấy. Hoặc là cũng không để ý tới.

Từ trước tới giờ Phượng Trường Duyệt chẳng muốn có quan hệ cùng người già đố, huống chi rõ ràng còn là vật cản.

Nàng đứng thẳng tắp, thân mặc y phục màu xanh, tựa như một cọng cỏ cong cong bị mưa gió thổi một cái. Lập tức nàng sẽ biến mất tại chỗ.

“Àm.”

Sự yên tĩnh truyền ra, mọi người chăm chú nhìn lại, đã thấy Phụng Trường Duyệt đứng trước mặt Phụng Tĩnh Vũ, đá ngang một cước ra, đường nét thân thể lưu loát kéo căng, hai tay Phụng Tĩnh Vũ giao nhau, vắt ngang hàng trước ngực, vừa vặn ngăn cản một đòn của nàng.

Một đòn của Phụng Trường Duyệt không được, lập tức lùi một bước về sau, thân thể đảo ngược thuyền chuyển, hai chân mạnh mẽ liên tiếp đá ra.

Thân hình Phụng Tĩnh Vũ cũng liên chuyển động, ngăn lại hết thủy công kích của nàng, cùng nàng đứng lên vật lộn.

Phụng Trường Duyệt mượn lực sai khiến lực, lại lui.

Ngang tài ngang sức đáp xuống tựa như lộn nhào bay ra, nhưng mà dường như Phụng Tĩnh Vũ không có ý định buông tha nàng, dưới chân giẫm một cái, lập tức phi thân lên, từ sau vượt lên trước, bay lên phía trên Phụng Trường Duyệt.

Đường nét hai người song song dường như giống nhau như vậy, Phụng Tĩnh Vũ nhìn xuống, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ lạnh lùng của Phụng Trường Duyệt.

Nàng cúi đầu, không ai nhìn thấy, khoe miệng nàng bỗng hiện một nụ cười khê.

“Phế vật xấu xí, chết đi.”

Nàng nhẹ giọng mở miệng nói ra, ý cười dịu dàng trong mắt, chỉ có Phụng Trường Duyệt nghe thấy nàng.

Cùng lúc đó, vốn khuôn mặt Hiên Viên Dạ không gọn sóng bỗng nhiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn Phụng Tĩnh Vũ, trong mắt lóe lên sát ý.

Thời gian thực sự rất ngắn, chỉ trong chớp mắt, Phụng Tĩnh Vũ cùng Phụng Trường Duyệt đồng thời cùng ra tay. Bốn chương tấn công. Ánh sáng linh lực màu trắng lấp lóe.

Rốt cục Phụng Tĩnh Vũ vận dụng linh lực.

Trên khán đài hơi nóng nảy.

Nhưng mà hai người vừa chạm vào liền tách ra, mọi người cũng không hề nhìn thấy, chỉ có trên tay Phụng Tĩnh Vũ mang theo ánh sáng linh lực màu trắng, trên tay Phụng Trường Duyệt không hề có gì.

Nói cách khác, Phụng Trường Duyệt đã dùng chính sức mạnh thân thể đối phó Phụng Tĩnh Vũ.

Người khác không biết, nhưng Phụng Tĩnh Vũ lại rõ ràng cảm nhận được. Lông mày nàng cau lại, nét mặt ngược lại vẫn cười tươi như hoa.

“Thì ra Tam tỷ đã tới cảnh giới như vậy... Thực sự là cực khổ giấu giếm thực tốt nha. Xem ra, ta cũng phải thật sự ra tay rồi.”

Tiếng nói nàng vừa dứt, liền vận chuyển linh lực, đem hết mức linh lực bên trong đan điền điều động, lá cây xung quanh cũng rung động theo quy luật nhiều hơn.

Mấy người khách quý trên đài hơi kinh ngạc hướng về phía trước thăm dò thân thể.

Hai tay Phụng Tĩnh Vũ thu về, trước người của nàng, lại xuất hiện một thanh trường kiếm khổng lồ màu trắng. Tất cả mọi người đều cảm nhận được sóng năng lượng kia đến từ chính trường kiếm, khí tức ác liệt dường như cắt được cả không khí.

Đó là linh lực biến ảo ra ảo giác. Thế nhưng uy lực càng sâu thêm.

Đột nhiên trên mặt Phụng Thiên vui mừng: “Tĩnh nhi đã luyện đến tầng thứ ba của ‘Phong sinh kiếm’ rồi.”

Tất cả mọi người trên khán đài cũng xôn xao.

Lúc này, tất cả mọi người đều biết cảnh giới Phụng Tĩnh Vũ so với cái nàng bày ra lúc trước càng cao hơn, không khỏi than thở thêm. Nhưng không ai nghĩ đến, xuống một chiêu kiếm này, Phụng Trường Duyệt càng vô cùng có khả năng sẽ chết.

Trên mặt Phụng Thương lo lắng, tay giấu trong tay áo lóe lên ánh sáng trắng, không nghĩ tới Phụng Tĩnh Vũ lại ra đòn sát thủ.

Một khi không ổn, hẳn nhất định phải ra tay. Tuyệt đối bảo vệ an toàn cho tiểu thư.

Hiên Viên Dạ nhàn nhã xem.

“Đi.”

Phượng Tinh Vũ quát một tiếng, quang kiếm to lớn chém về phía Phượng Trường Duyệt. Không thể tránh khỏi.

Đột nhiên Phượng Trường Duyệt ngẩng đầu, hai tay cũng vất ngang, chưởng màu vàng lóe lên, rất nhanh, hình thành hiện ra một trường kiếm kim quang màu trắng.

“Nàng cũng dùng phương pháp của Phượng Tinh Vũ.”

“Đó là cái gì? Cũng là một thanh kiếm sao? Nhưng sao nhỏ quá vậy.”

Đúng, thanh kiếm màu vàng hiện ra này... Chỉ nhỏ bằng nửa cánh tay, so với trường kiếm của Phượng Tinh Vũ, quả thực bé nhỏ không đáng kể.

Trong nháy mắt, tại chỗ giữa không trung, hai kiếm chạm nhau. Trường kiếm viền vàng hiện ra cùng trường kiếm màu trắng đụng vào nhau.

Có người không nhìn được lên tiếng cười.

Môi đỏ Phượng Tinh Vũ hơi nhú, ánh mắt trào phúng.

Nhưng mà sau khi giằng co ngắn ngủi, mọi người bỗng nhiên che miệng lại kinh ngạc...

Kiếm nhỏ kim quang phía xa hiện ra, hiển nhiên xuyên qua trường kiếm to lớn màu trắng. Đồng thời phá vỡ hướng về phía Phượng Tinh Vũ đang có nụ cười cứng nhắc.

Làm sao được.

Không kịp phản ứng nữa, vai trái Phượng Tinh Vũ liền bị một vết ánh sáng xuyên thủng, thêm linh lực biến ảo bị trường kiếm chém đứt, thân thể nàng run lên bần bật, máu tươi trong miệng phun ra, vai trái tuôn máu cuộn cuộn, trong nháy mắt y phục cao quý hào hoa của nàng bị nhuộm đỏ, ngã xuống võ đài.

Tất cả trên khán đài xôn xao, rất nhiều người xem đứng lên, muốn xác định có phải mình hoa mắt hay không.

Mấy vị khách quý trên đài cũng ngạc nhiên lên tiếng.

“Vừa nãy... Là trực tiếp chém đứt sao?”

“Không sai, hơn nữa tuy rằng nhỏ, nhưng sức không chế rõ ràng mạnh hơn, sau khi phát ra ngoài còn có thể duy trì công kích... “Phế vật” Phượng gia này xem ra là hữu danh vô thực đây.”

“Chỉ có hai chữ “thiên tài” thôi. Xem ra đệ nhị năm nay sẽ là nàng rồi.”

Mấy người gạt đầu biểu thị tán thành.

Bởi vì bọn họ biết, số một năm nay nhất định là Quý Minh Thành, có điều số hai cũng có thành tích vô cùng tốt. Chỉ là hình như Phượng Thiên không biết thiên phú của cháu gái này, nếu không sao lại có thể có lời đồn đại như thế? Nhìn đáng dấp cô bé kia, xác định là không được sống từ tế.

Bỏ qua thiên tài như vậy, hôm nay Phượng Thiên chắc hẳn hận muốn chết nhỉ?

Mấy người trao đổi nụ cười ngầm hiểu ý, đối với chuyện như vậy, bọn họ đã thấy rất nhiều cũng chẳng có gì lạ.

Phượng Tinh Vũ cũng ở trên đài, máu không ngừng phun ra, sắc mặt cực kỳ tái nhợt. Thậm chí nhìn đáng dấp dường như không thể đứng lên lại.

Ánh mắt Phượng Trường Duyệt thăm thẳm lạnh lùng và sâu xa, thanh linh kiếm này của nàng, không chỉ có chặt đứt lượng lớn linh lực linh kiếm Phượng Tinh Vũ trút xuống, lúc chém qua bà vai nàng còn lưu lại linh lực ở trong cơ thể nàng.

Vào lúc này, e là đang tàn phá trong cơ thể Phượng Tinh Vũ đây.

Nàng đã không còn năng lực chiến đấu.

Có điều từ trước tới giờ nàng đã quen chấm dứt hậu hoạn về sau.

Nàng đi một bước về phía trước, gơ tay muốn bỏ thêm một cú.

Đột nhiên Phượng Tinh Vũ ngẩng mặt lên, mặt đầy thê lương, trông có vẻ điềm đạm đáng yêu.

“Ta đầu hàng...”

Con mắt Phượng Trường Duyệt nheo lại, hơi ngừng lại.

Chỉ một chốc thôi.

Sắc mặt Phụng Tình Vũ vẫn cứ thống khổ đau đớn, tay phải chột hơi buông thả về phía trước, lòng bàn tay đẩy một cái, sau đó buông xuống.

Lòng bàn tay nàng che giấu một tia hắc ám.

Ánh mắt Phụng Trường Duyệt nghiêm túc, đột nhiên lui về phía sau, đồng thời bắn ra một kim linh kiếm, Phụng Tình Vũ hét lên đau đớn.

“Tình nhi.”

Quý Minh Thành ngồi ở dưới đài đột nhiên đứng lên, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Phụng Trường Duyệt.

Cùng lúc đó, Hiên Viên Dạ cũng đứng lên, tay nhỏ khẽ nhúc nhích, đột nhiên Phụng Tình Vũ run lên, khí tức càng yếu ớt hơn.

Dám ném đá giấu tay ngay trước mặt hắn, muốn chết sao.

Tất cả mọi người ồ lên, Phụng Tình Vũ đã đầu hàng, lòng dạ Phụng Trường Duyệt lại độc ác hạ đòn sát thủ.

Trong mắt Phụng Trường Duyệt hiện ra ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, nhìn Phụng Tình Vũ đáng thương khóc thút thít, sát ý dày đặc, lạnh lẽo lên tiếng.

“Tiện nhân chính là khác người.”

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Làm Bản Tay Ta

Phụng Tình Vũ nằm dưới đất, thở hổn hển, máu tươi trong miệng không ngừng tràn ra, nghe thấy lời này, trong nháy mắt trong mắt đầy lệ, không quên mang theo oan ức nhìn không tả nổi.

Trên quảng trường toàn bộ phút chốc yên tĩnh, Quý Minh Thành tiến lên vài bước, nhảy lên đài, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Phụng Tình Vũ, đưa tay cẩn thận nâng nàng dậy, nửa ôm vào trong ngực, trên mặt rõ ràng vẻ lo lắng.

“Tình nhi. Tình nhi. Nàng vẫn ổn chứ?”

Hắn đột nhiên lập tức quay đầu lại, giọng nói khó chịu trầm trọng: “Phụng Trường Duyệt. Cô điên rồi sao? Lúc này Tình nhi đã đầu hàng rồi, sao còn ra tay tàn nhẫn như vậy. Đến cùng cô có chút lương tâm nào không?”

Phụng Trường Duyệt mắt lạnh nhìn hai người, một kẻ lời lẽ đanh thép, một thì lại điềm đạm đáng yêu.

Không, phải là một kẻ ra vẻ đạo mạo, một kẻ thì tâm tư đen tối.

Nàng chỉ liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt lập tức dời đi chỗ khác, nhìn chằm chằm Phụng Tình Vũ bị ôm dường như sắp chết.

“Phụng Tình Vũ, đây là tự ngươi muốn chết thôi.”

Phụng Tình Vũ bị giọng nói lạnh lẽo băng hàn của nàng khiến cho trong lòng sợ đến run người, thân thể liền khẽ động, đem mặt chôn trong lồng ngực Quý Minh Thành, dường như không thể chịu nổi chỉ trích như vậy.

“Minh Thành... Minh Thành, không... Không liên quan đến Tam tỷ... Là tài nghệ ta không bằng người... Chẳng không nên trách tội tỷ... Điều là ta... Khụ khụ... Không tốt...”

Giọng nói đứt quãng truyền ra, nhưng chỉ khiến cho trong lòng Quý Minh Thành lửa giận càng sâu.

“Phụng Trường Duyệt. Trước đây ta chỉ cho rằng cô là kẻ ngốc nghếch, nhất gan, lại không nghĩ tới, cô là kẻ dè hèn cỡ này.”

Quý Minh Thành rất phẫn nộ, nhìn khuôn mặt vẫn không bị lay động của Phụng Trường Duyệt phía xa, trong cơn tức giận đã không biết lựa lời mà nói thẳng.

“Không sai. Tiểu thư Phụng Tình Vũ rõ ràng đã chịu thua. Chúng ta đều nghe thấy cả. Nàng còn muốn đánh cho chết luôn. Thật là lòng dạ độc ác mà.”

“Đúng thế. Người như vậy căn bản không có tư cách tham gia thi đấu.”

“Hủy bỏ tư cách của nàng. Vĩnh viễn cấm thi đấu.”

...

Hầu như trong tiếng ồn ào tranh cãi ngất trời, Phụng Thiên sắc mặt âm trầm lên đài, lướt qua đến bên người Phụng Tĩnh Vũ, kiểm tra thương thế của nàng. Sau đó trọng tài cũng lên đài, sắc mặt cũng khó coi như thế.

Cảm giác được có người tới, Phụng Tĩnh Vũ quay qua, được Quý Minh Thành đau lòng đỡ nàng: “Tĩnh nhi chậm một chút, thương thế nàng rất nặng. Cũng không biết nữ nhân kia làm sao ra tay tàn nhẫn như thế... Nàng cứ kiên nhẫn một chút, ta sẽ giúp nàng báo thù.”

“Minh Thành... Khụ khụ... Không cần... Nhất định Tam tỷ không phải cố ý... Là ta tự đại quá mức... Tuyệt đối không nên vì ta mà ảnh hưởng tới hai người... Cảm tình hai người... Hôn ước...”

Không đề cập tới hôn ước cũng còn tốt, vừa nhắc tới hôn ước, Quý Minh Thành liền nghĩ đến tám hưu thư kia. Phụng Trường Duyệt phía xa khiến hân nhục nhả.

“Nàng không cần nói. Ta cùng nàng ta sớm đã không còn quan hệ gì nữa. Loại nữ nhân bụng đầy tâm cơ tâm địa ác độc này, ta vĩnh viễn sẽ không đếm xỉa đến.”

Phụng Tĩnh Vũ dường như còn muốn nói điều gì, nhưng ho một trận, sắc mặt trắng bệch thêm, ánh mắt oan ức sâu thẳm.

Quý Minh Thành lại càng đau lòng hơn.

Nhìn thấy Phụng Tĩnh Vũ chính mình dốc hết sức bồi dưỡng bị trọng thương như vậy, trong lòng Phụng Thiên đã sớm tràn đầy phẫn nộ, hít sâu một hơi, xoay người hướng về phía Phụng Trường Duyệt gầm lên.

“Cô quý xuống cho ta. Rồi nói lời xin lỗi với Tĩnh nhi đi.”

Phụng Trường Duyệt cười lạnh một tiếng: “Cho tới bây giờ ta không hề biết, người chiến thắng phải nói lời xin lỗi với người thua đấy?”

Phụng Thiên tức giận không có chỗ phát tiết: “Cô còn mặt mũi để nói sao. Phụng gia sao có thể có người ác độc như vậy. Tĩnh nhi là Tứ muội của cô. Cô lại...”

“Ta không có muội muội nào hết, ta nhớ rất rõ, phụ thân Phụng Sâm của ta cùng mẫu thân Thiên Vũ chỉ có một đứa con thôi.”

Khuôn mặt Phụng Trường Duyệt lạnh lẽo.

Phụng Thiên sững sờ, hiển nhiên không biết nói gì cho đúng.

Nhìn thiếu nữ đối diện, vóc người gầy yếu, sắc mặt vàng như nghệ, tựa như một con gió liền có thể thổi đi, chỉ có trong đôi mắt đen như ngọc thạch kia, lấp lóe ánh sáng long lanh cứng cỏi.

Vốn hân muốn nói ra khỏi miệng, yết hầu liền bị chặn lại, sắc mặt đỏ bừng lên.

Không nghe thấy Phụng Thiên phản bác, Phụng Tĩnh Vũ âm thầm kêu không ổn, sắc mặt càng đau thương hơn.

Khóe miệng nàng giương lên, dường như muốn cười, rồi lại bi thương: “... Phụ thân... Tam tỷ, xin lỗi... Là muội thất lễ... Muội không có... Ý tứ gì khác... Khụ khụ khụ... Thật ra, muội nên chúc mừng tỷ... Không nghĩ tới, tỷ hiển nhiên... Lợi hại... Chiều kia... Xác thực muội không bằng tỷ...”

Nói tới chỗ này, hình như nàng không chịu nổi nữa, nhắm mắt lại, hô hấp đều đều, vết máu nhuộm đỏ vạt áo của nàng, nhìn nhu nhược tựa như hoa son chì.

Một câu nói này, thế nhưng đem trạng thái hoảng hốt của Phụng Thiên thức tỉnh, đột nhiên lập tức nhìn về phía Phụng Trường Duyệt, trong mắt vô cùng đầy hoài nghi.

Đúng rồi. Dĩ nhiên hân thiếu chút đã quên. Ngày hôm nay Phụng Trường Duyệt thật kỳ lạ.

Lúc Phụng Trường Duyệt ba tuổi thì tra ra linh mạch bị tắc, vốn thân thể không thể tu luyện, tuyệt đối là một phế vật. Nhiều năm như vậy, nàng cũng vẫn sống không có người nào cảm thấy, làm sao bỗng nhiên trong lúc đó lại lợi hại như vậy?

Hơn nữa, “Phong sinh kiếm” là võ kỹ thượng hạng trong gia tộc, vẫn đặt ở bên trong Tầng Thư Các, ngoại trừ hân cùng trưởng lão gia tộc, thanh niên bên trong, chỉ có nhân tài rất có thiên phú mới có tư cách đi vào.

Toàn bộ Phụng gia, thanh niên tu luyện võ kỹ này tuyệt đối không vượt quá ba người.

Mà tuyệt đối sẽ không có Phụng Trường Duyệt trong này.

Đôi mắt mơ hồ của hân liếc nhìn chòng chọc Phụng Trường Duyệt, cả người linh lực thay đổi, phóng thích uy thế về phía Phụng Trường Duyệt.

“Nếu hôm nay không phải tỷ thí gia tộc, ta thậm chí còn không biết cô đã lợi hại nhiều như vậy. Nhiều năm như vậy, cô thực sự giấu giếm vất vả thật đấy.”

Tiếng nói Phụng Thiên lạnh lùng nghiêm nghị, từng câu từng chữ:

“Cô còn có bao nhiêu bí mật? Hôm nay nếu không nói ra hết một lần đừng trách ta không nể tình.”

Cùng lúc đó, Quý Minh Thành cũng tự nhận thức được, ngẩng đầu nhìn về phía Phụng Trường Duyệt: Lẽ nào, nhiều năm như vậy, nàng vẫn đang lừa gạt tất cả mọi người sao?

Vừa nghĩ tới Phụng Trường Duyệt làm như vậy vì để khiến hắn căm ghét, giải trừ hôn ước, lửa giận trong lòng hắn không ngừng hừng hực đẩy lên, nhìn chăm chú Phụng Trường Duyệt dường như muốn đem nàng ra khoét thành một cái động.

Phụng Trường Duyệt vượt một bước về phía trước, cảm khẽ hơi nâng lên, ánh mắt bề nghệ, nhìn mấy người trước mặt, như đang xem một hồi trò khôi hài.

“Bốn năm trước ta không nhận được ân tình của ngươi, ngày hôm nay, ngươi lại đề cập ‘tình cảm’ với ta? Ngươi đánh giá cao mình quá đấy.”

“Trước mặt nhiều người như vậy, cô lại xuống tay ác độc với đối thủ đã đầu hàng, còn muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, cô cũng không khỏi đánh giá quá cao chính mình đi.”

Một giọng nói mạnh mẽ trầm thấp truyền đến từ phía sau, nhưng Phụng Trường Duyệt cũng không có vẻ kinh ngạc, sống lưng vẫn thẳng tắp, sắc mặt lạnh lẽo.

Nhưng đây lại là thành chủ thành Tây Tác.

Hắn cau mày nhìn Phụng Tĩnh Vũ thoi thóp một chút, lạnh nhạt nói với Phụng Trường Duyệt: “Cô bị hủy tư cách thi đấu.”

Phụng Tĩnh Vũ nằm trong lòng ngực Quý Minh Thành, tay thu về hơi co lại, nước mắt trên mặt chưa khô, có chút hoảng hốt, giống như không nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

“Thành chủ... Thành chủ đại nhân, là ta sai... Tam tỷ rất vất vả mà... Xin ngài đừng...”

“Tĩnh nhi, nàng đừng nói chuyện. Phụng Trường Duyệt không chừa thủ đoạn nào để giành thắng lợi, còn muốn đuổi tận giết tuyệt nàng tới cùng, nàng hà tất nói đỡ cho nàng ta? Ánh mắt thành chủ đại nhân rất sáng suốt, sẽ xử phạt công bằng.”

Quý Minh Thành cúi đầu nhẹ giọng động viên bên tai Phụng Tĩnh Vũ, dáng vẻ một khắc trước trước mặt Phụng Trường Duyệt đối xử như hai người khác nhau.

Phụng Thiên trợn mắt nhìn, tâm tư khó dò.

Người xem càng không ngừng sôi trào chửi bới.

Một mình Phụng Trường Duyệt đứng ở nơi đó, tất cả mọi người đều chỉ trích nàng, chửi bới nàng, sắc mặt nàng không thay đổi, dường như rất cô độc.

Phụng Tĩnh Vũ ngược mắt không chút biến sắc, ánh mắt thâm trầm, đuôi lông mày khẽ nhíu.

Nhìn xem, cô tâm tâm niệm niệm vị hôn phu, nhưng hắn lại cực kỳ đau lòng vì ta đây.

Thân gia gia của cô, cũng lại vô cùng hoài nghi cô.

Tất cả mọi người đều nhắm vào cô, cô đánh thắng được một nhưng đánh thắng được ngàn người sao? Nhiều người như vậy, dễ dàng liền có thể khiến cô mãi mãi không có ngày vươn mình.

Hôm nay cô thắng thì thế nào?

Mọi thứ cô đều thua rồi. A...

Phụng Trường Duyệt trầm mặt, giống như không thể phản bác.

Đột nhiên, lòng bàn tay nàng hơi nóng lên, nàng cúi đầu nhìn lại, nhưng chính là Hiền Viên Dạ đứng bên cạnh nàng, biểu hiện lạnh lẽo, giống như bao trùm rét lạnh.

“Phí lời cùng nàng ta làm gì? Đem tay nàng cắt ra, không phải chuyện gì cũng đều sáng tỏ sao?”

Sắc mặt Phụng Tĩnh Vũ trắng nhợt.

Phượng Trường Duyệt cười khê lên, nhìn Hiên Viên Dạ có vẻ tức giận cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt.

“Không phải tỷ sợ bản tay mình sao? Nếu đệ đợi không kịp, thì tỷ đành tự mình nhắc lại chuyện cũ vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thoải Mái Như Vậy À

“Muội nghe không hiểu... Tam tỷ đang... Đang nói cái gì... Tam tỷ... Tỷ đang hoài nghi... Hoài nghi muội sao?”

Trong lòng Phượng Tĩnh Vũ hoảng hốt, trên mặt trắng bệch.

“Đang nói gì thế. Ta không cho phép cô nói xấu Tĩnh nhi.”

Phượng Tĩnh Vũ vừa dứt lời, Quý Minh Thành liền ôm lấy nàng run lẩy bẩy, tròn mắt nhìn Phượng Trường Duyệt.

“Cô hãm hại nàng còn chưa đủ sao? Trước mặt nhiều người như vậy dĩ nhiên lại nói xấu nàng.”

Phượng Trường Duyệt nhìn thẳng cũng không liếc mắt nhìn hấn một cái, xoay người nhìn về phía thành chủ, trên mặt trầm tĩnh, nhưng tay lại chỉ về phía Phượng Tĩnh Vũ.

“Các ngươi không phải muốn được gọi là công bằng sao? Tốt thôi, tự ta sẽ cho các ngươi thấy trong này có vấn đề gì.”

Bóng người nàng nhanh chóng lóe lên, mấy người đều không kịp phản ứng nữa, lúc thấy rõ, Phượng Trường Duyệt đã đứng trước người Phượng Tĩnh Vũ cùng Quý Minh Thành, kim quang trong tay lóe lên, đâm về phía Phượng Tĩnh Vũ.

Quý Minh Thành cảm nhận được động tác của Phượng Trường Duyệt, muốn mang theo Phượng Tĩnh Vũ né tránh, nhưng mà nháy mắt thân thể đột nhiên lại cứng ngắc.

Trong nháy mắt, Phượng Trường Duyệt đã hoàn toàn vung lên chủy chủ, cắt lòng bàn tay phải Phượng Tĩnh Vũ ra.

“To gan. Cô dám...”

Giọng nói Phượng Thiên đột nhiên biến mất, mặt đầy mờ mịt ngạc nhiên nhìn Phượng Tĩnh Vũ, không, là lòng bàn tay của nàng.

Lòng bàn tay tinh tế trắng nõn của nàng, bị một vết đao vắt ngang, mà chảy ra bên trong, lại là máu đen quỷ dị.

Thành chủ đột nhiên như bị người nào đó cho một quyền, sững sờ nhìn vết máu màu đen kia.

Tâm Phượng Tĩnh Vũ đột nhiên căng thẳng, nàng dựa vào lồng ngực của Quý Minh Thành, sắc mặt nghi hoặc mà vô tội”... Làm sao thế?”

“Thực cốt” vô sắc vô vị, hướng chi nàng đã giấu đi hoàn toàn, vốn sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì, tại sao bọn họ nhìn nàng như vậy?

“Minh Thành... Tay ta đau quá... Minh Thành? Chàng làm sao vậy?”

Nàng quay đầu nhìn về phía Quý Minh Thành, muốn hỏi ý kiến, lại phát hiện con ngươi Quý Minh Thành bỗng co rụt lại, sắc mặt hơi thay đổi.

Nàng bắt đầu lo lắng, khóe miệng giựt giựt, hỏi: “Mọi người...”

Chợt Quý Minh Thành đứng lên, lùi mấy bước về phía sau, nhìn vào ánh mắt nàng giống như nhìn một người xa lạ, thậm chí còn căm ghét.

Trong lòng nàng bỗng hoảng hốt, bất lực nhìn bốn phía.

“Tĩnh nhi, nói với ta, ngày hôm nay nàng, không có gạt ta.”

Bỗng nhiên Quý Minh Thành lên tiếng, lúc này trên mặt không còn nụ cười ôn nhu nhìn nàng như trước đây nữa, ngữ điệu nguội lạnh, tựa như một tảng đá nện xuống ở trong lòng nàng.

Nàng lắc đầu, nước mắt đầy mặt.

“Ta không biết chàng đang nói cái gì... Minh Thành, chàng đang hoài nghi ta sao? Chàng làm sao có thể...”

“Nói thật đi.”

Bỗng nhiên vẻ mặt Quý Minh Thành trở nên tàn nhẫn, kéo theo sự âm trầm nàng chưa từng thấy.

Nàng đang muốn mở miệng, lại bị thành chủ ngắt lời.

“Phượng Tinh Vũ. Độc tính “Thực cốt” rất cao, cô lại dám mang đến võ đài?”

Cái gì?

Sắc thân Phượng Tinh Vũ trong nháy mắt hết sức suy sụp, cả người run rẩy. Làm sao có thể bị phát hiện? Rốt cuộc nàng nhắm lẫn chỗ nào?

Nàng cúi đầu theo bản năng nhìn bàn tay của mình, đột nhiên nhận ra có gì không đúng, lập tức ngẩng đầu lên, thế nhưng mà đã chậm.

Một tia mong đợi cuối cùng trong mắt Quý Minh Thành biến mất, nàng lại nhìn thì, nàng đã không thể hiểu ánh mắt của hắn nữa.

“Tuy rằng “Thực cốt” vô sắc vô vị, thế nhưng bởi vì độc tính quá mạnh, thời gian thả ở trong tay dài, cho dù cách lớp vải, cũng sẽ khiến máu trong lòng bàn tay biến thành màu đen, ở giữa còn hiện ra một màu lam.”

Giọng nói Phượng Trường Duyệt lạnh lẽo vang lên, thân thể Phượng Tinh Vũ bỗng nhiên mềm nhũn.

“Người giả vờ đầu hàng, cho rằng ta sẽ lơ là cảnh giác, lúc nằm dưới đất thừa dịp đem “Thực cốt” ném về phía của ta. Nếu ta đứng lúc vận linh lực, như vậy không chỉ có lực phủ ngũ tạng đau nhức, linh lực còn có thể mất hết, lần nữa biến thành phế vật.”

“Người cho rằng không có ai nhìn thấy, cho dù ta thấy, “Thực cốt” tuyệt đối cũng không để lại chứng cứ, mọi người chỉ có thể nói lòng dạ ta độc ác, đuổi tận giết tuyệt người đến cùng.”

“Như vậy, người có thể chiến thắng cực kỳ hoàn mỹ. Khiến ta bị mắng nhiếc vô số. Một mũi tên trúng mấy con chim.”

Mỗi một câu nói của nàng, tâm Phượng Tinh Vũ lại trầm xuống một phần, trong lòng từ từ trở nên hoảng sợ.

Mãi đến tận lúc này nàng chỉ biết được này độc tính rất mạnh, nhưng lại không biết còn có bí ẩn như vậy.

Nàng không nghĩ tới Phượng Trường Duyệt sẽ cảnh giác như vậy, không nghĩ tới nàng cũng cò biết được thứ này để đánh bại nàng, không nghĩ tới, ngàn lần tính toán, càng là kết quả như vậy.

“Thủ đoạn vụng về như vậy, hình như người còn rất vui sướng sử dụng nhỉ?”

Phượng Trường Duyệt nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt tĩnh lặng, so với Phượng Tinh Vũ bối rối càng khinh bỉ hơn.

Nước mắt nàng tuôn rơi, lãch đầu, trộn lẫn với máu, nhìn cực kỳ thê thảm.

“Ta không có... Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra... Thành chủ. Gia chủ. Xin các người minh xét, ta không hề biết gì cả... Minh Thành, chúng ta nhiều năm quen biết như vậy, chàng còn không hiểu rõ ta sao? Ngay cả chàng cũng không tin ta sao?”

Vừa nói vừa khóc, thân thể nàng khó khăn giật giật, muốn cầu xin Quý Minh Thành.

Quý Minh Thành hơi nhướng mày, người hơi cúi xuống, đưa tay về phía Phượng Tinh Vũ.

Ánh mắt Phượng Tinh Vũ sáng lên, hắn vẫn còn thích nàng. Hắn vẫn không nỡ bỏ nàng.

Tay Quý Minh Thành đặt lên tay nàng, sau đó từ từ mà kiên quyết, đưa nàng rời đi.

“Đừng làm bản y phục của ta.”

Con mắt Phượng Tinh Vũ đột nhiên tròn to, khiến sắc mặt nàng lập tức thất vọng bại trận, tay lập tức chán nản hạ xuống.

Nàng ngắt đi.

Trên võ đài một mảnh lúng túng yên tĩnh. Trên khán đài càng yên tĩnh. Mọi người nghe nàng rõ ràng, nhìn nàng rõ ràng, vào lúc này, đến cùng nếu lại không biết xảy ra chuyện gì thì đúng thật là ngốc.

“Không nghĩ tới Phượng Tứ... Phượng Tinh Vũ hiển nhiên là người như vậy.”

“Chà chà, thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Nhìn xinh đẹp như vậy, thiên phú cũng khá, làm sao làm chuyện xấu xa như thế.”

“Lúc trước ta liền cảm thấy nàng không đúng, quả nhiên làm ra sự tình ê tiện như vậy. Đúng là mắt mặt Phượng gia.”

...

Người người tranh nhau nghị luận, thảo phạt, giống như cũng muốn chứng minh rằng mình đã sớm biết Phụng Trọng Vũ sẽ làm chuyện gì giống như vậy, tựa hồ có ý hô lên trước mặt người khác.

Mà bọn họ cũng quyết định không đề cập tới Phụng Trọng Duyệt, không muốn thừa nhận lúc trước mình sai lầm.

Về mặt bọn họ mãnh liệt phần nộ, dường như muốn dùng nước bọt dìm chết Phụng Trọng Vũ.

Phụng Trọng Vũ nằm ở nơi đó, lặng yên không một tiếng động.

Sắc mặt Phụng Thiên lúc trắng lúc xanh, Phụng gia gây ra chuyện như vậy, không nghi ngờ gì sẽ là vết đen rất lớn, không nói ảnh hưởng đến xếp hạng của Phụng gia, sau này hẳn làm sao ngẩng đầu lên làm người, Phụng gia ra mặt như thế nào nữa?

Nhưng sắc mặt thành chủ không biến đổi gì cả, ánh mắt nhìn Phụng Trọng Duyệt đúng là có chút trấn an, dường như hoàn toàn không nhớ rõ mình mới vừa rồi còn dùng lời lẽ vô tình trách cứ nàng.

“Người đến. Đem Phụng Trọng Vũ khiêng xuống đi. Hôm nay nàng vi phạm mang theo độc dược, muốn hãm hại đối thủ cả đời tàn phế, tâm tư không thể nói là không độc ác. Hủy bỏ thành tích của nàng.”

Một tiếng này của hắn, đã quyết định ngày tháng của Phụng Trọng Vũ ở thành Tây Tác sau này, dường như không có khả năng vươn mình.

Nhưng Phụng Trọng Duyệt không có hứng thú nghe những lời này, khẽ nhúc nhích bước chân, đi tới bên người Hiến Viên Dạ.

Quý Minh Thành không cảm thấy Phụng Trọng Duyệt nhìn về phía một bên, trước kia hắn chưa bao giờ nhìn tới thiếu nữ như vậy, ánh mắt kiên định cổ chấp, tựa như hắc ngọc, đường nét gò má tinh xảo, tuy rằng thân hình đơn bạc, nhưng tự giống như cỏ xanh có mùi vị tươi mới.

Nữ tử trước kia hắn gặp với hiện giờ đều không giống nhau.

Ngày hôm nay có thể nói nàng nổi lên phong ba bốn phía, thế nhưng về mặt trước sau bình tĩnh, không hề bị lay động.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt không hề mất tập trung, đã thấy bên môi nàng bỗng hiện ra một nụ cười như hoa, đôi môi tựa như anh đào hiện ra một độ cong, ánh mắt thâm thúy, lúm đồng tiền nở hoa.

Tâm hắn bỗng nhiên nhảy một cái, giống như rơi vào vực sâu đầy say mê không hay biết, mà hắn không cách nào ngăn cản.

Cảm giác này thật kỳ quái, rất xa lạ, hắn nhìn nàng, đột nhiên tâm trạng cảm thấy hoảng hốt.

Xưa này hắn không hề biết, nàng cười lên như thế...

Thật đẹp.

Thế nhưng rất nhanh hắn phát hiện, nụ cười kia không phải hướng về hắn.

Phụng Trọng Duyệt cúi người xuống, dặt tay nhỏ Hiến Viên Dạ, nhìn dáng vẻ tiểu đại nhân của hắn, liền không nhịn cười được.

“A Dạ, chúng ta xuống thôi.”

Mắt Hiến Viên Dạ nhìn thẳng, nhưng nắm tay nàng thật chặt, dường như thiếu kiên nhẫn: “Lần sau đối với người như vậy thì đừng thủ hạ lưu tình.”

Phụng Trọng Duyệt nheo khuôn mặt nhỏ của hắn, về mặt vui mừng mang theo chút nhẹ nhõm.

Nàng quay lại cười ôn nhu với một tiểu hài tử như thế, nụ cười kia, vốn nên thuộc về hắn.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Quý Minh Thành lại như dấy lên một ngọn lửa.

Nàng vốn là của hắn.

Bỗng nhiên hắn nhìn về phía bóng lưng của nàng, trong mắt có mùi vị toan tính: Hắn biết trước nàng vẫn còn thích hắn. Khoảng thời gian này, có thể là bị hắn nói quá, vì thế mà hành vi có chút kỳ lạ, thậm chí còn viết ra hưu thư.

Thế nhưng cảm tình nhiều năm, nàng làm sao buông tha dễ dàng? Chỉ cần hắn nhận lỗi, nàng vẫn là vị hôn thê của hắn, không phải sao?

Hiến Viên Dạ đang đi, cảm nhận đằng sau lưng có một ánh mắt khiến hắn buồn nôn, bỗng nhiên ngừng bước.

“Sao thế? A Dạ?” Phụng Trọng Duyệt nhìn hắn hoài nghi hỏi.

“Tên tiểu tử kia, khiến ta rất khó chịu.” Hiến Viên Dạ nhìn thẳng nàng.

Phượng Trường Duyệt sững sờ, lập tức cười nhạt.

“Nếu như vậy... Tỷ không thể làm gì khác hơn là khiến hắn càng thêm khó chịu.”

...

Vòng bán kết trận thứ hai vẫn không có bất cứ hồi hộp gì, thiên phú Quý Minh Thành xác thực tài năng xuất chúng, chỉ thời gian một khắc, liền giành được thắng lợi.

Lúc này, rốt cục trận chung kết bắt đầu...

“Trận chung kết tỷ thí gia tộc... Phượng Trường Duyệt đánh với Quý Minh Thành.”

Hai người xa xa đối diện.

Lúc này đã sắp hoàng hôn, ánh sáng nhạt nhẽo chiếu vào trên người, có chút mơ hồ.

Quý Minh Thành nhìn thẳng thiếu nữ đối diện, ngữ điệu nhẹ nhàng trở lại:

“Kỳ thực... Ta không muốn tổn thương cô. Mấy ngày nay ta nghĩ rất nhiều, cảm thấy dù sao cũng là ước định của trường bối, vẫn bối chúng ta vi phạm thì không hay. Trước đây ta... Không đủ coi trọng cô, sau này sẽ không đâu. Chúng ta...”

“Nói xong chưa?” Đột nhiên Phượng Trường Duyệt lên tiếng.

Quý Minh Thành sững sờ.

“Ta hình như cũng cùng ý nghĩ với ngươi. Cảm thấy việc làm lần trước sai rồi. Vì thế ngày hôm nay ta quyết định khiến ngươi cảm thấy thật thoải mái.”

Hai mắt Quý Minh Thành hơi tròn to, nhưng trong lòng có chút kích động.

“Không... Không cần... A.”

Một tiếng kêu thảm thiết, vang vọng toàn bộ quảng trường.

Phượng Trường Duyệt vỗ vỗ tay, nhìn chân nhỏ Quý Minh Thành bị nàng đá gãy, nhẹ giọng nói:

“Thoải mái... như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Không Cần Cảm Tạ

Đột nhiên Quý Minh Thành tròn to hai mắt, nhìn nàng không thể tin tưởng, bởi vì cực kỳ đau đớn, mồ hôi lạnh tràn đầy trên trán.

Vào lúc này đối diện với thiếu nữ sắc mặt bình tĩnh có vẻ lãnh khốc như vậy.

Bỗng nhiên nhận ra chính mình đã sai rồi.

Người Quý gia phía dưới nhìn thấy tình cảnh này, càng hoảng sợ hơn, chỉ là có nhiều người trước mặt ngăn trở, rốt cục vẫn phải nhịn xuống.

Quý Minh Thành từ từ đứng lên, nhìn ánh mắt nàng cũng trở nên lạnh lẽo.

“Nếu rượu mời không uống mà chỉ muốn uống rượu phạt thì...”

Hắn vận chuyển linh lực, linh lực hùng hậu cả người lập tức tỏa ra uy thế, nghiêng ép về phía Phượng Trường Duyệt.

Nhưng Phượng Trường Duyệt cứ bất động, trước mặt nàng, dường như hình thành một tấm bình phong trong suốt, dễ dàng chặn lại uy thế của Quý Minh Thành.

Đôi mắt Quý Minh Thành trở nên thâm thúy, rồi lập tức nắm chặt bội kiếm bên hông.

Đem linh lực rót vào trong đó, hiển nhiên bội kiếm khẽ run lên, một luồng huyết tinh chi khí từ từ tràn lan ra tại chỗ, thậm chí mơ hồ hít một hơi lại có thể cảm nhận được khí tức vị ngọt của máu thịt.

Sắc mặt mọi người trên sân ào ào biến đổi.

“Thị Huyết kiếm. Chí bảo Quý gia.”

“Hắn vừa thấy mặt lại liền ra đòn sát thủ. Thật sự Phụng Trọng Duyệt lợi hại như vậy sao?”

“Nói không chừng... Lúc trước ai bị người như vậy đá gãy chân cũng đều phải tức giận chứ sao? Ha ha, xem ra lần này, Phụng Trọng Duyệt thật sự đã chọc giận đại thiếu gia Quý gia rồi. Có thể nàng chịu đựng được đây.”

...

Quý Khuê mắt thấy Quý Minh Thành vừa ra tay chính là một chiêu tàn nhẫn nhất, trong lòng có chút khó chịu. Dù sao dưới cái nhìn của hắn, thiên phú Quý Minh Thành kinh người, vốn đối chiến với Phụng Trọng Duyệt không cần động tĩnh lớn như vậy. Thế nhưng nghĩ đến Phụng Trọng Duyệt đá gãy chân Quý Minh Thành, lửa giận trong lòng hắn bốc lên, muốn như vậy cũng được, một chiêu toàn thắng, tốt nhất là chết luôn.

Sắc mặt hắn âm trầm, hắn là đối thủ của Phụng gia, nhưng trên mặt cũng không có vẻ vui thích hưng phấn.

Phụng Tĩnh Vũ được xem trọng nhất ở trên trận đấu lớn dùng thủ đoạn dè dặt, bị hủy bỏ tư cách, đã mất mặt hoàn toàn. Mà nàng bị vạch trần, trong lòng bọn họ vẫn lại đều căm ghét Phụng Trọng Duyệt, đương nhiên trong lòng càng khó chịu.

Dù sao rõ ràng Phụng Trọng Duyệt đã không còn là nàng trước đây, như vậy bất luận ra sao, bọn họ ngày sau đều phải thay đổi thái độ đối với nàng.

Nhiều người càng lo lắng hơn là... Trước đây hầu như tất cả mọi người Phụng gia đều từng bắt nạt Phụng Trọng Duyệt, sau đó nàng trở nên mạnh mẽ, nói không chừng sẽ trả thù bọn họ đấy.

Nhìn Quý Minh Thành trên sân vừa ra tay chính là một chiêu lợi hại như vậy, nhiều người thật sự thờ phào nhẹ nhõm: Nếu như Phụng Trọng Duyệt bị trọng thương, ít nhất như vậy thời gian ngắn sẽ không tìm bọn họ để gây sự.

Trong ánh mắt mờ mịt không rõ của mọi người, rốt cục Quý Minh Thành động thủ.

Thân hình hắn giống như quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện trước người Phụng Trọng Duyệt, bóng người chưa hiện ra, thanh kiếm đã động trước.

Một đạo quang kiếm sắc bén sáng lấp lóe, mạnh mẽ chém xuống đỉnh đầu Phụng Trọng Duyệt.

Mùi máu tanh của kiếm, hiển nhiên là do linh lực dồi dào của Quý Minh Thành rót vào, chấn động bốn phương tám hướng, thậm chí hàng người xem phía trước còn cảm nhận được dao kiếm cực kỳ sắc bén thổi qua trước mặt mình, đau đớn, lạnh lẽo.

Mấy người khách quý ngồi ở trên đài thấy vậy đều thỏa mãn gật đầu.

“Không hổ là thiên tài trăm năm hiếm có của thành Tây Tác, vừa ra tay chính là động tĩnh như vậy, tương lai càng khó nói.”

Nói chuyện chính là chủ tịch ngân hàng Áo Thác phòng đấu giá Tinh Huy thành Tây Tác, xem ra hết sức diễm phúc, trên thực tế thực lực khá cao, bằng không cũng không thể chờ nhận chức vị này.

Phòng đấu giá Tinh Huy giàu nứt đổ đổ vách, thực lực càng thêm mạnh mẽ.

“Ha ha. Ngược lại ta không thấy như thế.”, Âm thanh chấn động như tiếng sấm vang lên, chính là đoàn trưởng Liệt Phong Lôi của đoàn lính đánh thuê Liệt Hỏa, “Tuy rằng tiểu tử Quý gia kia lợi hại, nhưng ta thấy nữ oa kia rất bình tĩnh đấy. Tính cách này ta rất thích.”

“Ha ha, từ trước đến giờ ánh mắt Liệt đoàn trưởng độc đáo, cũng khó nói, nói không chừng nàng thật có thể có biện pháp.”

Từ trước đến giờ Áo Thác đều là người hòa khí, luôn duy trì quan hệ tốt đẹp cùng tất cả mọi người, lúc này thấy Liệt Phong Lôi tán thưởng Phụng Trọng Duyệt, liền biết thời cơ chen vào một câu.

Mấy trưởng lão gia tộc khác đều không nói gì hết.

Áo Thác vừa dứt lời, ánh mắt đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trên đài.

Một kiếm máu tanh ác liệt chém xuống, nhưng mà Phụng Trọng Duyệt cũng không lùi lại, càng không có bị thương. Đột nhiên nàng ngẩng đầu, nắm tay thành quyền, chân phải mạnh mẽ giẫm xuống đất một cái, thân thể bắn ra tựa như đạn pháo. Thẳng tắp tiến lên mà đón lấy một đầu kiếm kia.

Trên võ đài. chỗ mà nàng vừa nãy đứng thẳng, thân hình lồm xồm xuống một dấu chân, vết nứt phân tán bốn phía.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Nắm đấm Phụng Trường Duyệt mạnh mẽ vung ra hướng lên trên, do tốc độ cực nhanh, đến mức nắm đấm thậm chí hình thành một chữ khải, khí lực hung mãnh, chỉ thoáng một cái va chạm cùng kiếm.

Lúc này Phụng Trường Duyệt thầm cảm ơn nguyên chủ, cho dù không có thiên phú tu luyện, nhưng chưa từng buông xuôi. Thời gian mười mấy năm quá khứ, mỗi ngày đều luyện tập. Trong đó, luyện được nhiều nhất chính là quyền pháp này.

Bởi vì đây là quyền pháp bình thường nhất của Phụng gia, nàng không đủ tư cách học tập võ kỹ đẳng cấp cao, chỉ có thể từng chút luyện tập quyền pháp đầu đầu cũng có thể thấy thôi.

Đến lúc này, nàng chọn lựa, chính là phương pháp đơn giản, thô bạo nhất.

Ầm

Linh lực va chạm. Năng lượng khổng lồ dao động, tản đi hướng về bốn phía.

Bỗng nhiên trên võ đài từng đạo từng đạo nứt ra vết nứt.

Nắm đấm nhỏ gầy, trường kiếm sắc bén, linh lực bên trong quấn lấy nhau, giằng co.

Rõ ràng Quý Minh Thành không nghĩ tới Phụng Trường Duyệt có thể chống đỡ một chiêu này của hắn, phải biết hắn đã là linh vương một sao.

Đột nhiên thần sắc hắn âm trầm, sau đó cả kinh, cảm giác được một luồng sức mạnh to lớn kéo tới hướng về phía hắn.

Ngũ tạng Phụng Trường Duyệt dường như nhét chung một chỗ, toàn thân đều thương tâm, đau đớn, tựa hồ một khắc sau liền muốn ngã xuống, thế nhưng nàng không có.

Lần nữa rút lấy linh lực trong cơ thể, rót vào trên nắm tay, sắc mặt Phụng Trường Duyệt khẽ suy sụp trở thành trắng nhợt, ánh mắt sâu thẳm như biển cả, bỗng nhiên biến hóa.

Thân thể Quý Minh Thành khẽ dao động, khoe miệng bỗng tràn ra máu tươi.

Bỗng nhiên trường kiếm bay ngược về phía sau, rơi xuống cách đó không xa.

Toàn trường yên tĩnh. Mọi người Quý gia thoáng cái đứng dậy, nhìn trên đài khiếp sợ.

Làm sao Quý Minh Thành có thể thua?

Quý Khuê nghiêm mặt quát một tiếng: “Tất cả ngồi xuống.” Minh Thành vẫn chưa thua, hắn vẫn còn có...

Quý Minh Thành dừng lại, nhìn chăm chăm Phụng Trường Duyệt, từ từ lau đi vết máu ở khoe miệng: “Xem ra cô một lòng muốn tìm cái chết rồi. Cũng được, sẽ cho cô chết thoải mái. Dù sao có thể khiến nó đi ra cũng là vinh hạnh của cô.”

Nói xong, bỗng nhiên Quý Minh Thành thu hồi linh lực, đột nhiên dưới chân hiện lên một quang trận to lớn hình tròn.

“Ra đi. Hòa sư thú.”

Quang trận hình tròn lập lòe, trong ánh mắt mọi người khiếp sợ không nói nên lời, một hình dáng ma thú ánh sáng đột nhiên xuất hiện.

“Ma thú. Là ma thú.”

“Trời ạ. Quý Minh Thành thế nhưng đã khế ước ma thú. Lần này Phụng Trường Duyệt chết chắc rồi.”

“Đó là... Hòa sư thú sao? Là ma thú cấp sáu. Toàn bộ thành Tây Tác cũng chưa từng xuất hiện đấy.”

Ánh sáng không lồ hiện lên, tiếp theo, một bóng thú hiện ra trước người Quý Minh Thành.

“Rống.”

Hình dáng sư tử, ma thú cả người hòa hồng vừa xuất hiện, đột nhiên liền ngẩng đầu gào thét, khí thế chấn động.

Tính cách ma thú tàn bạo, cho dù khế ước, cũng vẫn giữ lại bản tính hung tàn khát máu.

Mà ma thú Quý Minh Thành khế ước tất nhiên là hòa sư thú cấp sáu.

Sắc mặt Phụng Trường Duyệt thoáng cái hết sức suy sụp, không nhịn được tiến lên một bước: “Tiểu thư.”

Hiên Viên Dạ nhíu mày lại, không biết ma thú cấp bậc loại này sao lại khiến nhiều người khiếp sợ như vậy. Xem ra Quý Minh Thành cùng mọi người Quý gia dường như rất kiêu ngạo?

Xác thực bọn họ rất kiêu ngạo. Cũng không ai biết được, bọn họ vì ma thú này mà bỏ đi hết bao nhiêu tâm tư, đây là chiêu mạnh nhất của Quý Minh Thành.

Phượng Trường Duyệt phải đầu hàng không còn nghi ngờ.

Dưới chân Quý Minh Thành ánh sáng dần dần biến mất, hỏa sư thú kia thì nhe răng trợn mắt, mặt đầy hung ác, nhào tới chỗ Phượng Trường Duyệt.

Mọi người kinh ngạc thốt lên.

Tốc độ hỏa sư thú cực nhanh, dường như tạo thành một hồng ảnh, phun ra một ngọn lửa cháy bùng bùng, trong nháy mắt nuốt chửng Phượng Trường Duyệt.

“A.”

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hưng phấn cùng sợ hãi, trong nháy mắt nhìn Phượng Trường Duyệt bị nuốt chửng, cả người đều e ngại, chậm chạp không nói được.

“Đừng đi tới cản trở nàng làm việc.”

Giọng nói lạnh nhạt mà non nớt vang lên, Phượng Trường quay đầu nhìn lại, không biết tại sao, bỗng nhiên hấn trán định hơn nhiều.

Đúng vào lúc này, liên tiếp vang lên tiếng kinh hô.

Phượng Trường thoáng quay đầu nhìn về phía võ đài, nhưng lại khiếp sợ không nói nên lời.

Trên võ đài khắp nơi tàn tạ, một bóng dáng ma thú hỏa hồng đứng ở giữa, dường như cứng ngắc.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện, ở trước người nó, có một đồ vật nho nhỏ.

Đó là cái gì vậy?

Một vật nho nhỏ, là một con ma thú... lông xù?

Mặt nó đầy xem thường nhìn hỏa sư thú run lấy lấy, mũi hơi chuyển động khinh miệt, nhẹ nhàng nâng lên móng vuốt nhỏ, sau đó đột nhiên vung lên...

Hỏa sư thú to lớn liền bay ra ngoài. Rớt xuống phía xa, không thể động đậy.

Cùng lúc đó, Phượng Trường Duyệt đứng trước người Quý Minh Thành, tay hơi động kéo cánh tay của hắn, sau đó xoay người tàn nhẫn ném một cái, đập ra một cái lỗ thủng to trên mặt đất. Tiếng xương gãy răng rắc vài tiếng.

“Thoải mái không?”

Nàng thêm một cước, đá bay hắn. Lại buồn rầu một tiếng.

“Như thế này sao?”

Nàng lắc người một cái, giữa không trung mạnh mẽ hạ xuống, đập lồng ngực của hắn, máu tươi phun ra ngùn ngụt.

“Hay là như vậy?”

Nàng cúi người, khuỷu tay đập ầm ầm trên người hắn. Quý Minh Thành bị đánh đến mê man, miệng phun ra máu.

Phượng Trường Duyệt đứng lên, ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng, giọng điệu nhàn nhạt.

“Không cần cảm tạ.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lấn Xướng Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Y Nhỏ Hiếp Già

Một loạt động tác của Phụng Trường Duyệt nhanh như chớp giật, chờ lúc mọi người phản ứng lại, cũng chính là lúc nhìn thấy Quý Minh Thành ở trên lôi đài, dáng dấp hấp hối chật vật miệng phun máu tươi, Phụng Trường Duyệt đứng ở bên cạnh hắn, một chân đạp trên lồng ngực của hắn, dường như lúc nào cũng có thể giẫm chết Quý Minh Thành.

Tất cả mọi người hít vào ngum khí lạnh.

Phụng Trường Duyệt vừa dừng lại, bóng trắng trước mắt lóe lên, nàng đưa tay ra theo bản năng, thỉnh linh lòng bàn tay xuất hiện một con...

“Ngươi là Thương sao?”

Phụng Trường Duyệt nhìn con vật nhỏ trước mắt, nhú mày.

Đây là một Ma Thú lớn bằng bàn tay, cả người trắng như tuyết, thân thể đầy thịt tròn vo, đuôi bù xù lớn gần nửa người, đầu tròn trịa, tứ chi béo ngấn, nhưng có một đôi mắt đen tròn vo thêm mấy phần linh động, nhìn thấy nhiều hơn mấy phần linh khí.

Mắt con vật nhỏ tròn xoe, chậm rãi lộ ra sự thích thú cùng thân thiết, đột nhiên gật gật đầu.

“Biểu hiện vừa nãy không tệ.”

Ánh mắt vật nhỏ lộ ra vẻ vui mừng, nịnh bợ liếm liếm lòng bàn tay Phụng Trường Duyệt.

“Lần sau nhớ dùng sức một chút. Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.”

Ánh mắt con vật nhỏ có chút hồ đồ, sau đó thần sắc liền chuyển hóa thành kiên định, cầm móng vuốt nhỏ, nhe răng về phía Hòa sư thú xa xa.

Hòa sư thú ngất đi dường như hoảng sợ cảm nhận được, người run run, sức càng nhỏ hơn, tranh thủ không chọc giận tiểu tổ tông này.

Con vật nhỏ đắc ý lắc đuôi với Phụng Trường Duyệt, rõ ràng như đang nói xem ta nghe lời trở nên thật lợi hại hơn đấy nhé.

Đột nhiên Phụng Trường Duyệt không biết nói gì.

Lúc con vật nhỏ cùng nàng khế ước, rõ ràng mang theo khí tức viễn cổ mạnh mẽ, giọng nói cũng rất mạnh mẽ trầm thấp, tuy rằng xuất hiện chỉ trong nháy mắt, thế nhưng nàng rõ ràng nhớ tới, vốn không phải đáng chấp linh động khéo léo này.

Hơn nữa, nhìn tính tình cũng khác xa.

Một con vô cùng tôn quý, một con lưu manh vô lại.

Nàng nâng trán, cẩn thận nhớ lại ký ức trong đầu, làm cách nào cũng không nghĩ ra ma thú nào có bộ dáng như vậy.

Cho dù là lúc mới sinh cũng không ra như vậy.

Nhìn thấy rất giống Kim Linh hồ cấp ba, nhưng mà lỗi tại Kim Linh hồ là hình tam giác, nhưng con vật nhỏ này lại là hình tròn, hơn nữa khuôn mặt cũng hơi tròn, có năng lực mà Kim Linh hồ nhỏ nhỏ không thể có.

Nhưng nhìn thấy một móng vuốt đập bay Hòa sư thú vừa nãy, bất kể sức mạnh hay khí thế hoặc linh trí đều cao hơn Hòa sư thú cấp sáu.

Hơn nữa...

Dựa theo ghi chép, đẳng cấp Ma Thú càng cao thì linh trí cũng càng cao. Mà Thần Thú trong truyền thuyết, miệng còn có thể nói tiếng người. Còn Siêu Thần Thú cấp bậc càng cao hơn... Còn có thể biến thành người, linh trí thông suốt.

Có điều, những điều này chỉ là truyền thuyết thôi. Ở toàn bộ Đế quốc La Á, trăm năm qua chưa từng xuất hiện Ma Thú cấp tám trở lên. Mà toàn bộ đại lục, Thần Thú chỉ xuất hiện một lần vào 300 năm trước, khiến đông đảo cường giả tranh giết cướp đoạt, suýt chút nữa gây nên thảm kịch.

Một con trước mắt này, tuyệt đối là trạng thái mới sinh ra, cũng đã có thể nghe hiểu ngôn ngữ, còn có thể biểu đạt tâm tình của chính mình...

Con mắt Phụng Trường Duyệt hơi thâm trầm, nhìn con vật nhỏ kích động không thôi, đập một cái vào trên đầu nó.

“Thương chắc vốn là tên của ngươi, có điều ta muốn lấy một tên khác cho ngươi.”

Miệng con vật nhỏ toe toét: Tốt quá, quá tốt rồi. Chủ nhân đặt cho nó cái tên.

“Vậy gọi... Tiểu Bạch nhé.”

Trong nháy mắt con vật nhỏ cứng đờ, mắt tròn trũng, dường như chính mình còn không tin được chuyện vừa nghe, lông đuôi dựng thẳng lên trên.

Cái gì?

Tên đơn giản như thế? Vốn không phù hợp với thân phận của nó nha.

Vốn còn muốn giãy dựa một hồi, nhìn trong mắt đầy ý cười nhàn nhạt của Phụng Trường Duyệt, bên môi hiện lên một độ cong khó thấy, bỗng nó nhìn đến ngây ngốc.

Đẹp... Đẹp quá...

Dường như nước dãi đều sắp rớt xuống...

Bỗng nhiên, lưng nó cảm thấy mát lạnh, một ánh mắt, cực kỳ mạnh mẽ đảo qua trên người nó, khiến nó không nhận được dùng đuôi che lấy khuôn mặt nhỏ, dùng hai trảo che mắt.

Quả nhiên, ánh mắt kia đã thu lại.

Nó hít sâu một hơi, cẩn thận lấy móng vuốt ra, lộ ra con mắt đen bóng, nhìn về nơi nào đó.

Đối diện với ánh mắt lạnh nhạt đen thẳm thẳm của Hiên Viên Dạ.

Cả người nó run lên: Người này không trêu chọc nổi. Như một làn khói lập tức nhảy lên vai trái Phụng Trường Duyệt, dường như đánh lầy.

Phụng Trường Duyệt không hề chú ý tới, bởi vì cuộc tranh tài này của nàng còn chưa kết thúc.

Quý Minh Thành dưới chân nàng dường như đã ngắt đi, chỉ là có linh lực chống đỡ, cùng với tâm tình tràn ngập phần nộ cùng căm ghét và chút hối hận đối với Phụng Trường Duyệt mới khiến hắn vẫn duy trì tỉnh táo.

Phụng Trường Duyệt hội tụ trường linh lực, đẩy về phía Quý Minh Thành.

Chợt Quý Khuê đứng lên, khuôn mặt vặn vẹo, tràn đầy lửa giận: “Muốn chết sao. Lại muốn giết Minh Thành của ta.”

Nói xong, liền muốn tự mình lên đài ngăn cản Phụng Trường Duyệt.

Lông mày Phụng Trường Duyệt giương lên, ánh mắt lạnh lẽo, vung ra linh lực, dưới chân lại xoay một cái cùng nghiền một cái, rõ ràng lồng ngực vang lên tiếng gãy xương. Quý Minh Thành thổ huyết lần nữa, rên rỉ thống khổ một tiếng.

Thân hình Quý Khuê cứng đờ, vô cùng lo lắng hô: “Dừng tay.”

Phụng Trường Duyệt nhàn nhạt hỏi: “Còn muốn tới đây sao? Khả năng chân ta nhanh hơn ngươi đấy. Nên cân nhắc vì mạng của con trai ngươi, tốt nhất ngươi không nên cử động.”

Quý Khuê tức giận sùi bọt mép, nhưng không còn cách nào, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng thật sự không dám cử động.

Ngày hôm nay xem ra hắn đã thấy rõ ràng, Phụng Trường Duyệt này vốn là tà ma ác quỷ. Phế vật gì chứ. Nhu nhược gì chứ. Người Phụng gia lẽ nào đều mù sao? Nếu như người người có thể bị lừa gạt nàng là phế vật, vậy thành Tây Tác này liền không còn thiên tài nữa.

Hơn nữa Phụng Trường Duyệt hiện tại, sự việc gì đều có thể làm được đấy.

Phụng Trường Duyệt đảo mắt qua trọng tài một bên đã sớm choáng váng, trọng tài đối diện với đôi mắt đen như ngọc thạch kia, liền không nhận được rằng mình một cái, âm thanh run rẩy nói rằng: “Phụng... Phụng Trường Duyệt... Thắng...”

“Từ đây.”

Một giọng nói vang lên ngăn cản trọng tài.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ nhìn lại, muốn biết ai dám to gan như vậy, trong trường hợp như vậy lại chen vào, nhưng kinh ngạc phát hiện, chính là một nam nhân trung niên xa lạ ngồi ở Quý gia, hắn lên tiếng ngăn cản trọng tài, hơn nữa lúc này tất cả mọi người đều nhìn về hắn, nhưng hắn không có một chút ý tứ nào đứng dậy, ngồi thẳng, khẽ nâng cằm, ánh mắt hờ hững, dường như tất cả mọi người hiện nhiên đều phải nghe theo lời hắn nói.

“Mạc lão. Ngai nhất định phải cứu Minh Thành. Hắn sẽ bị tiện nhân kia hại chết mất.”

Rốt cục nhìn thấy Mạc Lăng chịu mở miệng, trong lòng Quý Khuê thở phào nhẹ nhõm, vội vàng mở miệng.

Chỉ cần hôm nay Mạc Lăng mở miệng, dưới cái nhìn của hắn, như vậy tính mạng Quý Minh Thành sẽ nhất định được.

Mà Phụng Trường Duyệt... Nàng tôn trọng Minh Thành, làm sao Mạc Lăng có thể dễ dàng buông tha nàng?

Về mặt Mạc Lăng nhàn nhạt, dưới cái nhìn của hắn, tuy rằng Quý Minh Thành vẫn chưa tiến vào học viện, nhưng là do tự hắn chiều nấp, đánh hắn như thế, chẳng phải là đánh vào mặt hắn sao?

“Ngày đó lão phu vốn là thương hại cô, vì thế cô làm đảo lộn Quý gia, ta cũng không vì cô như vậy, hảo tâm tha mạng cho cô. Thế nhưng, cô cũng không nên được voi đòi tiên. Minh Thành, là học trò của ta. Nếu hiện tại cô quỳ xuống xin lỗi, cũng giao ra ma thú phía xa kia, lão phu liền tha cho cô một cái mạng.”

Hắn nói chuyện đương nhiên, cứ như ban ân trời rộng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy nam nhân này điên rồi.

Dù sao nơi này cũng là tỷ thí gia tộc, thành chủ đại nhân cùng với các trưởng lão gia tộc, còn nhiều người có thân phận đều nhìn, hắn lại không coi ai ra gì như vậy? Coi như Phượng Trường Duyệt biết khó mà lui, e là các thế lực khắp nơi thành Tây Tác cũng sẽ không để hắn làm càn như vậy.

Tinh khí Liệt Phong Lôi nóng nảy, vô cùng hứng thú với Phượng Trường Duyệt, lúc này thấy có người hung hăng như vậy, không khỏi nộ khí.

“Khẩu khí cũng không nhỏ. Người ta thắng chính là thắng, một đại nam nhân, thất bại như thế, thật sự là mất mặt. Còn bắt người ta quỳ xuống nhận sai, đúng là tức cười.”

Áo Thác vẫn dửng dề cười híp mắt như cũ, không nói một lời, hiển nhiên không biết đối phương bên trong đắc tội lúc nào.

Thành chủ thành Tây Tác liếc mắt nhìn, mày nhíu lại.

“Không biết các hạ...”

Mạc Lăng liếc bọn họ một chút, biểu hiện nhàn nhạt.

“Mạc Lăng, lão sư học viện Heine, luyện được sư tam phẩm.”

Rào.

Đột nhiên tất cả mọi người khiếp sợ giống như bị giáng vào đầu một gậy.

“Quý Minh Thành, là học trò ta tự mình chiều sinh, không biết, ta có thể có tư cách nói lời này không?”

Đột nhiên Phượng Thiên ngẩng đầu, khiếp sợ không thôi.

Quý Khuê biểu hiện đắc ý, ánh mắt nham hiểm.

Ánh mắt Áo Thác ngừng lại, ý cười không giảm.

Đột nhiên giọng nói thành chủ biến mất, không biết nên ứng đối cảnh tượng này ra sao.

Lông mày Liệt Phong Lôi mạnh mẽ nhíu lại, liền muốn nhấc chân tiến lên một bước mở miệng, bị Áo Thác không đối sắc mặt ngăn cản.

Không người nào lên tiếng.

Mạc Lăng nhìn một màn không ngoài dự định này, cười lạnh trong lòng, nhìn về phía Phượng Trường Duyệt, chờ nàng sợ hãi quỳ xuống xin lỗi.

“Bất ta xin lỗi, tuyệt đối không thể, quỳ xuống càng vọng tưởng hơn. Học trò không biết xấu hổ như vậy cũng thôi đi, lão sư cũng không biết xấu hổ như vậy vẫn là lần đầu tiên ta thấy đấy. Thực sự cảm ơn người đã giúp ta mở mang kiến thức. Muốn gây khó dễ ta, người có thể đánh toàn lực với ta.”

Khuôn mặt Phượng Trường Duyệt nhàn nhạt.

“Đừng để cho người khác nói ta ý nhỏ hiếp già nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ta Chờ Người

“Ha ha. Nói thật hay.”

Chợt một âm thanh nghe như sấm vang lên, chấn động run rẩy cả lòng người, một bóng xanh bỗng xuất hiện, thỉnh thoảng trên võ đài có thêm một bóng người khôi ngô.

Đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê Liệt Hỏa, Liệt Phong Lôi.

Hắn đứng trước người Phụng Trường Duyệt, tác phong tự nhiên, tựa như một đám lửa hùng hực đang rực cháy.

Hắn vừa rơi xuống, trên mặt mang theo nụ cười tán thưởng, lại chia quạt hương bồ giống như bàn tay ra về phía Phụng Trường Duyệt.

“Tiểu cô nương, không tệ. Không tệ.”

Tính cách hắn bừa bãi, lúc này thấy Phụng Trường Duyệt vô cùng hợp khẩu vị của mình, không nghĩ ngợi chút nào đã vỗ vỗ vai Phụng Trường Duyệt.

Hắn là linh vương năm sao, một cú này vỗ xuống, nếu là người bình thường, vốn không chết cũng gần tàn phế.

Tiếp nhận kinh phong mang theo vô ý, Phụng Trường Duyệt không chút biến sắc lui về bên cạnh một bước.

“Đa tạ Liệt đoàn trưởng.”

Bây giờ nhìn nàng đứng lên không lo ngại, trên thực tế cảnh giới của nàng chỉ ở linh sư bảy sao, cùng đấu một trận với Quý Minh Thành, nhìn nàng thắng nhanh, chiến thắng thoải mái, thực ra linh lực đã sớm cạn kiệt, lúc này một người tùy tiện tới cũng có thể đánh gục được nàng.

Nàng có ý nói ra như vậy, cũng tính chính là làm đẹp mặt cho Mạc Lăng lão nhân kia, nàng chọc tức hắn, châm biếm hắn, đều là trái lại bởi vì như vậy có thể kích hắn động thủ không trực diện với nàng.

Trên mặt nàng không sợ hãi, dường như việc đánh bại Mạc Lăng cũng là chút lòng thành, thực tế đã không thể đánh lại. Làm sao có thể chịu đựng một chương vô ý này của Liệt Phong Lôi?

Liệt Phong Lôi cũng không thêm để ý, ngược lại kinh ngạc hỏi: “Cô biết ta sao?”

Phụng Trường Duyệt nở nụ cười: “Có thể ngồi trên đài khách quý, mà một thân linh lực thoáng qua tựa như sấm sét Liệt Hỏa, đương nhiên có thể đoán ra thân phận của ngài.”

Liệt Phong Lôi tấm tắc than thở, tâm tư tiểu cô nương này cẩn thận, thủ đoạn ngang tàng, thiên phú lại tốt, chủ yếu tính tình yêu hận rõ ràng này khiến Liệt Phong Lôi hắn thật sự yêu thích.

Không để ý Ác Thác ngăn cản mà nhảy xuống.

Một cú nhảy này, chính là làm chỗ dựa cho Phụng Trường Duyệt.

Đương nhiên Phụng Trường Duyệt biết đạo lý này, cảm kích trong lòng, trên mặt cũng ôn hòa hơn, dường như cái bót kia cũng không khó coi như vậy.

“Tiểu cô nương này rất hợp khẩu vị của ta, hôm nay, ai gây khó dễ cho nàng, chính là gây khó dễ ta cùng toàn bộ đoàn lính đánh thuê Liệt Hỏa.”

Sắc mặt Mạc Lăng lập tức u ám.

Phụng Trường Duyệt làm hắn mất mặt như vậy, nói năng lỗ mãng, đã phạm vào máu chó của hắn. Tuy rằng thực lực Liệt Phong Lôi không bằng hắn, nhưng dù sao cũng là đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê, nếu như trêu chọc cũng sẽ gây phiền phức.

Bỗng nhiên hắn cười lạnh một tiếng đứng dậy.

“Liệt đoàn trưởng đúng là thật thà. Lão phu thấy thiên phú nàng kinh người, có lòng tốt chỉ điểm một chút cũng không được sao?”

“Chờ đã.”

Ánh mắt thành chủ không biến sắc liếc mắt nhìn về nơi nào đó, bỗng nhiên lên tiếng, ngăn cản Mạc Lăng.

Hắn đứng ở trên đài, nhìn về phía Mạc Lăng: “Mạc lão, không biết ngài đại giá quang lâm, mong thứ tội vì đã không tiếp đón từ xa. Ngài có thể đi tới thành Tây Tác, quan sát cuộc tỷ thí gia tộc của chúng ta, quả là vinh hạnh của chúng ta. Quý Minh Thành có thể được ngài nhìn trúng, tiến vào học viện Heine học tập, cũng là sự kiêu ngạo của toàn bộ thành Tây Tác. Chỉ là... Dù sao đây cũng là việc của thành Tây Tác, trên lôi đài, thắng thua đã định sẵn. Ngài đến từ học viện Heine, một trong tứ đại học viện, nói như vậy nhất định là công chính liêm minh. Có điều Phụng Trường Duyệt mới mười bốn tuổi, ngài đức cao trọng vọng, nói vậy sẽ không tính toán cùng nàng chứ...”

Phụng Trường Duyệt nhàu mày, thành chủ này vừa rồi còn có vẻ mặt khó chịu đối với nàng, hiện tại làm sao lại dốc lòng mở miệng đối mặt nói chuyện vì nàng như thế?

Hiển nhiên Mạc Lăng cũng không ngờ rằng sau khi hắn lấy thân phận ra, thành chủ lại dám quanh co đo sức lòng vòng cùng hắn như vậy, lửa giận trong

lòng càng tăng.

Chỉ là thành chủ này nói năng kín kẽ không có sơ hở, đầu tiên là giúp đỡ nói tốt lẫn nhau, vô ý nói tới Phụng Trọng Duyệt còn nhỏ, nếu như hắn thật sự tính toán, ngược lại sẽ bị gán cho cái danh ý lớn hiếp nhỏ.

Mặt mũi hắn tốt đẹp, đương nhiên không muốn trước mặt nhiều người như vậy gây sự làm mất thân phận.

Chỉ là muốn hắn nhanh chóng nuốt xuống con giận này như vậy cũng không dễ dàng đâu.

Mới vừa muốn miệng thì thành chủ liền tiếp tục nói.

“Kỳ thực tỷ thí gia tộc chính là muốn tuyển chọn thêm nhiều nhân tài, ba người đứng đầu không chỉ có thể lấy được thư đề cử của tứ đại học viện, tăng thêm cơ hội trúng tuyển, đối với người chiến thắng còn có phần thưởng đặc biệt. Mà quán quân năm nay còn có thể được một linh bảo huyền cấp cao cấp. Phần thưởng này...”

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Áo Thác, cười gật đầu ra hiệu với đối phương.

“Đây là linh bảo phòng đấu giá Tinh Huy lấy ra, mục đích chính là chọn ra thiên tài thực lực mạnh nhất. Mà hôm nay, không còn nghi ngờ gì, có thể giữ lấy vinh dự đặc biệt này chính là Phụng Trọng Duyệt.”

Giọng nói hắn âm vang mạnh mẽ vang vọng toàn bộ quảng trường, lúc này mọi người mới nhớ lại, Phụng Trọng Duyệt đã giành được giải nhất cuộc tỷ thí gia tộc năm nay.”

Nàng mới hoàn toàn xứng đáng là thiên tài.

Nhưng Phụng Trọng Duyệt không có tâm tư đi kiêng dè đủ loại ánh mắt xung quanh, tinh thần nàng, đều chăm chú đặt trên người Mạc Lăng.

Lão gia hỏa kia, có mưu đồ khác đối với Tiểu Bạch.

Tuy rằng dường như Mạc Lăng không có để ý tới Tiểu Bạch, thế nhưng rõ ràng nàng cảm nhận được dục vọng của hắn.

“Phụng Trọng Duyệt.” Thành chủ nhìn nàng ôn hòa, cùng với bộ dáng lúc đầu như hai người khác nhau. “Thi đấu gia tộc không phải cá cược sinh tử, cô thắng rồi, dừng lại đi.” | Ngoz: Nguyên văn là “dừng lại tiếp tục nữa” nhưng ta chém vậy cho hợp với văn phong Việt Nam nhé.

“Mạc lão, ngài dừng lại tính toán cùng nàng nữa. Quan trọng nhất hiện tại chính là chữa thương cho Quý Minh Thành. Ngoài ra, nếu ngài có lòng, ngài có muốn đón gió tây trần cùng đến tham dự thiết yến ở phủ thành chủ của tại hạ hay không?”

Thành chủ buông xuống lòng tự cao của chính mình, liên tục khuyên bảo, vừa đầm vừa xoa, khí sắc Mạc Lăng bất định, cuối cùng cũng trở nên bình tĩnh.

“Cũng được.”

Hắn vốn cho là ý vào thân phận cao quý của mình, những người này nhất định liền muốn nói gì nghe nấy, nhưng chỉ là hắn đã quên, người xuất hiện trong cuộc tỷ thí gia tộc này, cuối cùng cũng là người được mời đến chọn lựa ứng viên vào tứ đại học viện. Hơn nữa, lại có thể có linh bảo huyền cấp cao cấp, có thể thấy được còn có người phía sau màn. Hắn vẫn nên cẩn thận.

Vừa nhận được bậc thang như vậy, hắn liền biết thời biết thế.

“Đa tạ thành chủ.”

Hắn vừa chấp tay giống như không có dự định truy cứu nữa.

Quý Minh Thành đã hôn mê, xương trên người gãy nhiều chỗ, vết máu chật vật, nhanh chóng được người mang xuống. Quý Khuê hung ác nhìn Phụng Trọng Duyệt một chút, vội vàng đuổi theo.

“Phụng Trọng Duyệt, đây là phần thưởng của cô.”

Phụng Trọng Duyệt đón nhận hai tay thành chủ sắc mặt nghiêm nghị đưa tới một chiếc nhẫn. Thần thức quét qua, lại phát hiện đây là một chiếc nhẫn không gian, chỉ là gần như chỉ có một mét vuông, cùng vòng tay nàng chênh lệch quá nhiều.

Thần thức nàng dò vào, phát hiện có một cây trường cung.

Nói vậy chính là linh bảo huyền cấp kia.

Lúc nàng đang đưa ngón tay cất ra để nhận nhẫn, bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói âm u.

“Nhìn nhiều một chút. Bởi vì cuộc sống của cô không còn nhiều đâu.”

Con người Phụng Trọng Duyệt híp lại, nhìn về phía Mạc Lăng. Bỗng nhiên nhướng mày, môi đỏ khẽ nhúc nhích.

Được, ta chờ người.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không Có Cung Tên

Tỷ thí gia tộc năm nay nhất định sẽ trở thành ký ức không thể xóa đi của tất cả mọi người, chỉ vì một người đột nhiên xuất hiện... Phượng Trường Duyệt.

Phế vật được đồn đại là không thể tu luyện, cũng một đường vượt qua cuộc thi gia tộc đầy khó khăn, thậm chí đánh bại thiếu niên thiên tài trăm năm có một thành Tây Tác. Thậm chí còn có can đảm cùng tranh cao thấp với Mạc Lăng đến từ học viện Heine, nhưng một lần nữa lại khiến mọi người biết đến tên thiếu nữ này.

Từ ngày đó, Phượng Trường Duyệt nhanh chóng trở thành điểm nóng đàm luận trà dư tửu lâu của bách tính thành Tây Tác. Bất kể là thiên phú trác tuyệt của nàng hay phụ thân mất sớm, nhiều năm như vậy nàng vẫn không có tiếng tăm gì so với đột nhiên hiện tại bùng nổ, cũng có lẽ mọi người vừa hiểu kỳ việc không tiện nói nàng đại náo Quý gia hưu Quý Minh Thành, cũng vừa càng làm cho nàng có cảm giác thần bí hơn.

Mà điều khiến mọi người tò mò nhất chính là sao chỉ trong một ngày nàng đã từ phế vật biến thành thiên tài rồi?

Bên ngoài ồn ào đồn đại, chỉ là có đồn đại nhiều hơn nữa cũng không đồn tới tai Phượng Trường Duyệt. Bởi vì từ sau khi cuộc tranh tài gia tộc, nàng vừa về tới Phượng gia, bản thân lại đi vào phòng ngủ, khóa trái cửa phòng, đồng thời hạ lệnh bắt luận người nào cũng không được quấy nhiễu.

Nàng vừa đạt được hạng nhất thi đấu gia tộc, đương nhiên lúc này mọi người không muốn đụng vào nàng, tất nhiên là tránh càng xa càng tốt, ước gì cách xa thiếu nữ xấu xí thần bí tràn ngập bí mật này một chút.

Chỉ là nhìn sang ánh mắt xa xa, so với trước kia khinh bỉ cùng xem thường, hiện tại càng thêm kiêng kỵ cùng kính nể.

Mà đây chính là ý muốn của Phượng Trường Duyệt. Nàng không phải thánh mẫu, càng không phải hạng người lòng dạ mềm yếu. Người tôn kính nàng một thước, nàng sẽ kính trọng người trăm lần. Mặc khác người bắt nạt nàng một lần nàng sẽ trả lại cả ngàn lần.

Thân thiết? Yêu quý? Nhìn kính trọng gìn giữ như êm thấm hòa hợp lắm ấy?

Không. Nàng không cần. Điều nàng muốn chính là hoàn toàn phục thù. Hoàn toàn kính nể.

Phượng Trường Duyệt ở trong phòng ngủ, thời gian hai ngày trước đều chữa thương. Nàng chiến đấu mấy trận, đặc biệt là cuộc đại chiến cuối cùng với Quý Minh Thành, tiêu hao linh lực của nàng, cần phải cố gắng tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục. Người bình thường nếu chiến đấu vượt cấp, muốn đạt được chiến thắng hầu như đều là phải liều mạng. Nếu muốn khôi phục trình độ lúc trước, không quá nửa tháng thì tuyệt đối không thể.

Chỉ là năng lượng hồi phục thân thể của Phượng Trường Duyệt khá là mạnh, hai ngày nhanh chóng chữa trị phế phủ bị thương trong cơ thể, còn bổ sung đầy đủ linh lực trở lại. Thậm chí, nàng còn cảm thấy, lúc trước nhờ có Thiên đường hóa tái tạo mà bỗng nhiên cảnh giới tăng lên, bởi vì thực chiến lần này mà có cơ sở ổn định hơn.

Tuy rằng nàng vừa bước lên con đường tu hành, nhưng cũng biết nếu không nắm được căn bản sẽ là một mầm họa rất lớn. Trước bởi vì Tiểu Bạch khế ước, đột nhiên nàng tăng lên, cấp bậc linh giả nhanh chóng vượt lên, trực tiếp tiến vào cấp bậc linh sư bảy sao.

Trong lòng nàng càng lo lắng hơn là vui mừng, trải qua khổ chiến liên tục lần này, càng nhân họa đắc phúc* thêm, nắm được nền móng thực chiến. Không thể không nói cũng là do vận may gây ra.

*Nhân họa đắc phúc: Trong cái họa có cái phúc.

Mà Tiểu Bạch cũng dường như không đủ nguyên khí, sau đó lại tiến vào vòng tay ngủ say. Nàng cũng mới phát hiện được vòng tay này còn có thể chứa vật sống. Vốn là sau khi khế ước, đương nhiên nàng sẽ có không gian ma thú, chỉ là dường như Tiểu Bạch rất thích vòng tay kia, lại mơ mơ màng màng đi vào.

Phượng Trường Duyệt cũng không để ý điều này, tùy ý nó vậy.

Nàng cũng nhận ra, tuy rằng Tiểu Bạch cường hãn, nhưng năng lực cũng tiêu hao nhiều. Cho dù là ma thú mạnh mẽ, lúc mới sinh cũng đều rất yếu đuối. Dường như giấc ngủ là phương pháp quan trọng giúp Tiểu Bạch khôi phục.

Mà ba ngày rồi, nàng đều nghiên cứu cây cung mới chiếm được này.

Như hiện tại, nàng ngồi xếp bằng trên giường, lòng bàn tay nâng thanh cung này, nỗ lực muốn xem xét một chút kết quả.

Đây hoàn toàn là một thanh trường cung thân cao hơn nửa, lúc này vóc người Phụng Trường Duyệt gầy yếu, cầm lấy nó như cao ngang bằng, nhìn thấy vô cùng kỳ quái. Toàn thân hiện ra một màu tím đậm, không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ mơ hồ có vết lõm chỗ cầm nắm, có thể thấy được chủ nhân trước đây dùng sức rất lớn. Xem ra dường như là dùng gỗ cây Dương tốt để làm, chỉ là nhìn thấy một chút cảm xúc kim khí tím sẫm sáng loáng, càng cao quý thêm mấy phần. Dây cung cực kỳ co dãn, Phụng Trường Duyệt nhìn kỹ một chút, nhưng cũng chỉ có thể nhận ra rằng nó cũng không phải làm từ gân bò.

Không có cung tên.

Đúng, cung linh bảo này không có cung tên.

Đây cũng là chỗ mà Phụng Trường Duyệt không hiểu. Một cây cung tốt nhưng sao lại không có cung tên? Bị mất, hay là... Nó vốn không có cung tên?

Nàng cố gắng đem thần thức dò vào trong cung nhận chủ, lại phát hiện thần thức bị một tầng vô hình xa lạ ngăn cản. Nàng gia tăng cường độ, cũng không thể lay động thêm.

Nàng nhíu mày, nếu không thể nhận chủ, uy lực vật này chắc rất mạnh.

Nàng nhắm mắt lại, ngưng tụ thần thức, linh lực trong đan điền nhanh chóng xoay tròn, hướng về từng chấn động kia mà tiến đến.

Lông mày nàng vụt sáng, một mảnh hào quang vàng nhạt.

Ánh mắt Hiên Viên Dạ ngồi cách đó không xa ngưng lại, sau đó nhướng mày.

Quả nhiên đoán không sai, vật kia... Hẳn cũng không phải bình thường.

Nữ nhân này đúng là đóa hoa hiếm thấy. Tự mình tu luyện linh lực coi như cũng không phải người bình thường rồi, nhận được khen thưởng, đương nhiên như thế cũng không bình thường.

Tuy rằng còn chưa lọt nổi vào mắt xanh của hắn, chỉ là lúc này cho nàng dùng để luyện tay nghề một chút cũng không tệ.

Giữa lúc đó, quanh thân Phụng Trường Duyệt bỗng hiện lên kim quang, cầm chế cung tên... phá.

Thần thức Phụng Trường Duyệt khẽ dao động, huyết thái dương tê rần, bỗng nhiên trong đầu hiện lên mấy chữ lớn màu vàng.

“Xạ Thiên Cung”

Đột nhiên một mật văn xuất hiện trong đầu. Mỗi một nét bút giống như phá tan chí khí sắc bén trời cao. Chỉ là nhìn như vậy lại cảm nhận được một luồng gió mạnh lạnh lẽo.

Toàn thân Phụng Trường Duyệt bị đao gió vô hình đau đớn tước đoạt, nhưng hoàn toàn không thêm để ý, nàng chỉ chăm chú nhìn kiểu chữ hiện lên phía xa, một nét bút một bức họa, dường như cũng muốn khắc lên trong đầu.

Những ký tự kia, tách rời ra, nhưng mà hợp lại với nhau, không biết tại sao, bỗng nhiên nàng liền rõ ràng ý tứ.

Thì ra cung này...

Nàng nhanh chóng cắt đứt ngón tay, nhỏ máu đỏ lên, kim quang lóe lên, linh vật nhận chủ.

Trong nháy mắt, nàng cảm nhận được một luồng khí tàn ác, bùng cháy, gào thét lên từ tận đáy lòng. Nàng nhắm mắt vận chuyển linh lực.

Cung tên kia.

Cùng lúc đó, đột nhiên Hiên Viên Dạ quay đầu, không khỏi buồn cười. Sao chuyện gì nàng cũng gặp hết vậy?

Phụng Trường Duyệt hoa mắt một lúc, mới đưa luồng khí tàn ác kia xóa sạch, triệt để nhận chủ.

Quả nhiên...

Nàng nhìn cây cung màu tím trong tay, tay phát qua nhẹ nhàng, lẩm bẩm nói.

“Rõ ràng... Đây không phải là linh bảo huyền cấp...”

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lấn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Điều Kiện

Phượng Trường Duyệt lần nữa không nhìn được nhìn kỹ cây cung màu tím này.

Xạ Thiên Cung.

Cung tên bá chủ vươn thẳng như vậy, cung này khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ quen thuộc, không có bất kỳ một hoa văn dư thừa nào, mỗi một độ cong khúc quanh, đều hoàn mỹ, tự nhiên như vậy.

Đây là linh bảo cao cấp mới sẽ có linh vận, linh bảo huyền cấp dù lợi hại đến đâu cũng không thể nắm giữ. Bởi vì đây là linh bảo sư phụ thợ rèn truyền vào tinh huyết đúc ra, nói cách khác, quan trọng là dựa theo phân chia đẳng cấp linh bảo.

Một linh bảo địa cấp mới hoàn mỹ sẽ xuất hiện.

Bỗng nhiên Phượng Trường Duyệt bật cười, nếu những người kia mà biết, thứ bọn họ lấy để làm phần thưởng lại là linh bảo sơ cấp, không biết sẽ phản ứng ra sao?

Không biết có hối hận đến thổ huyết không.

Phải biết rằng, toàn bộ thành Tây Tác, gần trăm năm chỉ có phụ thân Phượng Sâm của Phượng Trường Duyệt là đã từng nắm giữ linh bảo địa cấp, cũng là do may rủi mà có được, chính là một ngân thương mà không biết bao nhiêu người ao ước, đồ kị. Chỉ là khi Phượng Sâm mất tích, ngân thương kia cũng đã biến mất.

Có thể tưởng tượng được nếu lấy ra lúc này không biết sẽ nhắc lên bao sóng gió ở thành Tây Tác.

Chẳng qua...

Sau khi thần thức nàng tiến vào, chính lý thăm dò từ cung, gặp phải trở ngại, hẳn là tổn hại lưu lại lúc trước, nên uy lực giảm mạnh, vì thế mà những người kia mới bảo đây là linh bảo huyền cấp.

Có điều chẳng liên quan, sau này có cơ hội, tự nhiên có thể chữa trị. Lúc này, không biết một đòn sát thủ thì nàng cần bao nhiêu uy lực như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hiên Viên Dạ ngồi một bên, trong ánh mắt có chứa chút áy náy.

“A Dạ, mấy ngày nay đệ đều ở đây sao? Có ăn cơm với nghỉ ngơi tốt không?”

Hiên Viên Dạ ngăn người, lập tức không để ý tới nói: “Ta không cần...” Dựa vào cảnh giới của hắn, cho dù mười ngày nửa tháng thân thể nhỏ này không nghỉ ngơi hay ăn cơm cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng Phượng Trường Duyệt lại cảm thấy đây là vì cậu nhóc không muốn nàng lo lắng mới nói vậy.

Nhìn tinh thần hắn dường như không tốt lắm, nhất định là lo lắng cho nàng mấy ngày nay.

Nàng nhảy xuống giường, đi tới trước mặt Hiên Viên Dạ, một tay dắt hắn đi ra ngoài.

“A Dạ, đi nào.”

“Đi đâu chứ?”

“Thì đệ đi là biết, nói chung là chuyện hay đó.”

...

Vừa ra khỏi cửa, Phượng Trường Duyệt đi ra liền thấy người hầu đứng chờ ở bên ngoài, vừa thấy nàng đi ra, vội vã tiến lên phía trước.

“Tam tiểu thư, rốt cuộc ngài cũng ra ngoài rồi. Gia chủ cho mời...”

Môi Phượng Trường Duyệt khẽ nhếch, rốt cục không nhẫn nại được nữa rồi sao?

Nàng bận tới mất mà vẫn thông dong di tới chỗ Phượng Thiên, người hầu cẩn thận dẫn đường ở trước mặt, cho dù nhìn thấy Phượng Trường Duyệt dẫn theo một thằng nhóc, cũng không dám quay đầu không hợp quy củ nhiều chuyện.

Hắn còn muốn sống thêm hai năm nữa.

Phượng Trường Duyệt cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, ở Phượng gia A Dạ chỉ quen biết mình nàng, đương nhiên phải dắt theo. Vừa qua lúc này danh tiếng này lại đứng nhất, nếu có người đến đây trả thù, tuy rằng nàng không sợ, không thể để cho A Dạ bị liên lụy.

Còn Hiên Viên Dạ...

Người của hắn, đương nhiên phải tự mình bảo vệ. Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

Rất nhanh, bọn họ liền được mời đến thư phòng Phượng Thiên.

“A Dạ, nắm bắt cơ hội, cho lão già gia chủ này một trận thật tốt.”

Đi vào trước, đột nhiên Hiên Viên Dạ nghe thấy giọng nói Phượng Trường Duyệt, không khỏi bật cười một chút.

Hắn muốn cái gì mà chẳng có? Nhìn nữ nhân này tranh thủ đáng về vì hắn, lúc nào cũng rất đặc biệt, chưa bao giờ thích thú như thế.

So với việc nắm giữ tất cả đan dược càng khiến hắn thoải mái hơn.

Hai người tiến vào thư phòng, một lát liền nhìn thấy Phượng Thiên đang chờ.

Tỷ thí gia tộc đã kết thúc ba ngày, ngày hôm nay hắn mới phái người đi mời nàng, đã cho nàng mặt mũi đầy đủ, nàng còn muốn thế nào nữa?

Hắn khác với những người bên ngoài kia, thân là tổ phụ nàng, cho dù như thế vài năm cũng không hề có chút yêu thích cháu gái này, nhưng cũng biết lúc trước linh mạch nàng bị tắc, từ đầu đến chân là một phế vật.

Nếu không có cao nhân chỉ điểm hay là... Có cơ duyên lớn, nàng làm sao có khả năng dường như chỉ trong một đêm ngay lập tức liền đột phá đến mức độ linh sư bảy sao? Hơn nữa, nàng còn có thể đánh bại Quý Minh Thành cao hơn nàng mấy cấp.

Trong lòng Phượng Thiên cười lạnh, hắn không phải kẻ ngốc, không dễ bị lừa gạt như vậy. Riêng con ma thú kia xuất hiện ngày đó, có thể dễ dàng đánh bại Hóa sư thú liền có thể đoán ra, Phượng Trường Duyệt tuyệt đối có bí mật gì đó.

Mấy lần trước hắn muốn gặp nàng đều bị nàng lấy đủ các loại lý do từ chối, mà hắn cũng hết cách rồi, kỳ thực ngày hôm nay là lần đầu tiên sau khi thi đấu hắn gặp được nàng.

“Trường Duyệt à...” Trên mặt Phượng Thiên mang theo ý cười ôn hòa, chỉ là bởi vì nghiêm mặt thường xuyên, liền thấy được mấy phần giả dối, “Gia gia thực sự muốn cảm ơn con. Thật không nghĩ tới con có thể chiến thắng đạt được vinh hạnh đặc biệt này vì Phượng gia. Đúng là giúp Phượng gia tránh được một khi lớn. Thực ra, năm đó phụ thân con cũng như vậy, là thiếu niên anh tài, không lo sợ điều gì, giành được hạng nhất tỷ thí gia tộc cho Phượng gia, sau đó nhận được thư đề cử của tứ đại học viện, nếu hắn không... Thi chắc Phượng gia ta hiện tại đã sớm nổi danh thiên hạ rồi. Vốn ta không muốn nhắc tới những thứ này, thế nhưng thật sự rất vui khi nhìn thấy con giống như nhìn thấy Sâm vậy...”

Hắn nói tới chỗ này, viền mắt ửng đỏ, dường như rất buồn bã.

Phượng Trường Duyệt mắt lạnh nhìn, chẳng muốn vạch trần bản chất thật của lão già này.

Đừng tưởng rằng nàng nhỏ tuổi thì không nhớ rõ bất kỳ điều gì. Trong ký ức nguyên chủ, lúc Phượng Trường Duyệt ba tuổi thì Phượng Sâm liền mất tích. Chỉ trong một ngày hôm đó Phượng Trường Duyệt liền biến thành cô nhi, hơn nữa nhanh chóng tra ra được thể chất vô dụng, ở Phượng gia bị ức hiếp, nếu Phượng Thiên có cảm tình đối với đứa con trai Phượng Sâm này, cũng sẽ không tùy ý để nàng bị người bắt nạt đến chết như vậy.

Lúc này còn nhắc đến tình cảm với nàng chỉ càng khiến chán ghét hơn thôi.

Thấy Phượng Trường Duyệt không trả lời, chẳng qua nhìn hắn mặt không có cảm xúc, Phượng Thiên có chút lúng túng, mặt đỏ một trận, chỉnh đốn lại sắc mặt, xoay tiếng nói một cái.

“Cũng may hiện tại rốt cuộc con đã có tiền đồ, cũng coi như kế thừa thiên phú phụ thân con. Đây là kiêu ngạo của Phượng gia chúng ta. Chẳng qua con cũng thấy đó, hiện tại Phượng gia phải dựa vào con...”

“Chuyện gì cơ?”

Lông mày Phượng Trường Duyệt giương lên, đôi mắt sáng lấp lánh óng ánh tựa như ngọc Lưu Ly.

Phượng Thiên vừa nghe thấy, tuy rằng không lập tức đáp ứng, nhưng hình như không có từ chối thì phải? Thần sắc hắn có chút kích động, giọng nói hơi thấp ếp tới.

“Thật ra cũng không có chuyện gì. Chính là... Ngược lại con có thể cảm thụ đề cử của người tứ đại học viện cùng linh bảo kia để lại... Phượng gia không.”

Phượng Trường Duyệt hơi trầm mặc, đảo mắt nhìn Hiên Viên Dạ một chút.

Bốn tuổi chính là thời cơ tu luyện tốt nhất.

Đương nhiên phải tu luyện tâm pháp cùng võ kỹ tốt nhất rồi.

“Muốn ta đáp ứng cũng có thể. Có điều ta có hai yêu cầu.”

“Thật sao? Yêu cầu gì? Con cứ nói. Đừng nói hai yêu cầu, hai trăm cái ta cũng đáp ứng con.”

“Thứ nhất, ta không muốn nhìn thấy Phụng Tinh Vũ ở Phụng gia nữa. Thứ hai, ta muốn vào Tàng Thư Các, chọn lựa tâm pháp cùng võ kỹ mà mình thích.”

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Phụng Thiên liền biến đổi.

Đúng là Phụng Tinh Vũ không đáng kể, chẳng qua Tàng Thư Các...

“Có thể. Chẳng qua đồ vật Tàng Thư Các con không thể lấy đi. Chỉ có thể quan sát ở bên trong một ngày.”

“Thành giao.”

Phụng Trường Duyệt nắm tay Hiền Viên Dạ xoay người rời đi, đến Tàng Thư Các.

“Ta đã đáp ứng yêu cầu của con, linh bảo kia...” Phụng Thiên vội vàng hỏi.

Phụng Trường Duyệt dừng bước, quay đầu liếc mắt nhìn lại, biểu hiện kỳ quái, giấu cợt một chút.

“Linh bảo đã nhận ta làm chủ, ta là Tam tiểu thư Phụng gia, giữ ở chỗ ta không phải cũng là để lại Phụng gia sao? Nếu người khác muốn nó trừ phi ta chết. Nhất định gia chủ sẽ không để chuyện như vậy xảy ra đúng không?”

Máu huyết lão già Phụng Thiên một hơi bị nghẹn bên trong...

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bắt Được Thứ Tốt Nhất

Tàng Thư Các.

Nơi này là một trong những nơi thần bí của Phụng gia, bên trong cất giữ tâm pháp cùng với võ kỹ tu luyện bậc nhất Phụng gia nắm giữ mấy trăm năm qua, là nơi Phụng gia trông coi cẩn mật nhất.

Phụng Trường Duyệt dắt theo Hiền Viên Dạ đứng trước cửa Tàng Thư Các, cửa cũng không có người canh giữ, thế nhưng mới tới gần một bước thì cảm giác được một luồng sức mạnh, tựa như có một người đang nghiêm túc quan sát khắp toàn thân của nàng.

Nàng biết nơi này nhất định có cao thủ trấn giữ, nhưng cũng chẳng để ý lắm.

Qua một thời gian ngắn, cảm giác bị nhìn thấu kia cuối cùng cũng biến mất, Phụng Trường Duyệt hiểu ý đây chính là cho phép các nàng đi vào, không chút do dự dắt Hiền Viên Dạ đi vào.

“Chờ đã.”

Bỗng nhiên, một giọng nói uy nghiêm truyền đến, ngăn cản Phụng Trường Duyệt ngay tại chỗ.

“Cô thân là nữ nhi Phụng gia, đương nhiên có thể vào. Chẳng qua cậu nhóc này... Không rõ thân phận, tuyệt đối không thể vào.”

Thanh âm như sấm, chấn động run rẩy lòng người.

Theo bản năng Phụng Trường Duyệt che lỗ tai Hiền Viên Dạ lại.

Bỗng nhiên trong lòng Hiền Viên Dạ mềm nhũn, sự tức giận vì bị người khác mạo phạm cũng biến mất.

Phụng Trường Duyệt ngẩng đầu lên, tuy rằng nàng không nhìn thấy những người này, có điều nàng biết nhất định bọn họ có thể thấy được nàng.

“Không cho đệ ấy vào cũng được, thế nhưng các người nhất định phải đảm bảo an toàn cho đệ ấy.”

Đây là chuyện duy nhất nàng lo lắng. Tuy rằng nàng giành được thắng lợi, thế nhưng Phụng gia từ trên xuống dưới hầu như đều xem nàng là kẻ địch, mâu thuẫn cùng nàng sớm đã không thể hòa hợp. Nàng có quyền thế, trái lại càng nguy hiểm hơn. Đặc biệt là A Dạ, vô cùng có khả năng bị bọn họ hạ độc thủ.

Hiên Viên Dạ lần nữa hiện lên hơi thở ấm áp quen thuộc. Đó là cảm giác chưa từng có trước đây, thế nhưng sau khi gặp được nữ nhân này, dường như luôn dễ dàng như vậy, chạm được đến nơi đáy lòng mềm mại nhất.

“Có thể.”

Trầm ngâm một lát, cuối cùng giọng nói kia cũng đáp ứng.

Phụng Trường Duyệt thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hạ giọng dặn dò vài câu, sau đó nhanh chóng nhấc chân bước vào cửa lớn.

Hiên Viên Dạ nhìn nàng đi vào, ánh mắt rơi vào trên bóng lưng nhỏ bé yếu đuối của nàng giống như hồ nguyệt quang, uốn khúc ra một sự ôn nhu khó lường.

Ánh mắt như vậy lại nằm ở trên người một nam hài mới bốn năm tuổi, tựa hồ có chút kỳ quái, thế nhưng lại không biết là bởi vì hơi thở quá cao quý của hắn hay là khí thế quá nổi bật của hắn, biểu hiện như vậy cũng không gây chú ý cho mấy lão gia hỏa trong Tàng Thư Các.

Trước cửa lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trong lòng Hiên Viên Dạ cười lạnh.

Hắn muốn khiến bọn họ chú ý, đương nhiên bọn họ sẽ chú ý, nếu hắn không muốn thì ai cũng không thể liếc nhìn hắn một cái.

Hắn cứ đứng lẳng lặng ở nơi đó, ánh mắt không chút biến đổi xoay chuyển nhìn về phía trên.

Trong này thật sự có thứ đáng giá.

Nói đến Phụng Trường Duyệt, đi vào cửa lớn, chính là một căn phòng lớn, nhưng không có một bóng người. Tận cùng bên trong có một cầu thang.

Nàng không chút do dự đi đến chỗ cầu thang.

Ở trước mắt có một tấm cửa sắt vắt ngang.

Lúc nàng đang tìm cách mở cửa thì phát hiện cửa lớn kia từ từ mở ra.

Đồng thời một giọng nói già nua trầm thấp khác vang lên bên tai.

“Nơi này xác thực chính là vị trí Tàng Thư Các. Bất luận người nào đều cũng chỉ có thể ở bên trong một ngày. Sau mười hai canh giờ, tự nhiên sẽ có người đến đưa người ra. Nhớ kỹ, không được mưu toan mang bất kỳ tâm pháp thư tịch nào ra ngoài. Bằng không sẽ vĩnh viễn không được vào nữa.”

Lúc này Phụng Trường Duyệt cao giọng đáp: “Đương nhiên.”

Cuối cùng cửa mở ra hoàn toàn, bên trong ánh sáng trắng lấp lóe, nhìn không rõ. Phụng Trường Duyệt bước ra một bước, đi vào...

Chờ mắt hơi hơi thích ứng với ánh sáng, hai mắt nàng hơi tròn to, cuối cùng không giấu nổi sự kinh ngạc, trong ánh mắt lộ ra vẻ thán phục.

Không nghĩ tới Phụng gia lại còn có vị trí như vậy.

Tàng Thư Các.

Tên như ý nghĩa, đương nhiên bên trong hẳn là ngàn vạn cuốn sách chính tề. Chỉ là sau khi nàng đi vào mới phát hiện, thì ra mặt trong Tàng Thư Các hóa ra là...

Một đoàn ánh sáng màu trắng trôi nổi.

Toàn bộ không gian rất lớn, ngoại trừ một loạt hàng giá sách, mặt trên bày một ít sách thư tịch, ở giữa không trung còn có một chút chùm sáng trắng lấp lóe dịu dàng trôi nổi, giống như một cái kén. Đứng ngốc tại chỗ không nhúc nhích, trong khi những vật khác được ném cho cái đuôi trắng lẩn trốn khắp nơi. | Ngoz ta không hiểu câu này nhá, các nàng ai hiểu thì nói ta biết, ta bí rồi.

Xuất phát từ những chùm ánh sáng sóng năng lượng màu trắng kia.

Nàng hơi ngạc nhiên đi một bước về phía trước.

Dường như cảm thấy có người đi vào, toàn bộ không gian bắt đầu có chút chấn động, ánh sáng màu trắng bắt đầu ngo ngoe.

“Phóng thích linh lực của người, ngưng tụ hơi thở. Tự tìm tâm pháp cùng võ kỹ thích hợp cho mình đi.”

Lại là giọng nói kia, Phurong Trường Duyệt giương mắt nhìn lại xung quanh, nhưng không phát hiện có chỗ để nhìn trộm. Lúc này xem như là đoán được một chút, chắc là mấy vị trưởng lão cùng nhau quản lý Tầng Thứ Các, bọn họ không thể nào trực tiếp ở lại đây trông coi, liền sắp đặt bức tường ngăn cách ở bên ngoài, chỉ cần có sóng linh lực, đương nhiên bọn họ có thể gián tiếp biết chuyện gì xảy ra bên trong. Kể cả có người lên lút mang đồ ra ngoài hay không.

Dù sao những thứ kia bọn họ cũng đã thủ hộ nhiều năm, đã sớm thuộc nằm lòng. Món đồ gì hoạt động ở nơi nào cũng đều rõ ràng.

Nói cách khác, nàng nhìn gì, bọn họ cũng có thể đoán được một, hai cái.

Phurong Trường Duyệt nhũn mày. Cảm giác bị người khác giám sát, đúng là khiến nàng không thích chút nào.

Nàng đi về phía trước, ánh sáng màu trắng không ngừng thổi qua bên người, chớp tắt không ngừng.

Đồng thời, nàng bình tĩnh lại, nhắm mắt lại, bắt đầu phóng thích linh lực, thăm dò từ từ.

Một tia linh lực màu vàng óng từ từ hiện ra từ lòng mày nàng chảy ra, lan ra thăm sâu vào.

Hiển nhiên, nàng thấy rõ những chùm sáng bên trong đồ vật kia. Tiện tay bắt được cái gần nhất, quơ vào trong tay.

“Phong Linh quyền. Võ kỹ cao cấp Hoàng giai.”

Nàng không hề suy nghĩ, trực tiếp thả ra.

Bỗng nhiên trước mắt lại xẹt qua một tia sáng, nàng đưa tay về phía trước, nhìn kỹ lại.

“Bát đầu kiếm. Võ kỹ sơ cấp Huyền giai.”

Nàng buông tay không chút lưu luyến.

“Ngưng linh thuật. Tâm pháp trung cấp huyền giai.”

Lần nữa quăng đi.

Không gian to lớn, trong lúc đó một thiếu nữ đứng lặng ở đó, thân hình như ẩn như hiện tỏa ra một hào quang màu vàng óng.

Cũng có thể là đang tìm gì đó.

“Nàng đang làm gì vậy?”

“Lẽ nào tâm pháp trung cấp huyền giai cũng không lọt vào mắt nàng?”

“Nghe nói đây là đệ nhất trong cuộc tỷ thí gia tộc năm nay, cũng là nữ nhi Phurong Sâm. Ngược lại thiên phú không tệ, đáng tiếc mơ tưởng quá mức xa vời.”

Bên trong không gian tầng cao nhất ở Tầng Thứ Các, mấy vị lão giả mặt không hề cảm xúc đang trò chuyện. Toàn bộ bọn họ đều không ngoại lệ nhắm mắt lại, cảm thụ sóng năng lượng đến từ bên trong Tầng Thứ Các.

Phurong Trường Duyệt đã vào được một canh giờ, cũng kiểm tra không ít tâm pháp võ kỹ. Thậm chí còn có võ kỹ cao cấp huyền giai, thế nhưng nàng vẫn không hề lưu luyến ném ra ngoài.

Điều này khiến cho mấy vị trưởng lão đều có chút thất vọng.

Mấy lão già lắc đầu thờ dài.

“Cũng không thể nói vậy. Dù sao tuổi trẻ thì vẫn cần tôi luyện tâm tính.”

Một ông lão khác khuyên bảo nói, chỉ là trong lúc đó khuôn mặt cũng là một vẻ nhàn nhạt.

“Nói chung chỉ có thời gian một ngày thôi, bản thân nàng phải nhìn mà nắm bắt thời cơ. Cơ duyên này, khó nói...”

Mà Phurong Trường Duyệt ở bên trong Tầng Thứ Các, đột nhiên cảm nhận được một sức hấp dẫn không giống bình thường, dường như có thứ gì đó đang kêu gọi nàng.

Kêu gọi mãnh liệt không một tiếng động khiến cho tim nàng đập nhanh hơn, không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy, chấn động này rất khác lạ.

Nàng theo thần thức tìm kiếm phía trước, một ánh sáng màu đỏ lóe lên, đột nhiên nàng bỗng mở mắt ra. Tay duỗi ra một cái.

“Cái gì?”

Mấy vị trưởng lão tăng cao nhất bỗng nhiên mở mắt ra, khó mà tin nổi kêu thành tiếng.

“Nàng lại bắt được thứ kia.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lấn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tùy Ý Dễ Dàng Thăng Cấp

Phượng Trường Duyệt nhìn ánh sáng màu đỏ không an phận ở trong tay, lòng bàn tay hơi dùng lực, nhanh chóng yên tĩnh hơn.

Phượng Trường Duyệt dò thần thức vào trong, còn chưa vào được thì cảm nhận được một sức nóng mãnh liệt.

Nếu là người bình thường sợ là sớm đã ném đi vị phồng tay, đáng tiếc, sau khi Phượng Trường Duyệt khế ước với Tiểu Bạch, thân thể tự nhiên cùng Thiên đường hòa hòa làm một thể, không sợ nhất chính là lửa.

Lông mày nàng khẽ nhíu, ánh mắt cực kỳ sáng tỏ... vật này, chính là thứ nàng muốn.

Nàng suy nghĩ một chút, trong nháy mắt trên bàn tay nhỏ bé xuất hiện một chút ngọn lửa màu vàng, bay đến chỗ ánh sáng màu đỏ mà thiêu đốt.

Nhiệt độ không khí trong nháy mắt tăng cao.

Thiên đường hỏa!

Dường như theo bản năng cảm thấy hoảng sợ, ánh sáng màu đỏ kia nhanh chóng không còn kiêu ngạo nữa, Phượng Trường Duyệt nắm chặt thời cơ, tiến vào ngay...

“Liệt Diễm quyết.”

Đây là...

Ánh mắt Phượng Trường Duyệt sáng lên, đây là võ kỹ sơ cấp Địa cấp.

Liệt Diễm quyết. Có thể khiến cho linh lực tu luyện giống như Liệt Diễm thông thường giúp người tu hành có uy lực kinh người, tổng cộng chia làm ba tầng. Tu luyện tới tầng cuối cùng, thậm chí có thể sánh ngang võ kỹ trung cấp Địa giai.

Nàng nhanh chóng chuyển tâm xem.

Bên trong Tầng Thư Các hoàn toàn yên tĩnh, mấy vị trưởng lão cũng yên lặng giống như chết.

Hồi lâu. Vị lão giả ở giữa mới thở dài một hơi.

“Không nghĩ tới lại có thể trong lúc còn sống được nhìn thấy ‘Liệt Diễm quyết’ xuất hiện lần nữa.”

Sắc mặt mấy vị khác cũng phức tạp, vui mừng cùng kinh ngạc mừng rỡ.

“Đúng đấy. Lão tổ này giữ lại võ kỹ Địa giai rốt cuộc có thể tìm thấy hậu bối trông coi nó rồi sao?”

“Địa giai... Nhiều năm qua, con cháu đi vào Tầng Thư Các nhiều vô số, thời gian chúng ta ở đây cũng gần trăm năm rồi, nhưng có điều cũng chỉ là lần thứ hai nhìn thấy cảnh tượng này thôi.”

Mấy người khác dường như cũng bị lời nói của ông đem họ hồi tưởng lại trước kia, nhớ tới vị thiên tài tuyệt diễm hoàn mỹ kia, không khỏi có chút thổn thức.

“Quả thực võ kỹ Địa giai không giống bình thường. Không chỉ có thể tự nhiên tới lui, còn có thể tự động tiến hành lựa chọn. Chỉ có người đầy đủ thiên phú đến mới có thể khiến cho nó xuất hiện. Không nghĩ tới, Phượng Trường Duyệt lại có thể trở thành người thứ hai này.”

“Người số một là ai?”

Nhưng không có người nào mở miệng nói cả. Trên mặt mấy vị lão giả mang theo hoài niệm cùng sùng kính, nhưng mà sâu sắc trong ánh mắt còn mang

theo kiêng kỵ, dường như không dám đàm luận về cái người thứ nhất gọi ra “Liệt Diễm quyết” kia.

Trăm mặt một lúc lâu, ông lão ở giữa mới hơi cười cùng an ủi.

“Tóm lại đây là một chuyện vui. Phụng gia... Thật sự có hy vọng rồi...”

Vừa nói xong, mấy người khác đều hiểu thâm ý bên trong, nhất thời giật mình một cái.

“Ý của ngài là... Không thể nào.”

“Dù nàng cùng trước kia có thể khác nhau, làm sao có thể làm được việc này chứ? Phải biết chúng ta ở đây đã gần trăm năm rồi...”

“Không được nói.”

Bỗng nhiên sắc mặt ông lão ở giữa nghiêm túc một chút, ánh mắt có chút ý vị cảnh cáo nhìn về phía mấy người.

Đây là bí mật lớn nhất của Phụng gia, trừ những trưởng lão thủ hộ Phụng gia này ra, hầu như không ai hiểu rõ.

Đây tuyệt đối là bí mật sống còn liên quan đến Phụng gia.

“Mặc kệ thế nào. Nàng có thể làm đến bước này đã không dễ rồi. Chúng ta vẫn nên yên lặng nhìn thôi. Phụng gia một lần nữa dựa vào nữ nhân này giúp chấn hưng cũng có chút ít khả năng... Chuyện hôm nay, muốn vẫn không thể để lộ ra ngoài. Bao gồm tên tiểu tử Phụng Thiên, biết chưa?”

“Vâng.”

Một tràng kính cẩn vang lên.

Bọn họ cùng Phụng Thiên đẳng cấp không giống nhau, ánh mắt bọn họ càng lâu dài, quan tâm nhất vẫn là tương lai Phụng gia.

Mà Phụng Trường Duyệt còn không biết, một hành vi nho nhỏ này của nàng, đã khiến cho các trưởng lão mạnh mẽ thần bí nhất Phụng gia chú ý tới nàng. Hiện tại nàng lại quan tâm chính là “Liệt Diễm quyết” trước mắt cơ.

Ánh sáng màu đỏ này dường như có linh tính, vừa bắt đầu có ý nghĩ muốn trốn, sau khi gặp phải Thiên đường hỏa của Phụng Trường Duyệt, bỗng nhiên yên tĩnh hơn, thậm chí còn ngoan ngoãn nằm trong tay Phụng Trường Duyệt, để cho nàng quan sát.

Liệt Diễm quyết, cần người tu luyện có thiên phú cực cao, thông hiểu hơn trăm vạn tự, chỉ là cực kỳ rất khó hiểu.

Phụng Trường xem xong lần đầu, hơi nhíu mày. Xem xong lần thứ hai, khuôn mặt giãn ra. Lần thứ ba nhìn liền bắt đầu thử nghiệm ở trong lòng bàn tay, linh lực biến ảo ngưng tụ thành hình dạng hỏa diễm.

Liệt Diễm quyết này, tầng thứ nhất, liền muốn đòi hỏi người tu hành có thể thông qua khẩu quyết đem linh lực chuyển hóa thành hình dạng hỏa diễm, lúc đang công kích, hiện ra bạo diễm*, mục đích đạt được hai lần thiệt hại.

*bạo diễm: diễm nổ

Tầng thứ hai, chính là yêu cầu người tu luyện có thể đem linh lực rót vào trong cơ thể mình, thiêu đốt linh lực trong cơ thể, trong nháy mắt có thể đạt đến mục đích tăng lên sức chiến đấu.

Tầng thứ ba...

Đột nhiên Phụng Trường Duyệt cảm giác thấy đây chính là võ kỹ sở trường thiết kế vì nàng.

Bởi vì yêu cầu tu luyện tầng thứ ba chính là tự mình nắm giữ hỏa diễm.

Kỳ thực nàng rất khó có thể đạt được yêu cầu.

Vạn vật thế gian, không gì không có.

Sau thời xa xưa, các thần ngã xuống, bầu trời thông thiên.

Có lưu lại, hình thành núi lửa, có Ma Thú tiến vào dung hợp trong cơ thể, khiến cho bọn họ có thể hình thành hỏa diễm công kích riêng biệt. Còn phối hợp cùng với thiên tài địa bảo bên cạnh.

Thần hỏa, bắt diệt với nước, không ngừng với gió, thậm chí đến ý nghĩ cũng uy lực vô cùng.

Đây cũng là lý do tại sao tầng thứ ba chỉ đơn giản là nói ra một hồi tu luyện như thế nào, không có đưa ra biện pháp cụ thể, thậm chí, đây cũng chỉ có thể coi là một cách để tu luyện mà thôi.

Thế nhưng đối với Phụng Trùng Duyệt, đây đã đủ rồi,

Thần sắc Phụng Trùng Duyệt chăm chú đem toàn bộ đồ vật khắc ghi ở trong đầu.

Thân thể này có một chỗ tốt, đó chính là thứ đã gặp qua liền không quên được. Sở dĩ nàng dễ dàng đáp ứng nhẹ nhàng đi vào quan sát một ngày như vậy, cũng chắc chắn là mình có thể nhớ kỹ bất kỳ vũ kỹ nào mình coi trọng.

Nàng nhìn một lúc, bỗng nhiên nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu bày biện thủ thế hơi chút phức tạp, chưởng linh lực hơi dao động.

Vốn quanh thân nàng trôi nổi một ít ánh sáng, bỗng nhiên giống như cảm nhận thấy được nguy hiểm gì đó, tản đi khắp nơi.

Rất nhanh, bên người Phụng Trùng Duyệt liền nhảy ra một khoảng chân không. Chỉ có ánh sáng màu đỏ trong lòng bàn tay nàng kia còn đang lóe lên.

Đột nhiên Phụng Trùng Duyệt cảm thấy cơ thể có hơi nóng. Khuôn mặt nàng thu lại, lập tức bắt đầu ngưng tụ linh lực.

Trải qua tẩy tủy Thiên đường hỏa, cảnh giới của nàng sớm đã đạt tới Thất tinh linh sư, thêm mấy trận tử chiến, nàng thu hoạch kinh nghiệm không ít, chỉ có trải qua thực chiến, mới kích thích cảnh giới của nàng. Quan sát qua “Liệt Diễm quyết”, dĩ nhiên nàng cảm thấy cơ thể hơi tỏa nhiệt, linh lực bên trong đan điền cũng có chút dao động, dường như đang chộn rộn.

Bỗng nhiên mấy vị trưởng lão mở hai mắt ra lần nữa, hai mặt nhìn nhau khó mà tin nổi.

“Cái gì? Nàng lại phải thăng cấp ở chỗ này nữa sao?”

“Điều này cũng quá tùy ý rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lựa Chọn Vì Hấn

Mặc kệ người khác kinh ngạc như thế nào, Phụng Trùng Duyệt vẫn bất động như cũ.

Nàng hội tụ toàn bộ linh lực vào trong đan điền, đánh thẳng vào bức tường ngăn trở ở bên ngoài đan điền.

Là Bát Tinh Linh sư.

Linh lực bốn tấu trong mạch máu của nàng dường như đang réo gọi âm ỉ, bởi vì vừa nãy thử tu luyện “Liệt Diễm quyết”, cho nên lúc này tất cả linh lực đều dao động.

Nàng thậm chí có thể cảm nhận được linh lực chạy nhanh một đường, bay thẳng đến bức tường đang cản trở kia mà đánh mạnh vào nó!

Oanh!

Oanh!

Rào!

Bỗng nhiên bức tường cản trở kia bị nghiền nát, Phụng Trùng Duyệt bỗng cảm giác càng tiến vào Địa giai càng giống như một lục địa rộng rãi, linh lực hình như càng thêm vui mừng, địa phương thi triển càng thêm rộng hơn.

Loại cảm giác đột phá này... thực sự rất thoải mái.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận rõ ràng được cảm giác lên cấp. Trước kia rèn luyện Thiên Đường Hóa, trực tiếp tăng cảnh giới của nàng lên, trong lúc nàng đang hôn mê, vốn không nhớ rõ đến cùng là cảm giác gì.

Nàng mở mắt ra, nắm tay, cảm thụ được một nguồn sức mạnh dâng trào, đột nhiên trong lòng hiểu rõ... Đây mới chính là sức mạnh, đây mới gọi là mạnh mẽ.

Ở thế giới người người lấy sức mạnh làm đầu này, chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, mới có thể không bị bắt nạt, mới có thể đạt được cuộc sống như mình mong muốn.

Loại cảm giác trở nên cường đại này, thực vô cùng sáng khoái.

Nàng duỗi thẳng lưng, tiếp tục cúi đầu xuống, bắt đầu nhìn “Liệt Diễm quyết”, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trên tầng cao nhất, lần nữa mấy vị trưởng lão chẳng có gì để nói.

Nửa ngày trôi qua.

“Nàng cứ thẳng cấp như vậy sao?”

“Hình như... Đúng là vậy...”

” Cứ nhắm mắt lại rồi mở mắt ra như vậy thì sẽ từ Thất tinh biến thành Bát tinh sao?”

“... Thật ra nàng nhắm lại cũng lâu đấy...”

Nói đến đây, giọng nói cũng dần dần tàn đi.

Đùa sao. Tốc độ thẳng cấp như vậy, nói thế nào cũng không đúng đấy.

Mỗi một lần lên cấp, người tu hành đều sẽ gặp phải một chút nguy hiểm. Coi như là bọn họ, lúc mà thẳng cấp, tất cả đều phải bế quan.

Nhưng nữ tử nhỏ bé này...

Mấy vị trưởng lão không biết nên nói như thế nào.

“Quên đi. Có thể có được thiên phú như thế này, là chuyện may mắn của Phượng gia rồi. Sau này, phải chú ý tới nàng nhiều hơn.”

“Ừ.”

Cuối cùng, lại yên tĩnh trở lại.

Chỉ là lúc mấy vị trưởng lão nhắm mắt lại, Phượng Trường Duyệt đột nhiên mở mắt, trong tay thủ thế nhanh chóng biến đổi, bỗng linh lực lóe lên.

Tay nàng chỉ búng một cái, một đóa linh lực biến ảo thành ngọn lửa, cứ bùng cháy trên đầu ngón tay nàng như vậy!

Ngọn lửa màu đỏ tươi đẹp, ở chính giữa trung tâm ngọn lửa, hiện lên màu vàng kim mờ mờ, nhỏ nhắn xinh xắn, vô cùng dễ nhìn.

Chỉ là không ai biết Thiên Đường Hóa hòa lẫn với ngọn lửa biến hóa uy lực đáng sợ đến cỡ nào.

Cảm thụ được không khí nóng rực xung quanh, Phượng Trường Duyệt lại không hề khó chịu chút nào. Thiên Đường Hóa cùng nàng hòa làm một thể, Thiên Đường Hóa bất diệt, nàng bất tử.

Thu hồi ngọn lửa, nàng từ từ thu hồi linh lực, toàn bộ tràn vào trong đan điền.

Nàng lập tức buông lỏng tay ra. Đã xem hết, như vậy nên tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Hơn nữa, hôm nay nàng còn muốn chọn một bộ vũ kỹ cho A Dạ.

Nàng đứng lên, chùm sáng màu đỏ dường như cảm giác được nàng chuẩn bị đi khỏi, cũng không có lập tức tách ra.

Lơ lửng sau lưng Phượng Trường Duyệt một lát, bỗng ánh sáng màu đỏ kia run rẩy một trận.

Phượng Trường Duyệt hơi kinh ngạc quay đầu lại, đúng lúc trông thấy chùm sáng màu đỏ kia đang run rẩy dữ dội, dường như đang cố xuất ra thứ gì đó.

Nàng chăm chú nhìn chăm chăm, đột nhiên...

Một hạt châu màu đỏ từ bên trong nhảy ra ngoài...

Phượng Trường Duyệt nhanh tay lẹ mắt bắt được.

Tình cảnh xảy ra không hề có một tiếng động, coi như Đại trưởng lão là người mẫn cảm nhất cũng không thể cảm giác được có gì không ổn định.

Trong lòng Phượng Trường Duyệt lại nhảy một cái, nhìn kỹ lại. Trên mặt hạt châu màu đỏ kia có một hoa văn đơn giản, giống như hình dáng ngọn lửa, lẳng lặng nằm sấp ở phía trên kia.

Đây là...

Hạt châu có thể giúp tạo ra linh lực hỏa diễm?

Chủ nhân của thứ này suy tính thật chu toàn, nghĩ đến không phải ai cũng có thể nắm giữ được thần hoá, ai có được thần hoá liền có được thứ này, coi như hoàn hảo.

Phượng Trường Duyệt cười cười, thật ra nàng không cần thứ này, nhưng nghĩ đến A Dạ bình thường không có vũ khí gì trong người, liền thuận tay cho vào trong ngực.

Đột nhiên chùm sáng màu đỏ kia trở nên âm đạm.

Nhưng mà Phượng Trường Duyệt không chú ý, nàng đứng dậy, vào bên trong tìm kiếm.

Cái nàng muốn đã có được còn cần gì nữa...

Nàng lại bắt đầu tìm kiếm.

Lần này, ước chừng nàng tìm kiếm được hai canh giờ.

Cuối cùng, ở một góc không đáng chú ý, nàng bắt được một chùm ánh sáng.

“Thiên Bộ. Thân pháp cao cấp huyền giai. Tổng cộng bốn tầng. Mỗi một tầng, có thể luyện được hư ảnh. Giới hạn cao nhất là có thể sánh ngang thuật phân thân, khó phân biệt thực hư.”

Đúng vậy, thân pháp.

Cảm thấy được Phượng Trường Duyệt đã lấy đi một bộ thân pháp, mấy vị trưởng lão trầm mặc một lát, liên tục gật đầu.

Không sai, thực ra đối với người tu hành mà nói, trừ bản thân bên ngoài cường đại, còn có một điều vô cùng quan trọng.

Chính là, tẩu thoát.

Kỹ năng này cực kỳ quan trọng. Chỉ là bình thường có mấy hài tử nhỏ tuổi ngông cuồng tiến vào, tính cách ngoan cố. Vốn không thèm chú ý đến vấn đề này. Không thể tưởng được, ngược lại nữ hài tử này có một đôi tuệ nhãn.

Nhưng mà bọn họ không có nghĩ tới Phượng Trường Duyệt chọn vật này không phải cho bản thân mà là...

Đây là nàng chọn lựa vì A Dạ.

Tuổi A Dạ còn nhỏ, dù cho có thể tu luyện, cũng không phải một sớm một chiều có thể trở nên cường đại. Nếu có thể luyện được một bộ thân pháp, về sau có gặp nguy hiểm, một thân bản lĩnh chạy trốn, cũng có thể bảo vệ được một cái mạng.

Nàng cẩn thận mở ra nhìn lại.

Một canh giờ sau, nàng bắt đầu tìm kiếm lần nữa.

Mấy vị trưởng lão chỉ cho là nàng vừa rồi xem không hiểu, cho nên đi tìm vũ kỹ khác.

Không ai nghĩ đến nàng thật ra đã thuộc lòng rồi.

Thời gian trong Tầng Thư các, trôi qua dường như rất nhanh.

Thời gian một ngày, trôi qua nhanh chóng.

Hiên Viên Dạ đã sớm chờ ở bên ngoài, trưởng lão ra ám hiệu, bọn người hầu đưa tới một cái ghế cùng một ít thức ăn tới. Nhưng mà Hiên Viên Dạ không hề nhúc nhích chút nào.

Đôi mắt cứ nhìn chằm chằm Tầng Thư Các.

Ở chỗ này, không có ai dám công khai khiêu khích, cho nên Hiên Viên Dạ rất là thanh nhàn.

Hắn cảm thụ được năng lượng bên trong không ổn định, trong lòng thỏa mãn.

Xem ra, nàng sẽ ra nhanh thôi.

Đúng là Phượng Trường Duyệt chuẩn bị ra ngoài.

Nàng đã tìm rất nhiều, kể cả một loạt bộ sách thích hợp nhất cho A Dạ tu luyện nàng cũng đều nhớ kỹ toàn bộ.

Nàng nhắc chân đi ra bên ngoài.

Đột nhiên, nàng cảm giác được dưới chân như giẫm phải cái gì đó.

Nàng cúi đầu nhìn lại...

Một hộp gỗ đàn hương cũ nát.

Phượng Trường Duyệt hoài nghi nhìn, trong Tầng Thờ Các sao lại có thể có thứ này?

Nàng khó hiểu nhấc lên, vừa nhìn thấy hoa văn trên chiếc hộp mắt nàng bỗng tròn to.

Nàng lập tức bỏ chiếc hộp vào không gian trong vòng tay, bình tĩnh thông dong ra ngoài.

Hiên Viên Dạ trông thấy bóng dáng quen thuộc kia, vẻ mặt hòa hoãn, trong ánh mắt rõ ràng mang theo vui sướng.

Phượng Trường Duyệt tiến lên một tay ôm lấy hân.

“A Dạ, cho đệ xem đồ chơi hay nè.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thiên Phú Của Hân

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như bạch ngọc của Hiên Viên Dạ ẩn giấu một tia đồ unction, trong mắt hơi xấu hổ, nhưng không có tránh khỏi cái ôm của nàng.

Dáng vẻ một mặt khó chịu nhìn tâm tình Phượng Trường Duyệt cực kỳ tốt.

“Đồ gì vậy?”

Hiên Viên Dạ nói thẳng sang chuyện khác.

Trong mắt Phượng Trường Duyệt lóe lên ánh sáng, ghé sát vào lỗ tai hân, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua, lỗ tai Hiên Viên Dạ lại đỏ lên.

“Tu luyện thân pháp, về rồi sẽ cho đệ xem.”

Nhưng mà Phượng Trường Duyệt lại không hề phát hiện sự khác thường này của Hiên Viên Dạ, chỉ cho rằng tiểu hài tử thẹn thùng, qua một thời gian nữa sẽ tốt hơn, đầu còn chỗ nào nghĩ đến nhất cử nhất động của mình đều là lớn mật trên chọc.

Hai người không dừng lại, đi về chỗ ở của mình.

Sau khi bọn họ rời đi, một hồi lâu sau.

“Thời gian một ngày cũng không biết nàng có thể hiểu được bao nhiêu.”

“Mặc kệ là bao nhiêu cũng là việc khó mà tin nổi. Chúng ta cũng chỉ có thể làm thủ hộ giả ở Phượng gia này thôi. Tương lai Phượng gia phải dựa vào người trẻ tuổi rồi...”

“Có lẽ nữ hài tử này thực sự có thể giúp chúng ta làm được điều không thể kia...”

Tất cả yên tĩnh trở lại, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

...

“A Dạ, đệ muốn tu luyện không?”

“Sao cơ?”

“Tuổi tác đệ chính là thời gian bắt đầu tu luyện tốt nhất, ta không thể làm lỡ đệ. Nếu không thì bây giờ kiểm tra thử thiên phú của đệ được không? Thuận tiện còn có thể xem coi tâm pháp nào thích hợp với đệ, sớm tính toán một chút.”

“Không cần.”

“Hình như đối với chuyện này đệ rất phản đối? Tại sao? Tự mình trở nên mạnh mẽ mới có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ chứ.”

Người nói vô ý, người nghe có tình.

Bước chân Hiên Viên Dạ hơi ngừng lại.

Hắn đảo mắt, đầu ngẩng lên nhìn thiếu nữ đứng ở bên cạnh này, gò má tinh xảo của nàng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đôi mắt sáng lạnh lẽo như sao, bên trong lấp lóe ánh sáng quen thuộc.

Bỗng nhiên hắn trầm mặc.

“A Dạ?”

Hắn phải nói thế nào? Chẳng lẽ hắn nói vốn hắn không cần tu luyện, bây giờ hắn đã mạnh mẽ rồi sao?

Phượng Trường Duyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Đệ không thích cũng không sao. Ngược lại trước khi tìm thấy người nhà đệ, tỷ sẽ ở bên cạnh đệ, cũng có thể bảo vệ được đệ.”

Ngữ khí nàng nhàn nhạt khiến hắn chột tỉnh ngộ... Đúng rồi, hắn không thể vẫn cứ ở bên cạnh bởi nàng được. Trước sau hắn không thể vẫn lấy tình trạng này ở bên trong thế giới của nàng.

“Được.”

Hắn nghe thấy giọng nói chát chúa mà kiên định của mình vang lên.

Phượng Trường Duyệt nhìn Hiên Viên Dạ, khuôn mặt hắn lạnh lùng, ở độ tuổi này hắn không nên có thái độ trầm tĩnh cùng lạnh lùng như vậy, thế nhưng lúc nhìn nàng thì tràn ngập sự ấm áp.

Có thể...

Nàng suy nghĩ, lẽ nào thiên phú của A Dạ không tốt, thế nên mới không muốn đi kiểm tra?

“A Dạ, không cần miễn cưỡng. Nếu như đệ không thích thì chúng ta sẽ không đi.”

Nhưng Hiên Viên Dạ lại lôi kéo tay nàng đi về phía trước.

“Đi thôi.”

...

Rất nhanh hai người đã đến sân luyện võ.

Lúc hai người đến, sân luyện võ vốn rất náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh.

Trên sân luyện võ to lớn, khoảng chừng có hơn ba trăm người đang luyện tập. Nhìn thấy Phượng Trường Duyệt lại đây, sắc mặt đều quái dị, động tác trong tay không khỏi đều đình trệ, muốn xem xem thiếu nữ kêu lên một tiếng gây chấn động mọi người trong cuộc tỷ thí gia tộc này muốn làm gì.

Ở chính giữa sân luyện võ, có một khối đá màu đen lớn. Đó là Hắc Ngọc thạch chuyên môn dùng để trắc nghiệm thiên phú. Hàng năm qua đều sẽ tiến hành kiểm tra toàn thể một lần, do đó con cháu Phượng gia đều hiểu rõ trình độ tu luyện.

Phượng Trường Duyệt chính là nhận lấy nhục nhã lần lượt ở đây.

Mắt Phượng Trường Duyệt nhìn thẳng, mang Hiên Viên Dạ cùng đi tới vật kia.

“Nàng muốn làm gì? Muốn kiểm tra thực lực của mình sao?”

“Không phải là giành được hạng nhất tỷ thí gia tộc rồi đến khoe đấy chứ?”

“Ồi. Đừng ăn không được cây nho nói cây nho chua. Người ta thắng là do bản lĩnh của chính mình, thử xem kiểm tra lại như thế nào đấy chứ.”

Bốn phía vang lên tiếng xì xào bàn tán, Phượng Trường Duyệt toàn bộ che chở Hiên Viên Dạ.

Hai người đi đến tảng đá phía trước.

Tất cả mọi người đều đang đợi, chờ Phượng Trường Duyệt đem tay mình đặt lên.

“A Dạ, đặt tay đệ lên đi, tập trung tinh thần, đem năng lượng trong cơ thể xuất ra ngoài.”

Phượng Trường Duyệt hạ giọng giải thích, nhìn Hiên Viên Dạ.

Mọi người xung quanh vậy mới biết, vốn Phượng Trường Duyệt không phải kiểm tra chính mình, mà là tên nhóc bên cạnh nàng kia.

“Thân phận hần là gì, lại có thể tiến hành kiểm tra ở đây?”

“Ai biết? Có người nói là hiểu từ Phượng Trường Duyệt kiểm về, ai biết quan hệ bọn họ là gì?”

“Ha ha ha... Dù sao thì cũng không phải là con nàng đấy chứ? Hiểu từ này, cùng kẻ ngốc nghếch kia, quả nhiên là ngu tử ngu tử, mà tử tử tử.”

Có người lên tiếng cười khẩy, hoàn toàn quên mất Phượng Trường Duyệt lúc này đã không phải Phượng Trường Duyệt trước đây.

“Nàng Tinh Vũ bị thương thảm như vậy, hiện tại còn quý ở Từ Đường. Thế nhưng nàng lại ở đây tiêu dao, thật quá đáng. Ta thấy nàng chắc là nghĩ ra quỷ kế gì mới có thể đạt được danh hào đệ nhất này... Nếu như cùng ta đấu, không chừng ta liền sẽ đánh bại nàng. Trút giận thay Tinh Vũ.”

Phượng Tinh Vũ luôn là người tài ba con em trẻ tuổi trong Phượng gia, dung mạo mỹ lệ, thiên phú siêu quần, hơn nữa làm người luôn khiêm tốn, vì lẽ đó mà mơ hồ là lãnh tụ trẻ tuổi. Từ sau cuộc tranh tài gia tộc, tuy rằng danh tiếng nàng bên ngoài vừa xuống dốc, còn bị trừng phạt chuộc tội ở Từ Đường. Thế nhưng đại đa số những người này tận mắt thấy tình cảnh đó, tự nhiên trước tiên không muốn tin tưởng là Phượng Tinh Vũ giờ trở quý. Chỉ muốn tin rằng Phượng Trường Duyệt dùng thủ đoạn gì đó không đủ tư cách mà thắng.

Bởi vậy những người trong này, đặc biệt là nam nhân tác phong còn trẻ, đa số lòng đều mang oán niệm với Phượng Trường Duyệt, muốn tìm cơ hội giáo huấn nàng.

Hôm nay nhìn thấy Phượng Trường Duyệt vốn không để bọn họ vào trong mắt, tự nhiên càng phẫn nộ hơn, liền nói ra lời nói như vậy.

Phượng Trường Duyệt nghe vậy, liếc mắt lạnh lùng nhìn nam hài nói lớn tiếng kia một chút.

Về mặt Hiên Viên Dạ lạnh nhạt, nhưng trong lòng trực tiếp phán từ hình cho tên kia.

Nam hài tử cảm thấy như lạnh sống lưng, văng dạ ngậm miệng. Chỉ là vẫn âm thầm trừng mắt Phượng Trường Duyệt một chút.

“Ta xem hần có thể tra ra thứ gì. Chắc cũng chỉ là một tên phế vật thôi.”

Sân luyện võ càng thêm yên tĩnh.

Hiên Viên Dạ đặt tay nhỏ lên.

Có người cười ra tiếng.

Nhìn tảng đá, Phượng Trường Duyệt từ từ nhú mày.

Vẫn không có chút phản ứng nào.

Lần này tất cả mọi người đều cười phá lên.

Đột nhiên ánh sáng tảng đá màu đen tăng vọt.

Bỗng toàn bộ sân luyện võ hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch, từng sở nhìn tia sáng chói mắt kia.

Hiên Viên Dạ bình tĩnh thu tay về.

“Linh giả bốn sao! Trời ạ! Linh giả bốn sao nhỏ tuổi như thế!:

“Sợ rằng Quý Minh Thành cũng không có thiên phú như vậy.”

“Trời ơi... Đều là quái vật gì đây?”

Một tràn âm thanh thôn thức. Người người khiếp sợ khôn cùng.

Hiên Viên Dạ quay đầu, suy nghĩ một chút nói: “Như vậy có thể không?”

Tuy rằng hần không thích bị nhiều người như vậy vây quanh nhìn, nhưng nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Phượng Trường Duyệt tựa hồ cũng đáng giá.

Phải biết, không chế nhỏ bé như thế cũng không phải dễ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Phòng Đấu Giá

Phượng Trường Duyệt nhìn Hiên Viên Dạ, trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Nàng sớm nghĩ đến, một công tử thế gia trên người toàn thân khí thế cho dù mới có mấy tuổi, đạt được như vậy có gì không được chứ?

Linh sư bốn sao bốn tuổi?

Chỉ sợ sẽ không dừng lại ở đây. Về mặt A Dạ bình thản như vậy, thực lực của đệ ấy dường như...

Nhưng mà như vậy cũng tốt.

“A Dạ, rất tốt.”

Nàng tán thưởng một câu, rồi quay đầu nhìn về phía mọi người đang khiếp sợ, ánh mắt sắc bén giống như ngân câu.*

*ngân câu: móc câu bạc

Nam tử ăn nói ngông cuồng kia đột nhiên cảm thấy xung quang lạnh lẽo, không tự giác lui lại vài bước muốn trốn trong đám đông.

Không biết vì cái gì, Phượng Trường Duyệt khiến hắn cảm thấy nguy hiểm.

Quả nhiên.’

“Vừa rồi, kẻ nói ta thắng Phượng Tĩnh Vũ là do giờ âm mưu quỷ kế, chính là ngươi.” Ngón tay thon dài của nàng chỉ một bóng dáng trong đám đông, không cho phép chối cãi. “Không phải ngươi đã nói, nếu gặp lại ta nhất định khiến ta mất mặt, thay Phượng Tĩnh Vũ lấy lại công đạo hay sao? Được. Hiện tại ta cho ngươi cơ hội. Ta nhận sự khiêu chiến của ngươi ngay tại đây!”

Giọng nói lạnh nhạt của nàng mang theo vài phần lạnh thấu xương.

“Nhưng chỉ có một điều kiện. Sống chết do mệnh.”

Nam tử kia kịch liệt rung mình một cái. Thân thể sít sao rút lại phía sau hy vọng người Phượng Trường Duyệt nhìn không phải là hắn.

Thật đáng tiếc, Phượng Trường Duyệt nhìn rõ ràng rành mạch.

Thân hình nàng đột nhiên di chuyển, trong khi nam tử kia còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy thân thể đảo điên, ngay sau đó, một nguồn sức mạnh lớn truyền đến, hắn cảm thấy bản thân như đang lơ lửng trên không.

Đến lúc hắn kịp phản ứng lại, bản thân đã bị Phượng Trường Duyệt túm lên đứng giữa võ đài rồi.

Người chung quanh trợn mắt há hốc mồm.

Về mặt nam tử kia vô cùng bối rối.

Chẳng qua trong tâm hắn ngưỡng mộ Phượng Tĩnh Vũ thấy nàng bị như vậy, không khỏi không cam lòng, nhất thời một phen miệng lưỡi, lại không nghĩ tới bị Phượng Trường Duyệt bắt được.

Cảm nhận được ánh mắt thương xót đồng tình của mọi người bên dưới, còn Phượng Trường Duyệt kia phía xa khí thế lạnh thấu xương sắc bén như lưỡi dao, trong lòng hắn không ngừng kêu khổ. Đây không phải muốn giết gà dọa khỉ sao?

Hắn muốn mò miệng nhưng lại quá chậm. Bởi vì Phượng Trường Duyệt đã hành lễ với hắn.

“Xin chỉ giáo thêm”

Hai chân hắn mềm nhũn.

Phượng Trường Duyệt quát khẽ một tiếng, bước chân khẽ nhúc nhích, trong nháy mắt mang theo một trận cuồng phong phóng tới nam tử!

Nam tử theo bản năng cắn răng, ngưng tụ linh lực, toàn thân phát ra ánh sáng trắng. Hai tay nắm chặt, nghênh đón Phượng Trường Duyệt đang đánh tới!

Ầm!

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, hai người vừa mới va chạm lập tức tách ra.

Sắc mặt nam tử trong nháy mắt thành màu gan heo, cảm giác được hai tay vỡ vụn, loại đau đớn cực hạn này...

Hô!

Còn chưa kịp phản ứng tiếp, bóng dáng trước mắt chợt loé, chân Phụng Trường Duyệt đã quét tới!

Két!

Hắn nỗ lực ra chiêu ứng phó, lại bị Phụng Trường Duyệt dùng linh lực dễ dàng phá vỡ lớp bảo vệ, đá thẳng vào bắp chân của hắn!

Rầm rầm rầm!

Phụng Trường Duyệt mặt lạnh, ra tay như gió táp!

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã đá trúng cổ, lồng ngực, bụng, và bắp chân cùng với mấy chỗ yếu của đối phương.

Nam tử kia không còn lực để đối phó, bị Phụng Trường Duyệt đánh liên tiếp lui về phía sau, máu tươi từ trong miệng cũng bắt đầu phun ra.

“Không phải ngươi hiếu kỳ ta thắng như thế nào sao? Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết...”

Thanh âm Phụng Trường Duyệt trầm thấp, mang theo khí thế khiến người khác sợ hãi.

“Ta thắng chính là như vậy!”

Nàng đá một cước trực tiếp đá bay nam tử văng ra cái bàn, thân thể ở trên lối đi dài bị kéo dài một đường, vết máu mờ mờ loang lổ.

Hơi thở nam tử yếu ớt, giống như đã chết.

Mọi người xung quanh đầu tiên là một mảnh tĩnh mịch, tiếp theo phát ra những tiếng hét chói tai.

”Người đâu! Giết người!”

“Mau! Mau thông báo gia chủ!”

“Phụng... Phụng Trường Duyệt! Ngươi dám ở trước mặt nhiều người như vậy, hạ đòn sát thủ đối với người trong gia tộc mình, thật sự là...”

Có người định mở miệng chỉ trích Phụng Trường Duyệt lại trông thấy ánh mắt sâu xa lạnh lẽo của nàng, đột nhiên không nói nên lời, áp ứng một hồi không dám nói tiếp.

“Hắn không chết. Nhưng cũng không phải ta đánh không chết, mà là ta không cho hắn chết. Hiểu không?”

Phụng Trường Duyệt lạnh lùng lên tiếng.

“Bất luận kẻ nào, hoài nghi với thực lực của ta, hoài nghi với thắng lợi của ta, ta sẽ cho kẻ đó đích thân trải nghiệm đảm bảo kết quả không hơn kẻ này. Chính ta sẽ nói cho các ngươi biết...”

Ánh mắt nàng chậm rãi quét qua mọi người, rất nhiều người không chịu nổi ánh mắt như lưỡi dao này, nhịn không được lui về phía sau vài bước.

“... Hoài nghi, ngờ vực, khiêu khích... Những thứ này, ta đều tiếp nhận. Bởi vì kết quả tất cả đều giống nhau... các ngươi không phục, ta đánh tới khi các ngươi phục.”

“Không phục, ta đánh tới khi các ngươi phục.”

Giọng nói thiếu nữ sang sảng mạnh mẽ vang vọng trong võ trường to lớn, làm chấn động tâm trí mọi người.

Bọn họ sững sờ nhìn thiếu nữ đơn bạc, dáng người gầy gò, còn có sắc mặt hơi vàng, thấy rõ lúc trước bị khi dễ không ít. Bên trái khuôn mặt, cái bốt màu tím như dây leo quấn quanh, quý dị mà xấu xí.

Nhưng cặp mắt kia sáng ngời, phát ra hào quang kiên định. Đến mức giống như mọi hiểm trở khó khăn trên thế gian này nàng đều dễ dàng vượt qua.

Đó là sự tự tin, vô cùng tin tưởng vào sức mạnh của bản thân!

Mọi người hết hoảng hốt im lặng trở lại, một nữ tử như vậy, nắm giữ sức mạnh thuyết phục lòng người nhiều hơn Phụng Tĩnh Vũ nhiều.

Bởi vì chính bản thân nàng, là một sự thuyết phục tốt nhất.

Nói xong, Phụng Trường Duyệt đi tới nắm tay Hiền Viên Dạ, rồi đi thẳng.

Đám người tự động tách ra một con đường rộng rãi.

Ánh mắt kính sợ, tán thưởng, sợ hãi, dõi theo bóng dáng từng bị bọn họ bắt nạt, đang từng bước vững vàng rời đi.

Phụng Trường Duyệt, đã thay đổi.

...

Bởi vì chuyện của Phụng Trường Duyệt, mọi người quên mất Hiền Viên Dạ. Dù sao đối một hài tử không rõ thân phận, bọn họ vẫn kiêng kỵ Phụng Trường Duyệt hơn.

Nhưng Phụng Trường Duyệt lại không quên.

Lúc này, nàng và Hiền Viên Dạ ngồi đối diện nhau.

“A Dạ, tỷ cho đệ xem cái này, đệ nhìn một chút.”

Nàng từ trong vòng tay lấy ra cái hộp có hoa văn cổ quái kia đưa cho A Dạ, về mặt kì quái.

Hiền Viên Dạ nhận lấy: “Vật gì thế?”

Có thể khiến Phụng Trường Duyệt lộ ra vẻ mặt như vậy, xem ra vật này không phải thứ bình thường. . .

Phụng Trường Duyệt cảm khái, thì ra vòng tay màu vàng kim này thần kỳ như vậy, thần không biết quỷ không hay mang đồ ra ngoài. Cái hộp kia không có sự dao động của năng lượng, nếu không phải nàng nhanh mắt, nhận ra hoa văn trên đó, nàng sẽ không mang nó ra.

Hiền Viên Dạ nhìn kỹ một cái, cũng phát hiện cái hộp này bất đồng.

Trên mặt không có khóa lại, hần nhẹ gõ ngón tay, liền mở ra. . .

Cái đầu tiên là mặt nạ da người màu trắng, còn có một đoạn xương cốt màu trắng, bóng loáng, giống như xương bả vai của con người.

Và một tấm da dê cũ nát.

Hiền Viên Dạ nhìn đoạn xương cốt, con mắt sắc bén biến đổi.

Phụng Trường Duyệt cầm lấy chiếc mặt nạ, thoa lên trên mặt, sử dụng linh lực, một lát sau xuất hiện đã biến thành một nam nhân tiêu sái anh tuấn. . .

“A Dạ, mặt nạ da người này đệ thấy thế nào?”

“Bình thường.” Hiền Viên Dạ đối những vật nhỏ này không để tâm đến, nhưng mà thấy Phụng Trường Duyệt thích, liền nhàn nhạt đáp.

Đột nhiên Phụng Trường Duyệt giả hoạt cười một tiếng.

“A Dạ, thú vị không phải thứ này, thú vị ở chỗ. . . Chúng ta có thể đổi thân phận khác đi làm việc.”

Trong lòng Hiền Viên Dạ nhảy dựng: “Nàng muốn làm gì?”

Phụng Trường Duyệt mang theo hần ra ngoài.

“Phòng đầu giá Tinh Huy. Tỷ đoán là bọn họ sẽ hết sức hoan nghênh những vị khách như tỷ đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Phụng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nguy Hiểm Sắp Đến

Phòng đầu giá Tinh Huy là phòng đầu giá lớn nhất thành Tây Tác. Mỗi tháng đều sẽ có một buổi đấu giá kim phẩm, bên trong có thể sẽ xuất hiện đủ loại bảo vật, cũng sẽ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt thành Tây Tác.

Ngày hôm nay cũng không phải là ngày đấu giá, bởi vậy cửa có chút vắng vẻ, hai thủ vệ đại hán cường tráng nói chuyện cũng có chút buồn chán.

Đột nhiên, một nam tử thanh niên đáng vẻ anh tuấn, xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Người hán cao gầy, mặc áo choàng rộng lớn, trên đầu còn trùm mũ, chỉ có thể nhìn thấy sóng mũi thẳng cùng đôi môi mỏng, cũng đã khiến người ta kinh diễm.

Hắn đi vào, hơi cúi đầu, giọng nói hơi khàn một chút.

“Phòng giám định bảo vật của các người ở đâu? Ta đến để đấu giá bảo vật.”

Hai đại hán nhìn nhau một chút, thấy tiểu tử này, giấu đầu lòi đuôi, không biết có bảo vật thật sự không cũng khó nói đấy?

“Người muốn đấu giá bảo vật gì?” Một đại hán cất giọng thô ráp hỏi.

Nam tử trẻ tuổi kia dùng một chút, dường như có chút do dự.

“Đan dược? Nội đan Ma Thủ? Hay vũ khí? Người nói ra thì chúng ta mới đánh giá tốt nên để người vào phòng giám định bảo vật nào chứ.” Một đại hán khác cũng có chút thiếu kiên nhẫn, nhìn đáng vẻ như vậy, không phải là đến trộm đồ đấy chứ?

Có điều phòng đấu giá vốn nổi tiếng là khu vực bụi bặm, bọn họ cũng chỉ nhắm một mắt mờ một mắt mà thôi, nói như vậy, cũng chỉ là muốn tra ra tin tức mà thôi. Nếu như thật là bảo vật thì họ sẽ nhận lấy.

Nam tử trẻ tuổi kia rốt cuộc lên tiếng lần nữa: “Đúng... Đan dược.”

“Cái gì?”

Hai người kinh hãi, liếc nhìn nhau, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Mời theo ta.”

Một đại hán dẫn nam tử trẻ tuổi kia đi vào bên trong.

Nhưng một kẻ khác lại nghi ngờ không thôi nhìn bọn họ rời đi. Đan dược, thứ này, một khi xuất hiện đều sẽ khiến người người náo động, nam tử này lại có ư?

Theo đại hán kia đi một lúc, rẽ ngoằn ngoèo mấy cái, rốt cục cũng đến được cửa một căn phòng.

Lúc này, rõ ràng thái độ đại hán kia khác biệt. Hơi khom lưng, hướng vào bên trong cung kính nói.

“Liễu Đại sư, có khách quý.”

Bên trong truyền ra một giọng nói già nua: “Ồ? Mời vào đi.”

Đại hán càng cung kính khom lưng hành lễ hơn, cho dù không ai trông thấy, cũng vẫn tôn kính một mặt như cũ, sau khi hành lễ mới lui ra.

Nam nhân trẻ tuổi kia xem xét tình cảnh này, nhìn đến phía đối diện, chính là luyện dược sư duy nhất phòng đấu giá Tinh Huy, Liễu Sơn.

Không chậm trễ nhanh chóng nhấc chân đi vào.

Vừa vào trong chính là một mùi thuốc nhàn nhạt xông lên mặt.

Người luyện chế đan dược cấp cao thì mới có mùi thơm.

Một ông lão ngồi ở phía sau cái bàn đối diện, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Ngồi đi.”

Nam tử trẻ tuổi theo lời ngồi xuống.

Lúc này ông lão mới giương mắt lên, nhìn người này một chút, nhưng cũng chỉ nhìn thấy là một hình dáng thanh tú thôi.

Nói vậy là không muốn tiết lộ thân phận.

Ngược lại chuyện này cũng bình thường, ông cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Người muốn bán đấu giá Đan dược gì?”

Thanh niên trẻ không trả lời vấn đề của ông, mà ngược lại mở miệng hỏi.

“Nơi này của các ông, có thể phân biệt nhiều nhất cấp bậc đan dược cỡ nào?”

Chân mày Liễu Sơn cau lại, lúc này mới quan sát tỉ mỉ người bí ẩn trước mặt.

Một lát sau, thần sắc ông nhàn nhạt nói: “Này phải xem đồ vật của ngươi. Ta là luyện dược sư cấp hai, có thể phân biệt đan dược cấp ba. Chẳng lẽ ngươi... có thể vượt qua giới hạn này?”

Lời ông nói đơn thuần chỉ là chuyện cười, phải biết toàn bộ thành Tây Tác, cũng đã nhiều năm chưa từng xuất hiện đan dược cấp hai trở lên. Đối với nam nhân thần bí này, ông cũng không có cảm giác gì, hẳn có thể lấy ra đồ vật gì khiến ông giương mắt nhìn.

Nam nhân bí ẩn đối diện trầm mặc một chút, mới lấy một bình ngọc từ trong tay áo ra.

“Ông nhìn một chút, đan dược này là cấp mấy. Khoảng chừng ở chỗ các ông có thể cho dược giá bao nhiêu.”

Liễu Sơn đưa tay ra, trong nháy mắt tiếp nhận bình ngọc, về mặt biến đổi.

Bình ngọc này... Mang theo hàn ý, nhưng là hàn ngọc hiếm thấy. Hàn ngọc có khả năng hợp với đan dược...

Thần sắc ông thu lại, cẩn thận mở nắp lọ ra.

Một mùi thơm nồng nặc tràn ra khắp nơi.

Đột nhiên về mặt ông kinh hãi, nhân tiện vội vàng đem đan dược đổ ra, mấy viên đan dược màu đỏ đỏ ra ngoài.

Ông nhìn một cái không chớp mắt, tiến lên cẩn thận ngửi một cái, ánh mắt hoài nghi không thôi.

“Thế nào?”

Nam tử đối diện dường như đã sớm dự liệu với cảnh tượng này, cũng không có gì kinh ngạc.

Sau khi Liễu Sơn mãi mê xem xét, rốt cuộc cẩn thận đem toàn bộ đan dược đổ vào bình ngọc, cẩn thận đóng nắp lọ lại, mới ngẩng mặt lên biểu hiện nghiêm túc, nhìn nam tử thần bí đối diện.

“Đan dược này... Không còn nghi ngờ gì nữa chính là “phá linh đan” cấp ba. Hơn nữa màu sắc đều đều, mùi thơm nồng nặc, chính là thượng phẩm. Chuyện này... Ngài muốn ra bao nhiêu giá đây?”

“Đương nhiên là giá tốt nhất.” Nam tử trẻ tuổi đối diện dường như nở nụ cười. “Ở thành Tây Tác, vật này xuất hiện sẽ khiến người người náo động, ông không nói ta cũng có thể biết. Nếu trong tay không gấp, ta cũng sẽ không lấy ra vật này. Danh dự phòng đấu giá Tinh Huy luôn rất tốt, ta tin các ông sẽ ra cái giá vừa ý nhất.”

Liễu Sơn nở nụ cười, lời của đối phương khiến ông nhận được rất nhiều lợi ích, hướng chỉ, ông cũng xác thực mười phần rõ ràng, chuyện này sẽ mang đến lợi ích thế nào cho toàn bộ phòng đấu giá.

“Ngài yên tâm. Ngày mai sẽ là ngày đấu giá kim phẩm, đan dược của ngài, sẽ nhận được cái giá thích hợp nhất.”

Ông liếm môi một cái, rốt cuộc vẫn không nhìn được mà nói: “Ngài... Dự định đấu giá mấy viên?”

Trong bình này tổng cộng có năm viên, thế nhưng đối phương không lên tiếng, ông cũng không dám xác định.

“Ba viên.”

Liễu Sơn thở phào nhẹ nhõm, ba viên, so với tưởng tượng của ông tốt hơn nhiều rồi. Dù sao vật này, dự thêm một viên cũng đều mang đến lợi ích rất lớn, cũng sẽ trở thành mánh lới khiến mọi người điên cuồng.

Bỗng nhiên ông gõ gõ chuông lục lạc bên cạnh.

Nhìn thấy nam nhân thần bí đối diện hình như có chút kỳ lạ, ông vội vã cười nói: “Ngài đừng hiểu lầm. Bởi biên lai kim ngạch của ngài lớn, bọn ta sẽ đặc biệt chuẩn bị thẻ từ kim cho ngài. Chỗ bán đấu giá, bọn ta sẽ lấy mười phần trăm tiền thuế, còn lại, toàn bộ sẽ gửi vào trong đó. Mặt khác, dựa vào thẻ từ kim, ngài có thể hưởng thụ mọi đãi ngộ khách quý ở phòng đấu giá Tinh Huy.”

Nói xong, đột nhiên cửa bị đẩy ra, một thiếu nữ tuổi thanh xuân đi vào, trong tay nâng một kim bản, ở bên trên xuất hiện một tấm thẻ màu tím.

Liễu Sơn tự mình tiến lên, nhìn thấy cô gái kia, đột nhiên ngừng ra, sau đó phản ứng lại, đem tấm thẻ kia đưa cho nam nhân thần bí.

Nam tử duỗi tay một cái, bàn tay hết sức gầy. Liễu Sơn không nhìn được liếc mắt nhìn, nhưng lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

“Vật này trước hết bảo tồn ở đây, buổi tối ngày mai là ngài có thể đến. Lần ba sẽ đặc biệt chuẩn bị riêng cho ngài. Xin chờ ngài đến.”

Nam tử trẻ tuổi gật gù đầu không chút tiếng động, xoay người rời đi.

Thiếu nữ kia hoài nghi nhìn rồi hỏi: “Người nào vậy? Ngoại hình cũng tuấn tú thật.”

Liễu Sơn nhìn thiếu nữ này một chút, bắt đầu đi: “Tiểu thư, sao người lại tùy tiện chạy tới đây. Thiếu gia lại sốt ruột cho coi.”

Thiếu nữ xinh đẹp kia nở nụ cười: “Ca ca còn một thời gian nữa mới tới đây. Người nào chẳng biết huynh ấy đang trêu chọc thiếu nữ, còn có thời gian quan ta sao?”

Liễu Sơn bắt đầu đi lác đầu.

“Nam nhân kia... rất thần bí. Hắn còn lấy ra đan dược cấp ba nữa. Người tuyệt đối đừng nên trêu chọc hắn.”

Thiếu nữ kinh ngạc tròn to hai mắt: “Chỗ này còn có đan dược cấp ba sao? Nam nhân kia không phải trộm tới chứ?”

“Xuyt... Tiểu thư, đừng động đến làm gì. Người vẫn nên an tâm chờ thiếu gia đến đây đi.”

Thiếu nữ cười khúc khích, xoay người đi ra ngoài.

Không cho nàng nhìn thì nàng càng muốn nhìn.

Lại nói đến nam nhân thần bí kia, trầm mặc trở ra ngoài, quẹo đông quẹo tây, cuối cùng đến một con hẻm bí mật nhỏ rồi dừng bước.

Lấy mũ trùm đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú.

“A Dạ. Lão già kia kiểm tra đồ vật cũng khá đầy. Chắc sẽ được giá cao thôi.”

Người vừa lên tiếng rõ ràng là Phụng Trừng Duyệt.

Một bóng người nhỏ bé đi ra trước mặt, chính là Hiên Viên Dạ.

“Thật sao?”

Hắn nhàn nhạt hỏi.

Linh hoàng cấp tám thì đồ vật mang theo bên người đương nhiên sẽ không kém rồi.

Đây là đồ vật lưu lại trên cái lão già mưu tính đánh lén bọn họ lúc đó. Có một nhãn không gian, người chết rồi dĩ nhiên có thể tiến vào bên trong.

Thật sự lời được không ít đồ vật.

Tuy rằng không lọt vào mắt hắn nhưng để cho nàng vui đùa một chút cũng được.

...

Cùng lúc đó, đang có một luồng sức mạnh thần bí mạnh mẽ, tìm kiếm xung quanh.

Trong đó có một nhánh sông tràn vào phụ cận phía sau núi Phụng gia.

“Chưong môn, khí tức cuối cùng xuất hiện ở đây ạ.”

“Tất nhiên đây là nơi hắn ngã xuống. Truyền lệnh xuống, cần phải tìm ra hung thủ, ngàn đao vạn quát*, diệt môn toàn bộ. Phát ra chưong môn chi mệnh.”

*ngàn đao vạn quát: chém xuống ngàn đao, cắt ngàn miếng thịt | Ngoz: Ta nghĩ là vậy.

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ai Cũng Đều Muốn

Một ngày này, buổi đầu giá kim phẩm mỗi tháng một lần của thành Tây Tác.

So với mấy lần trước, rõ ràng bầu không khí lần này rất khác. Sáng sớm liền có không ít người của đại gia tộc chờ đợi trước cửa phòng đấu giá Tinh Huy, dường như sợ bị người khác giành trước.

Vẫn chưa đến buổi tối, đèn đuốc phòng đấu giá cũng đã sáng choang, phòng đấu giá vàng son lộng lẫy cũng không ít náo nhiệt.

Những người nhà khác gặp nhau, không thể thiếu được chuyện hàn huyên vài câu.

“Ồ, đây không phải Lôi Nặc đại nhân sao? Con gió nào mang ngài tới đây thế?”

“Ha ha! Quý huynh khách khí! Có điều là lão phu chỉ tùy tiện tới đây xem thôi. Ngài đúng là, lâu rồi chưa xuất hiện, nhưng mà tối nay, có trận bão gì mà khiến cho ngài hứng thú sao?”

“Ài, cũng không có gì. Chỉ là muốn mang tiểu bối tới làm quen một chút thôi. Xin mời ngài.”

“Ha ha! Xin mời.”

Tiếng hàn huyên ồn ào không ngừng vang lên, tiến vào bên trong phòng bán đấu giá, dường như tất cả đều giống như huynh đệ tốt vậy, sau khi từng người đơn giản trò chuyện, tiến vào hội trường.

Xoay người một cái sắc mặt từng người đều có chút biến hóa.

Lôi Nặc hừ lạnh: Hừ! Muốn giành đồ vật với ta? Không có cửa đâu!

Quý Khuê cười lạnh: Không phải muốn cướp đồ à, cũng không nhìn xem hân có đủ tiền hay không. Đồ vật Quý gia hân muốn thì ai cũng không thể cướp được.

Khúc nhạc đệm nhỏ này trôi qua rất nhanh, ai cũng không để ý.

Mà trong ngõ hẻm tối đen cách đó không xa, đang có hai bóng người một lớn một nhỏ, chòng chẹo lên nhau.

“Không nghĩ tới phòng đấu giá Tinh Huy cũng có nhúng một tay vào. Thả ra tin đồn sớm một ngày, nói trên buổi đấu giá hôm nay sẽ có đan dược quý giá xuất hiện, khiến các nhà bọn người đó động tâm, thậm chí mấy vị đóng cửa cả ngày không ra đều đến hết rồi. Người có thân phận thành Tây Tác này, sợ là đêm nay cũng đã đến đông đủ hết. Bày ra mảnh lời lớn như vậy, nhất định có thể bán ra một giá tiền cao. Phòng đấu giá Tinh Huy cũng thật là... đủ gian trá. Có điều, chuyện này đối với chúng ta dường như lại là chuyện tốt. A Dạ, sau khi đi vào tuyệt đối không được lên tiếng biết không? Áo choàng tỳ mặc rất lớn, tạm thời để chịu oan ức một chút, đứng ở phía dưới nhé.”

“...”

Hiên Viên Dạ không biết phải nói gì, nữ nhân này thật sự cho hân trốn dưới vạt áo rộng lớn của nàng rồi đi vào sao? Thật mất mặt quá.

“A Dạ? Nghe lời.” Đôi mắt màu đen sáng như sao nhìn hân.

“... Chỉ một lần này thôi.” Giọng nói trầm thấp vang lên.

“A Dạ thật ngoan.” Trên gương mặt bỗng nhiên dịu dàng.

“...”

Hiên Viên Dạ có chút ngây ngời, có phải hân vừa nói sai gì không?

Nghĩ như vậy, hân dùng tay nhỏ chạm đến xúc cảm trên gương mặt nhưng không cảm thấy ấm áp, dường như còn có chút lạnh run.

Quên đi, xem như phần trên nữ nhân này thức thời, tạm thời lần này quên đi vậy...

Bóng dáng màu đen bao trùm bên trên, không ai chú ý tới chuyện nơi đây cả.

Phòng bán đấu giá to lớn nhanh chóng đầy người.

Mà phía sau cửa có một vị thiếu nữ xinh đẹp, mặt lại đầy lo lắng nhìn ra ngoài cửa, dường như đang chờ người nào đến.

Đợi mọi người đến gần đủ rồi mới có người làm lại đây nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, người có nên vào không hay là chờ ạ?”

“Ai nha. Đừng quấy rầy ta. Ngày hôm nay hân nhất định sẽ đến. Hôm đó hân trốn nhanh quá, theo không kịp...” Thiếu nữ kia hờn dỗi một tiếng, ánh mắt không rời khỏi cánh cửa, chỉ lo bỏ qua thiếu niên kỳ quái kia, một bên phát tay một cái khiến người ta quay về. “Yên tâm đi. Người ta lớn như vậy, lại không lạc được. Chờ nhìn thấy người đến ta liền vào trong.”

Nhìn thấy bộ dạng tiểu thư nhà mình kia, người hầu do dự một chút, rốt cục nhìn không được mà nói: “Tiểu thư, người nói vị kia nhưng là khách quý. Hân... có thể đã theo đường khách quý mà vào rồi thì sao?”

Bỗng nhiên thiếu nữ nhận ra: “Đúng ha. Hẳn biết điều như vậy nhất định sẽ không đi vào từ nơi này. Ta ngốc quá.” Nói xong liền xoay người vội vàng chạy vào bên trong.

Người hầu bắt đầu đi lách đầu, cũng gấp rút theo vào trong.

Mà một khắc trước, Phụng Trường Duyệt đã dẫn Hiên Viên Dạ đi vào từ lối đi khách quý, đồng thời dưới sự chỉ dẫn của người phụ trách đến phòng riêng ở lầu hai.

“Đây là phòng khách quý của ngài. Ở đây có thể quan sát toàn bộ sàn đấu giá, hơn nữa nơi này là dùng vật liệu đặc thù để chế tác, người bên ngoài sẽ không nhìn thấy hình dáng của ngài, bất kỳ linh lực công kích nào cũng sẽ bị suy yếu ba phần mười. Nếu ngài muốn tham gia đấu giá, có thể ấn nút bấm phía trước ngài. Đợi giao dịch kết thúc, người phụ trách của chúng ta sẽ đem đồ vật đưa tới cho ngài.”

Kính cẩn nói xong, liền khom lưng dẫn dắt hạ nhân lui ra, toàn bộ quá trình đều không giương mắt liếc nhìn người áo đen thần bí này một cái.

Phụng Trường Duyệt thỏa mãn gật đầu.

Đây chính là điều nàng muốn.

Sau khi xác định mọi người đều ra ngoài hết, dưới thân y phục nàng hơi động, một bóng người nhỏ bé nhô ra.

Ngọc tuyết đáng yêu, nét mặt lạnh lùng, chính là Hiên Viên Dạ.

Bởi vì đứng ở phía dưới, gương mặt hắn có chút ửng đỏ, nhìn càng thêm đáng yêu hơn, chỉ thấy trong lòng Phụng Trường Duyệt rất vui.

Không biết tại sao, nhìn thấy bất kỳ dáng vẻ nào của hắn đều cảm thấy đặc biệt có sức sống.

Nàng thuận tay nâng hắn lên, đặt hắn ở trên đùi nàng. Hiên Viên Dạ còn chưa kịp phản đối thì cảm thấy gò má hơi ấm áp.

Nàng nhẹ nhàng đặt cằm ở trên bả vai hắn.

Lỗ tai hắn đỏ lên, ánh mắt càng ngày càng trầm tĩnh.

“A Dạ.”

Hồi lâu sau, Phụng Trường Duyệt thờ dài một hơi.

“... Sao thế?”

Cảm thấy Phụng Trường Duyệt im lặng, Hiên Viên Dạ nhin không được hỏi một câu.

“Ngày tháng chúng ta trở mình đến rồi.”

Nàng kiên định, nói ra điều không thể phản bác.

Ngồi ở chỗ này, có thể nhìn thấy rõ ràng có một đám người ngồi đầy phía dưới lầu.

Thậm chí nàng còn nhìn thấy vài khuôn mặt quen thuộc.

Quý Khuê, Lôi Nặc đều đến cả.

Bỗng nhiên ánh mắt nàng dừng lại, nhìn về phía một góc nào đó, sau đó cười lạnh một chút.

Phụng Thiên cũng tới nữa à.

Hắn cũng muốn đan dược kia sao? Chỉ là tụ linh đan này, hắn muốn lấy cho ai đây?

Thật sự đáng cân nhắc đây.

Nàng thu hồi ánh mắt, nín thở tập trung suy nghĩ, chờ buổi đấu giá bắt đầu.

Nàng biết sát vách nàng cũng có khách quý, cao thủ chân chính, cho dù là ánh mắt cũng sẽ khiến bọn họ cảnh giác. Vì thế nàng vẫn nên an tâm chờ đợi thời.

Phòng bán đấu giá này, ba mặt người ngồi xem, còn lại một mặt là đài biểu diễn, lầu hai đều là phòng khách quý, bất kỳ cảnh tượng nào cũng đều có thể nhìn rõ. Có điều ngoại trừ khách quý siêu cấp, cho dù là nhân sĩ đại gia tộc Quý Khuê như thế cũng không có tư cách lên lầu hai.

Vì thế mà nơi này có một quy định bất thành văn, chính là tận lực không nên cùng đấu giá với người trên lầu hai. Bởi vì không chắc sẽ chọc tới người

không thể chọc.

Lúc hết thấy chỗ ngồi đều đầy cả thì trên đài biểu diễn đột nhiên sáng như ban ngày, một ông lão xuất hiện ở trên đài.

Thấy rõ mặt mũi ông lão, bỗng nhiên phía dưới trở nên xôn xao.

“Liều lão? Lại là ông ta?”

“Đồ vật lần này quả nhiên quý giá. Lại do Liều Sơn chủ trì đấu giá chứ.”

“Xem ra tám chín phần mười tin tức kia là thật. Như vậy nhất định phải cướp về trong tay.”

...

Hiển nhiên Liều Sơn đã nghĩ tới cảnh này, khẽ cười, hai tay đập xuống. Hiện trường nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Phượng Trường Duyệt nhíu mày.

Một luyện được sư quả thực lợi hại như vậy sao?

Về mặt Liều Sơn hòa ái, hưởng hồ lúc trước đã thu đủ khẩu vị của những người này, cũng không dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Buổi đấu giá hôm nay, do lão phu chủ trì. Bên dưới, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.”

Phượng Trường Duyệt ngồi thẳng người lên một chút... đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ba Viên Cùng Lúc

Đột nhiên toàn bộ phòng đấu giá tối sầm, chỉ có vị trí chính giữa ngay trên đài là có một chùm ánh sáng chiếu sáng lên, chiếu lên trước người Liều Sơn, ở đó, từ từ bay lên một cái đài, vật đấu giá đầu tiên đang nằm ở trên mặt bàn.

Là một tấm da dê.

“Đây là vật đấu giá đầu tiên của ngày hôm nay... võ kỹ cao cấp Hoàng giai, Kim Cương quyền.”

Tất cả mọi người đều tròn to mắt hơi kinh ngạc... vật đấu giá đầu tiên lại là võ kỹ cao cấp Hoàng giai, có thể thấy được tối hôm nay, đồ vật bán đấu giá sẽ là loại đẳng cấp nào.

Các vị nhân sĩ gia tộc ở đây đều lộ ra ánh mắt nóng bỏng. Phải biết, một gia tộc hưng thịnh, không chỉ cần nhờ sức mạnh cường giả không ngừng liên tục chống đỡ, càng cần thêm tích lũy phong phú. Đối với đại gia tộc mà nói, có lúc, chỉ một võ kỹ tâm pháp thích hợp cũng có thể chấn hưng cả một gia tộc. Vì thế mà các gia chủ luôn rất vừa ý đối với thứ này.

Bên trong sàn bán đấu giá khẽ rối loạn.

Liều Sơn không một tiếng động, bổ sung thêm: “Dựa theo giám định của chúng ta, quyền võ kỹ này, vũ lực uy mãnh, nếu phát huy đến cực hạn có thể đạt đến trình độ võ kỹ sơ cấp Huyền giai.”

Liều Sơn vừa nói, mọi người càng tha thiết hơn. Có thể đạt đến Huyền giai? Vũ kỹ này quả thật đáng giá.

Đối với đại gia tộc thế gia như Phượng gia mà nói, bên trong Tầng Thứ Các, không nói võ kỹ Hoàng giai khắp nơi đều có, cũng tuyệt đối không ít, bằng không nhiều năm qua cũng không chiếm được danh hào đệ nhất gia tộc thành Tây Tác. Thế nhưng đối với những thế lực một vài gia tộc nhỏ hơn mà nói thì võ kỹ như vậy chính là cái mà bọn họ cần.

Đặc biệt đây là một quyền võ kỹ có uy lực có thể đạt đến Huyền giai.

“Hiện tại bắt đầu đấu giá. Giá khởi điểm là hai mươi vạn kim tệ.”

Toàn bộ tiền lưu thông trên đại lục đều là ngân tệ, kim tệ, tứ kim tệ. Một trăm ngân tệ bằng một kim tệ, một trăm kim tệ bằng một tứ kim tệ.

Mà một hộ gia đình người bình thường tiêu tốn một năm cũng chỉ có ba vạn kim tệ.

“Hai mươi lăm vạn kim tệ.”

Liễu Sơn vừa dứt lời, thì có người không thể chờ đợi được nữa mở lời, hơn nữa vừa lên tiếng liền tăng giá lên 50 vạn kim tệ.

“Hai mươi tám vạn kim tệ.”

“Ba mươi vạn!”

Phượng Trường Duyệt hơi nhíu mày. Lúc nàng ở Tầng Thụ Các, đừng nói Hoàng giai, mà có là Huyền giai cũng chỉ lướt qua một chút. Thế nhưng lại không biết một quyền võ kỹ cao cấp Hoàng giai này lại có thể xuất giá giá cả như vậy.

Phải biết nguyên chủ nhiều năm qua, sợ là tiêu xài ở Phượng gia cũng chưa vượt quá một ngàn kim tệ.

Khóe môi đỏ của nàng bỗng nhiên cong lên, “ân tình” của Phượng gia đối với nàng xem ra ngược lại phải cố gắng tính toán một chút.

Mà trong thời gian ngắn ngủi, giá cả cũng nhanh chóng tăng lên, rất nhanh lúc bắt đầu mới hai mươi vạn đã đấu giá lên đến bốn mươi vạn.

“Bốn mươi hai vạn!”

“Bốn mươi ba vạn!”

Lại một tiếng tăng giá, chỉ là phạm vi tăng giá lúc này đã giảm đi nhiều, dù sao mấy trăm vạn kim tệ cũng không phải nói cảm thì cảm.

“Bốn mươi vạn lần thứ nhất, bốn mươi vạn lần thứ hai... thành giao!”

Một tiếng chùy vang lên, cuối cùng, một nam nhân của gia tộc nhỏ đã chiếm được món đồ thứ nhất.

Phượng Trường Duyệt nhìn lại một chút, tuy rằng ánh sáng rất mờ, thế nhưng mơn ụ thể phòng khách quý, nàng vẫn thấy rõ. Bên trong hội trường, đều là một ít người của tiểu gia tộc lên tiếng, mà mấy khuôn mặt quen thuộc vẫn chưa ra giá.

Ngồi ở trước mặt, một mặt âm trầm, chính là Quý Khuê.

Ở chỗ bên cạnh hắn là một nam nhân trung niên khôi ngô, Phượng Trường Duyệt nhìn rất là quen mắt, chính là gia chủ Lôi Nặc.

Phượng Trường Duyệt cười lạnh, Quý Khuê tới nơi này, đơn giản chính là nghe đồn có đan dược ở trong đây thôi. Thương thế Quý Minh Thành quá nặng, nghe nói hiện giờ còn nằm ở trên giường.

Ánh sáng trong mắt nàng sáng rực lấp lóe, phải biết là nàng đặc biệt một lòng suy nghĩ vì hắn đấy. Người ngoài đều nhìn thấy ngày đó nàng có điều chỉ là đá gãy chân nhỏ của hắn, đã thương hắn mà thôi.

Trên thực tế, làm sao có khả năng đơn giản như thế?

Trên tay nàng dùng ám kình, còn lén lút dùng linh lực đánh vào trong thân thể hắn, lúc hắn đã hôn mê, làm nổ tung ở trong cơ thể hắn một chút... mùi vị đó nhất định rất sáng khoái.

Trong mắt nàng bỗng nhiên hiện lên ý cười lạnh lẽo.

Quý Minh Thành, nhất định nàng sẽ khiến hắn phải mạng đổi mạng.

Quý Khuê, Quý gia... Một người nàng đều sẽ không bỏ qua!

Bỗng nhiên Quý Khuê cảm giác được trong lòng hiện lên nỗi bất an, không khỏi càng thêm buồn bực. Những thứ đồ này vốn không lọt vào mắt hắn, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng đấu giá đan dược, lấy về trị thương cho Minh Thành.

“Quý huynh, nhìn thần sắc của huynh, dường như vật này không lọt vào mắt huynh?”

Lôi Nặc đảo mắt liếc nhìn Quý Khuê, bỗng nhiên cười châm biếm.

Quý Khuê giật giật khóe miệng, cũng không quay lại nhìn hắn: “Cũng không lọt vào mắt Lôi Nặc huynh? Thứ này đối với gia tộc chúng ta mà nói chỉ là bình thường thôi.”

Lôi Nặc cười ha ha, giống như rất tán thành: “Quý huynh nói đúng. Nói vậy ngày hôm nay Quý huynh là vì bảo bối then chốt này mà tới sao?”

Quý Khuê trong lòng giật mình: “Chỉ là tới xem một chút mà thôi.”

Tựa hồ Lôi Nặc không nhìn thấy sắc mặt thiếu kiên nhẫn của Quý Khuê, vẫn cứ đầy hứng thú hỏi: “Có người nói Mạc Lăng đại sư đã nhận Minh Thành rồi, vẫn chưa kịp đến chúc mừng. Ha ha, thực sự là chúng ta rất ganh tị.”

Quý Khuê nghe thấy lời này sắc mặt chỉ một mực âm trầm.

Cái lão gia hỏa Mạc Lăng kia ý mình là luyện được sư tam phẩm, thậm chí đối với toàn bộ Quý gia đều là một bộ đáng mũi vênh lên trời. Mà ghê tởm nhất chính là sau khi Minh Thành bị thương, lại không chịu lấy ra đan dược tam phẩm tới chữa trị cho hắn. Nói cái gì mà luyện chế đan dược cũng rất là khó, trên người vốn không có mang theo đồ vật.

Nói káo!

Luyện được sư tam phẩm! Lại không có đan dược tam phẩm, nói ra kẻ ngu mới đi tin. Không phải muốn thừa cơ bắt bí lừa dối bọn họ sao? Hừ, đúng là lão hồ ly.

Minh Thành loại tư chất này, hắn cũng lại lười biếng như vậy, nếu không phải ngày sau còn muốn dựa vào hắn, làm sao mà hắn sẽ ăn nói khép nép hầu hạ hắn như vậy.

Chờ sau này Minh Thành trưởng thành, cho hắn đẹp mặt.

Sắc mặt Quý Khuê đen như vịt, nói chuyện cũng có chút kỳ quái: “Có điều tại Minh Thành không chịu thua kém thôi. Quả thật Mạc đại sư, hai ngày nay vẫn ở phủ thành chủ, kể cả ta cũng không có cơ hội nào nhìn thấy.”

Lôi Nặc đã sớm nghe nói Mạc Lăng ở phủ thành chủ, sau khi tỷ thí gia tộc, dường như bởi vì Minh Thành đấu thua, hơn nữa cảm thấy liên lụy hắn, vẫn rất lạnh nhạt đối với Quý gia. Trước hắn còn không tin, bây giờ nhìn lại đúng là tám chín phần mười quả thật là sự thật.

Hắn cười ha hả, cũng không có ý lại khiêu khích, nhưng trong lòng rất là chế giễu.

Mấy năm nay Quý gia vẫn cho mình rất là lợi hại, đặc biệt ý có Quý Minh Thành, càng can quấy không thôi, đã sớm không ưa bọn họ. Trong tỷ thí gia tộc, thiếu nữ kỳ quái Phượng gia kia đúng là giúp cho bọn họ thở ra một hơi.

Tuy rằng con trai của hắn cũng bị đối phương đánh bại bằng một chiêu, thế nhưng tốt xấu cũng không có nặng tay hạ thủ. Trong lòng hắn rõ ràng, cũng không có bất mãn gì đối với Phượng Trường Duyệt.

“Vật đấu giá thứ hai... là một thanh trường kiếm. Dùng côi thạch thiết cứng nhất làm ra, vô cùng sắc bén.”

Lần này rất ít người đấu giá, dù sao vật này cũng không phải người nào cũng đều thích hợp dùng. Tuy rằng dùng côi thạch thiết làm ra trường kiếm rất là hiếm, thế nhưng dù sao cũng không như võ kỹ tâm pháp người người đều có thể dùng.

Thế nhưng rõ ràng cũng có mấy nơi tham dự tranh giá, đối với vật này đều là tình thế bất buộc. Giá cả nhanh chóng tăng vọt.

“Năm mươi vạn kim tệ.”

“Ngươi cho rằng có tiền liền chiếm được à. Vật này ta định rồi. Sáu mươi vạn.”

“Hừ, cũng không lượng sức mình một chút. Gia tộc các ngươi sẽ vì một mình người mà bỏ đi một trường kiếm quý như thế? 800 vạn.”

“Tám mươi ba vạn.”

“Tám mươi lăm vạn”

...

“Hai triệu.”

Chính vào lúc phía dưới đấu sới lửa bùng, đột nhiên, trong phòng khách quý lầu hai truyền ra một giọng nói. Bởi vì xuyên qua chất liệu xử lý đặc thù, vì thế mà giọng nói mọi người nghe thấy cũng không phải là giọng nói thật sự. Đây cũng là suy nghĩ vì khách quý. Phòng đấu giá Tinh Huy luôn cẩn thận chu toàn.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hội trường đều yên tĩnh trở lại, có người âm thầm liếc mắt, nhìn phòng khách quý phía xa không dám nhiều lời.

Mà mấy người vốn tham dự tranh giá, nghe vậy cũng đều do dự. Một là tài lực bọn họ có hạn, hai là... Người khách quý phòng này có khả năng rất lớn là bọn họ trên học không nổi.

Ánh mắt Liễu Sơn không động, bộ dáng vẫn ôn hòa như cũ: “Còn giá cả nào không? Một lần hai triệu, hai triệu lần thứ... thành giao.”

Đồ vật bán đấu giá nhanh chóng đều được tiến hành đấu giá, thế nhưng hầu như không có nhắc lên cao trào nữa, nhiều người càng trầm mặc, dường như đang đợi điều gì đó.

Bỗng nhiên Phượng Trường Duyệt ấn nút, không bao lâu có một nữ hầu đi vào.

Phượng Trường Duyệt dặn dò vài câu, tuy rằng nữ nhân kia rất kinh ngạc nhưng vẫn kính cẩn lui ra.

Khuôn mặt băng lãnh của Hiên Viên Dạ bỗng nhiên hiện lên một nụ cười, nữ nhân này, đúng thật là...

Cùng khẩu vị với hần.

Rốt cuộc biểu hiện Liễu Sơn bên này trở nên nghiêm túc. Bầu không khí càng thêm căng thẳng, mọi người chăm chú nhìn chăm chăm hần... người đứng trước bàn.

Từ từ bay lên đài cao, trên mặt bàn hiện lên một khối.

Tất cả mọi người đều biết vật phía dưới kia là vật đấu giá chính ngày hôm nay... đan dược tam phẩm.

Liễu Sơn bước lên trước một bước, đứng ở bên cạnh nói: “Nói vậy các vị đại gia chờ đợi đã lâu, lão phu cũng không lãng phí thời gian. Phía dưới này chính là vật đấu giá cuối cùng ngày hôm nay... đan dược tam phẩm Tổ Cốt đan!”

Lúc tất cả mọi người đều thật sự nghe thấy câu nói này, đã có sự chuẩn bị nhưng vẫn không nhịn được mà kích động.

Đan dược tam phẩm!

“Hơn nữa, dưới đây còn có ba viên.”

Ba viên! Quá tốt rồi! Như vậy các gia tộc đều có cơ hội lớn. Có thể chấp gia sản cũng phải chiếm được.

Ánh mắt Quý Khuê càng say mê, tinh thể bất buộc.

Liễu Sơn đang chuẩn bị nói gì đó, bỗng nhiên một nữ hầu phía sau đi tới, ghé sát vào lỗ tai hần, nói gì đó, trên mặt hần lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chính lúc mọi người đang trông mòn con mắt, Liễu Sơn lần nữa nhìn về phía dưới đài, sắc mặt khẽ biến hóa.

Tuy rằng không biết tại sao vị kia lại muốn như vậy thế nhưng...

“Các vị, ba viên này, chúng ta sẽ bán đấu giá cùng một lúc. Nói cách khác, ngày hôm nay, chỉ có thể có một người mới có thể lấy được toàn bộ đan dược tam phẩm. Giá khởi điểm... bất định. Hiện tại, bắt đầu đấu giá.”

Cái gì! Đấu giá cùng một lúc? Giá cả không biết?

Bỗng nhiên trong lòng Quý Khuê nhảy một cái, tâm tình bất an tràn ngập.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Lâm Chi Yêu Vương Lăn Xuống Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.